

Ellen G. White

PUT KRISTU

Nakladnik
ADVENTUS d.o.o.
www.adventus.hr

Izvornik
STEPST TO CHRIST
by Ellen G. White

© *Ova se knjiga smije umnožavati, djelomično ili u cijelosti, uz pisano dopuštenje nakladnika*

Urednik
Dragutin Matak

Prijevod
Milan Šušljic

Lektura
Miroslav Vukmanic

Korektura
Ljerka Koren i Darko Filcic

Prijelom
GENESIS, Zagreb

Tisak
STUDIO MODERNA, Zagreb

Ellen G. White

PUT KRISTU

30. izdanje

ADVENTUS
Zagreb, 2005.

*Biblijski tekstovi navedeni su
po prijevodu Kršćanske sadašnjosti.*

CIP - Katalogizacija u publikaciji
Nacionalna i sveučilišna knjižnica - Zagreb

UDK 232.31

WHITE, Ellen Gould

Put Kristu / Ellen G. White ; [prijevod
Milan Šušljic]. - 30. izd. - Zagreb :
Adventus, 2005.

Prijevod djela: Steps to Christ. - Kazalo

ISBN 953-99112-7-3 (tvrđi uvez)

I. Isus Krist -- Soteriologija

II. Kristologija -- Adventistička teologija

III. Soteriologija -- Adventističko tumačenje

450112129

Božja ljubav prema čovjeku

Priroda i objava zajednički svjedoče o Božjoj ljubavi. Naš nebeski Otac izvor je života, mudrosti i radosti. Pogledajte samo čudesna i ljepote prirode! Mislite o njihovoj zadivljujućoj prilagodbi potrebama i sreći ljudi i svih živih stvorenja. Sunčeva svjetlost i kiša što oživljuju i osvježavaju Zemlju, bregovi, mora i ravnice – sve nam to govori o Stvoriteljevoj ljubavi. Bog ispunjava svakodnevne potrebe svih svojih stvorenja. Kako je to krasno izrekao psalmist:

“Oči sviju u tebe su uprte,
Ti im hranu daješ u pravo vrijeme.
Ti otvaraš ruku svoju,
do mile volje sitiš sve živo.”

(Psalam 145,15.16)

Bog je stvorio čovjeka potpuno svetim i sretnim, a prelijepa Zemlja nakon izlaska iz Stvoriteljeve ruke nije pokazivala ni traga raspadanja ili sjenke prokletstva. Tek je prijestup Božjeg Zakona, zakona ljubavi, donio nesreću i smrt. Pa ipak, i usred patnji izazvanih grijehom, otkriva

se Božja ljubav. U Bibliji piše da je Bog prokleo Zemlju zbog čovjeka. (Postanak 3,17) Trnje i korov – poteškoće i kušnje što čovjekov život ispunjavaju naporima i brigama – određene su Božjim planom zbog njegova dobra, kao dio prijeko potrebnog odgoja, za njegovo uzdizanje iz propasti i izopačenosti što ih je donio grijeh. Iako grješan, svijet nije ispunjen samo žalošću i bijedom. I sama nam priroda upućuje poruke nade i utjehe. Na čičku se nalaze cvjetovi, a trnje je prekriveno ružama.

“Bog je ljubav” – piše na svakom pupoljku što se rascvjetava, na svakoj vlati mlade trave. Ljupke ptice što ispunjavaju prostor veselim pjesmama, cvjetovi nježnih boja što mirišu u svojem savršenstvu, bogato razlistano veličanstveno šumsko drveće – sve nam svjedoči o Božjoj očinskoj brižnosti i pažljivosti i o Njegovoj želji da usreći svoju djecu.

Božja Riječ otkriva Njegov karakter. On je osobno objavio svoju bezgraničnu ljubav i milosrđe. Kad je Mojsije molio: “Pokaži mi svoju slavu!”, Gospodin je odgovorio: “Dopustit ću da ispred tebe prođe sav moj sjaj.” (Izlazak 33,18.19) To je bila Njegova slava. Bog je prošao ispred Mojsija i objavio: “Jahve! Jahve! Bog milosrdan i milostiv, spor na srdžbu, bogat ljubavlju i vjernošću, iskazuje milost tisućama, podnosi opači-

nu, grijeh i prijestup...” (Izlazak 34,6.7) On je “... spor na gnjev i bogat milosrdem” (Jona 4,2) i “uživa u pomilovanju” (Mihej 7,18).

Bog je povezao naša srca sa sobom bezbrojnim znamenjem na nebu i na Zemlji. Trudio se da nam se otkrije preko čuda prirode i preko najdubljih i najnježnijih zemaljskih veza koje ljudsko srce može spoznati. Ali sve to nam samo donekle otkriva Njegovu ljubav. Iako smo dobili sve te dokaze, neprijatelj dobra je toliko zaslijepio um ljudi da oni gledaju na Boga sa strahom zamišljajući Ga okrutnim i neumoljivim. Sotona je naveo ljude da Bogu pripisuju krutu pravednost, kao kakvom okrutnom sucu i neumoljivom i strogom vjeroniku. Opisao je Stvoritelja kao biće koje nepovjerljivim okom motri ljude i vreba njihove zablude i pogreške ne bi li ih mogao osuditi. Da bi uklonio ovu iskrivljenu sliku i otkrio svijetu beskrajnu Božju ljubav, Isus je došao živjeti među ljude.

Božji Sin došao je s Neba da bi objavio Oca. “Boga nitko nikada nije vidio: Jedinorođenac – Bog, koji je u krilu Očevu, On Ga je objavio.” (Ivan 1,18) “I nitko ne pozna Oca nego Sin i onaj komu Sin htjedne objaviti.” (Matej 11,27) Kad je jedan od učenika zahtijevao: “Pokaži nam Oca!” (Ivan 14,8), Isus je odgovorio: “Toliko sam vremena s vama... i ti me, Filipe, nisi upoznao?” (Ivan 14,9)

Opisujući svoje zemaljsko poslanje, Isus je rekao: “Na meni je Duh Gospodnji, jer me pomazao. Poslao me da donesem Radosnu vijest siromasima, da navijestim oslobođenje zarobljenicima i vraćanje vida slijepcima, da oslobodim potlačene, da proglasim godinu milosti Gospodnje.” (Luka 4,18.19) To je bio Njegov posao. Isus je “... prošao čineći dobro i ozdravljujući sve koje davao bijaše tlačio...” (Djela 10,38) Bilo je cijelih sela u kojima se uzvik boli nije čuo ni iz jedne kuće, jer je On prošao njima i iscijelio sve bolesnike. Njegovo je djelo bilo dokaz Njegove božanske punomoći. Ljubav, milosrđe i samilost otkrivali su se u svakom činu Njegova života; Njegovo je srce bilo puno nježne sućuti prema ljudskome rodu. On je uzeo ljudsku narav da bi mogao ispuniti ljudske potrebe. Najsiromašniji i najponiženiji nisu Mu se bojali pristupiti. I mala djeca osjećala su Njegovu privlačnost. Voljela su se penjati u Njegovo krilo i gledati Njegovo zamišljeno lice, dobroćudno i puno ljubavi.

Isus se nije sustezao reći istinu, ali je to uvijek činio s ljubavlju. U svojem ophođenju s ljudima bio je osobito taktičan, promišljen i pažljiv. Nikad nije bio grub, nikad nije nepotrebno izgovorio oštru riječ, nikad nije nanio nepotrebnu bol osjetljivoj duši. Nije osuđivao ljudske slabosti. Govorio je istinu, ali uvijek s ljubavlju. Osu-

divao je licemjerje, nevjeru i bezakonje; ali u Njegovu se glasu osjećala bol kad je izgovarao oštre prijekore. Plakao je nad Jeruzalemom, voljenim gradom koji je odbio primiti Njega – Put, Istinu i Život. Odbacili su Njega, svojega Spasitelja, a On im je prilazio sa sažaljivom nježnošću. Život Mu je bio ispunjen samoprijegorom i brižljivom skrbi za druge. U Njegovim očima svaka je duša bila dragocjena. Iako je uvijek čuvao svoju božansku dostojanstvenost, sagibao se s najnježnijom pažnjom nad svakim pripadnikom Božje obitelji. U svakom čovjeku gledao je posrnulu dušu radi čijega je spasenja došao.

Krist je u svojem životu otkrio takav karakter. Bio je to Božji karakter. Iz Očeva srca potekle su rijeke božanske sućuti, koje su se očitovale u Kristu, i izlile se na ljudski rod. Isus, nježni milosrdni Spasitelj, bio je Bog koji je “tijelom očitovan”. (1. Timoteju 3,16)

Isus je živio, trpio i umro – da bi nas spasio. Postao je “čovjek boli”, (Izaija 53,3) da bismo se mi mogli vječno radovati. Bog je svojem ljubljenu Sinu punom milosti i istine dopustio da iz svijeta neopisive slave side na grijehom uprljani i uništeni svijet, na svijet zamračen sjenkom smrti i prokletstva. Dopustio Mu je da napusti naručje Njegove ljubavi i odrekne se obožavanja anđela – da bi trpio sramotu, pogrde, poniženja, mržnju

i smrt. “Na Njega pade kazna – radi našeg mira, Njegove nas rane iscijeliše.” (Izaija 53,5) Gledajte Ga u pustinji, u Getsemaniju, na križu! Neokaljani Božji Sin preuzeo je na sebe teret grijeha. On, koji je bio jedno s Bogom, osjetio je u svojoj duši strašnu razdvojenost između Boga i čovjeka, izazvanu grijehom. To je prouzročilo očajnički krik s Njegovih usana: “Bože moj, Bože moj! Zašto si me ostavio?” (Matej 27,46) Teret grijeha i svijest o njegovoj strahovitoj veličini koja dušu odvaja od Boga – slomili su srce Božjeg Sina.

Ali ta velika žrtva nije prinesena zato da bi se u Očevom srcu probudila ljubav prema čovjeku, ili pak želja da ga spasi. Ne, nipošto! “Da, Bog je tako ljubio svijet da je dao svoga jedino-rođenog Sina...” (Ivan 3,16) Otac nas voli, ali ne zbog te velike Žrtve pomirnice, već se On za Žrtvu pomirnicu i pobrinuo zato što nas voli. Krist je bio posrednik po kojemu se Božja beskonačna ljubav izlila na grešni svijet. “Bog bijaše Onaj koji je u Kristu pomirio svijet sa sobom...” (2. Korinćanima 5,19) Bog je trpio sa svojim Sinom. Smrtna borba u Getsemaniju i smrt na Golgoti bili su cijena koju je Srce Beskrajne Ljubavi platilo za naš otkup.

Isus je rekao: “Zato me ljubi Otac što ja dajem život svoj, da ga opet uzmem.” (Ivan 10,17) To znači: Moj vas je Otac toliko ljubio da je i

mene još više zavolio zato što sam dao svoj život da bih vas izbavio. Omilio sam svojemu Ocu postavši vašim Zamjenikom i Jamcem, položivši svoj život i preuzevši vaše dugove i prijestupe; mojom žrtvom Bog može biti pravedan, Onaj koji opravdava svakoga tko vjeruje u Isusa.

Nije nas mogao otkupiti nitko osim Božjeg Sina; Oca je mogao objaviti samo Onaj koji se nalazio u Njegovu naručju. Božju ljubav mogao je ostvariti jedino Onaj koji je upoznao njezinu dubinu i visinu. Očevu ljubav prema izgubljenom čovječanstvu mogla je izraziti jedino Kristova beskrajna žrtva.

“Da, Bog je tako ljubio svijet da je dao svoga jedinorođenog Sina...” (Ivan 3,16) On Ga nije dao da samo živi među ljudima, da ponese njihove grijehе i umre kao žrtva za njih; On Ga je poklonio palome rodu. Krist se morao poistovjetiti s koristima i potrebama čovječanstva. On, koji je bio jedno s Bogom, vezao se s ljudskim sinovima vezama koje se nikada ne mogu prekinuti. Isus se “ne stidi zvati ih braćom” (Hebrejima 2,11); On je postao naša Žrtva, naš Zastupnik, naš Brat, Onaj koji i pred Očevim prijestoljem nosi naše obličje, Onaj koji će i u beskrajnoj vječnosti kao Sin Čovječji ostati sjedinjen s rodom koji je otkupio. A sve samo zato da bi se čovjek mogao podignuti iz propasti i poniženja izazvanih grijehom,

da bi mogao odražavati Božju ljubav i sudjelovati u radosti koju donosi svetost.

Cijena plaćena za naš otkup i beskrajna žrtva koju je prinio naš nebeski Otac davši svojega Sina da umre za nas trebali bi nas nadahnuti uzvišenim mislima o onome što možemo postati kroz Krista. Gledajući visinu, dubinu i širinu Očeve ljubavi prema rodu koji umire, nadahnuti apostol Ivan ispunio se obožavanjem i dubokim štovanjem. Ne nalazeći prikladnih riječi da izrazi veličinu i nježnost te ljubavi, pozvao je svijet da je promatra: “Gledajte koliku nam je ljubav Otac iskazao, da se zovemo djeca Božja.” (1. Ivanova 3,1) Kakvu to vrijednost daje čovjeku! Prijestup je ljudske sinove učinio Sotoninim podanicima. Vjerom u Kristovu Žrtvu pomirnicu Adamovi sinovi mogu postati Božja djeca. Uzimajući ljudsku prirodu, Krist je uzdigao čovječanstvo. Grješni ljudi dobili su prigodu da, povezani s Kristom, postanu dostojni imena Božjih sinova.

Takva ljubav je neusporediva. Djeca nebeskog Kralja! Dragocjenog li obećanja, predmeta najdubljeg divljenja! Nenadmašne li Božje ljubavi prema svijetu koji Ga nije ljubio! Ova misao ima moć ukrotiti dušu i navesti um na pokoravanje Božjoj volji. Što više proučavamo božanski karakter u svjetlosti križa, to jasnije otkrivamo milosrđe, nježnost i praštanje, povezane s nepristra-

nošću i pravednošću; to nam jasniji postaju bezbrojni dokazi bezgranične ljubavi i nježne sućuti što nadmašuju čeznutljivu naklonost majke prema zalutalom djetetu.

Grješniku treba Krist

Prigodom stvaranja čovjeku su darovane plemenite sposobnosti i uravnotežen um. Bio je savršeno biće, u savršenu skladu s Bogom. Misli su mu bile čiste, a ciljevi sveti. Ali neposlušnost je izopačila njegove sposobnosti, pa se umjesto ljubavi pojavila sebičnost. Prijestup je toliko oslabio njegovu narav da se vlastitom snagom više nije mogao oduprijeti sili zla. Postao je Sotonin rob, i to bi ostao zauvijek da se sâm Bog nije umiješao. Kušač je namjeravao osujetiti plan po kojemu je Bog stvorio čovjeka, i Zemlju ispuniti tugom i očajem. Sva ta zla htio je predočiti kao posljedicu Božje pogreške pri stvaranju čovjeka.

U bezgrješnom stanju čovjek je održavao radosnu vezu s Onim “u kome se nalazi sakriveno sve blago mudrosti i znanja.” (Kološanima 2,3) Ali, nakon učinjenog grijeha, svetost mu više nije pričinjavala radost pa se on pokušao skriti od Božje nazočnosti. Nepreporođeno srce i sada se nalazi u takvom stanju. Ono nije u skladu s Bogom i ne nalazi radost u zajednici s Njim. Grješnik ne bi mogao biti sretan u Božjoj nazočnosti; dru-

štvo svetih bića ne bi mu godilo. Kad bi mu i bilo dopušteno ući u Nebo, to mu ne bi činilo nikakvu radost. Duh nesebične ljubavi, koji vlada tamo gdje je svako srce sjedinjeno sa Srcem Beskrajne Ljubavi, ne bi našao odjeka u njegovoj duši. Njegove misli, zanimanja i pobude – sve bi bilo strano onome što pokreće bezgrješne nebeske stanovnike. On bi bio neskladna nota u nebeskoj melodiji. Nebo bi za njega bilo mjesto mučenja, i on bi se želio skriti od Onoga koji je svjetlost i središte nebeske radosti. Bog nije samovoljno odlučio isključiti grješnike iz Neba; oni se sami isključuju svojom nepodobnošću za nebesku zajednicu. Božja slava bi za njih bila oganj koji spaljuje. Oni bi rado prihvatili i uništenje, samo da se skriju od lica Onoga koji je umro da ih otkupi.

Ne možemo se sami izbaviti iz ponora grijeha u koji smo upali. Naša su srca zla, i mi ih ne možemo promijeniti. “Tko će čisto izvuć iz nečista? Nitko!” (Job 14,4) “Zato je težnja tijela neprijateljstvo prema Bogu, jer se ne pokorava Božjem zakonu niti to može.” (Rimljanima 8,7) Obrazovanje, kultura, služenje voljom, ljudski naponi, sve to ima svoje područje djelovanja, ali ovdje je neučinkovito. Možda se time može postići izvanjska ispravnost u ponašanju, ali se ne može promijeniti srce; ne mogu se očistiti životni izvori.

Da bi se čovjek mogao promijeniti, ostaviti grijeh i postati svet, mora postojati sila koja djeluje iznutra, novi život odozgo. Ta sila je Krist. Samo Njegova milost može pokrenuti zamrle sposobnosti duše i privući ih Bogu, svetosti.

Spasitelj je rekao: “Tko se odozgo ne rodi” – ako ne primi novo srce, nove želje, namjere i pobude koje vode u novi život – “taj ne može vidjeti kraljevstva Božjega.” (Ivan 3,3) Mišljenje da je dovoljno razvijati samo ono dobro koje u čovjeku po prirodi postoji, kobna je zabluda. “Zemaljski čovjek ne prima ono što dolazi od Duha Božjega, jer je to za nj ludost. On to ne može ni upoznati, jer se to mora uz pomoć Duha prosuđivati.” (1. Korinćanima 2,14) “Ne čudi se što ti rekoh: treba da se odozgo rodite.” (Ivan 3,7) O Kristu je napisano: “U njoj [u Riječi] bijaše Život i Život bijaše svjetlo ljudima.” (Ivan 1,4) “Spasjenja nema ni po jednom drugom, jer je pod nebom to jedino ime dano ljudima po kojem nam se treba spasiti.” (Djela 4,12)

Nije dostatno osjetiti Božju blagost, vidjeti dobronamjernost i očinsku nježnost Njegova karaktera. Nije dovoljno razaznati mudrost i pravednost Njegova zakona i shvatiti da je utemeljen na vječnom načelu ljubavi. Apostol Pavao je sve to vidio kad je uskliknuo: “Priznajem u skladu sa Zakonom da je on dobar.” (Rimljanima 7,16)

“Stoga: Zakon je bez sumnje svet, a zapovijed i sveta, i pravedna, i dobra.” (Rimljanima 7,12) Ali, ispunjen gorčinom očaja i duševne muke, dodaje: “A ja sam tjelesan, prodan u ropstvo grijeha.” (Rimljanima 7,14) Čeznuo je za čistoćom i pravednošću, koje nije mogao postići svojom snagom; zato uzvikuje: “Jadan ti sam ja čovjek! Tko će me izbaviti od ovoga smrtonosnoga tijela?” (Rimljanima 7,24) Takav isti krik otimao se iz umornih srca u svim zemljama i u sva vremena. Ali, svima se može dati samo jedan jedini odgovor: “Evo Jaganjca Božjeg koji uzima grijeh svijeta!” (Ivan 1,29)

Božji Duh je pokušavao simbolički prikazati tu istinu na mnogo načina i objasniti je dušama što čeznu da se oslobode tereta krivnje. Kad je bježao iz očinskog doma nakon što je zgriješio prevarivši Ezava, Jakov je bio opterećen osjećajem krivnje. Bio je osamljen i prognan, odvojen od svega što mu je život činilo vrijednim, pa je njegovu dušu najviše mučila pomisao i strah da ga je njegov grijeh odvojio od Boga, da ga je Nebo odbacilo. Obuzet žalošću, legao je na голу zemlju da se odmori. Bio je okružen samotnim bregovima i zvjezdanim nebom. Dok je spavao, čudesna svjetlost prodrila je u njegov san; i gle, nejasni obrisi beskrajnih ljestava kao da su se uzdizali s poljane na kojoj je ležao sve do samih

nebeskih vrata. A na ljestvama Božji anđeli koji se penju i silaze, dok iz slavnih visina odjekuje božanski glas objavljujući vijest utjehe i nade. Tako je Jakov upoznao Onoga koji može zadovoljiti potrebe i čežnje njegove duše – upoznao je Spasitelja. Ispunjen radošću i zahvalnošću, motrio je ukazani put kojim on, grješnik, može obnoviti zajedništvo s Bogom. Tajanstvene ljestve iz njegova sna predočavale su Isusa, jedinog posrednika između Boga i čovjeka.

Na istu sliku upozorio je Krist u razgovoru s Natanaelom: “Vidjet ćete otvoreno Nebo i anđele Božje gdje uzlaze i silaze nad Sinom Čovječjim.” (Ivan 1,51) Odmetnuvši se, čovjek se odvojio od Boga, Zemlja je odsječena od Neba. Nije moglo biti zajednice preko provalije koja ih je razdvajala. Ali, preko Krista Zemlja je ponovno povezana s Nebom. Svojim zaslugama Krist je premostio provaliju koju je načinio grijeh, tako da anđeli pomagači mogu održavati vezu s ljudima. Krist je povezoao grješnog, slabog i bespomoćnog čovjeka s Izvorom beskrajne sile.

Ali uzalud svi ljudski snovi o napretku, uzalud svi naponi da se čovječanstvo uzdigne ako se zanemaruje jedini Izvor nade i pomoći grješnom rodu. “Svaki dobar dar, svaki savršen poklon dolazi odozgo...” (Jakov 1,17) Bez Njega nema pravog savršenstva karaktera. A jedini put k Bogu

jest Krist! On kaže: “Ja sam put, i istina i život... nitko ne dolazi k Ocu osim po meni.” (Ivan 14,6)

Božje srce čezne za svojom djecom na Zemlji ljubavljju koja je jača od smrti. Davši svojega Sina, On nam je u jednom daru darovao cijelo Nebo. Spasiteljjev život, smrt, i posredovanje, služba anđela, molitva Duha, djelovanje Oca preko svih, neprekidno sudjelovanje nebeskih bića – sve je to stavljeno u službu čovjekova otkupljenja.

O, razmišljajmo o čudesnoj žrtvi prinesenoj za nas! Pokušajmo shvatiti trud i snagu koju Nebo ulaže da bi ponovno zadobilo i vratilo izgubljene u Očev dom! Snažniji poticaji i moćnija sredstva nikad se ne bi mogli staviti u pokret; nepojmljiva nagrada za dobročinstva, nebeska radost, društvo anđela, zajednica i ljubav Boga i Njegovva Sina, usavršavanje i razvijanje svih naših sposobnosti tijekom vječnih vremena – nisu li to dovoljno snažni poticaji i ohrabrenja da nas pokrenu na predaju srca u dragovoljnu službu našem Stvoritelju i Otkupitelju?

A s druge strane Božja Riječ nas upozorava na osudu koju je Bog izrekao protiv grijeha, na neizbježivu kaznu, na poniženje našega karaktera i na konačno uništenje, kao opomenu da ne služimo Sotoni.

Nećemo li cijeniti Božju milost? Što bi On još mogao učiniti? Uspostavimo pravilan odnos

s Onim tko nas oduvijek ljubi čudesnom ljubavlju. Poslužimo se sredstvima koja nam je stavio na raspolaganje da bismo se mogli preobraziti na Njegovu sliku, ponovno uspostaviti zajednicu s anđelima koji nam služe i obnoviti sklad i vezu s Ocem i Sinom.

Pokajanje

Kako čovjek može biti pravedan pred Bogom? Kako grješnik može postati pravedan? Samo nas Krist može dovesti u sklad s Bogom, u sklad sa svetošću; ali kako da dođemo Kristu? Mnogi postavljaju isto pitanje koje je postavilo mnoštvo na Dan Duhova kad je, osvjedočeno u svoju grješnost, uzviknulo: “Braćo, što da činimo?” (Djela 2,37) Prva riječ u Petrovu odgovoru bila je: “Obratite se!” [U nekim prijevodima Svetog pisma: “Pokajte se!”] (Djela 2,38) Drugom prigodom, ubrzo nakon toga, rekao je: “Dakle, obratite se i povratite se da vam se izbrišu grijesi.” (Djela 3,19)

U pokajanje je uključeno žaljenje zbog grijeha i odvajanje od njega. Mi nećemo odbaciti grijeh ako ne uvidimo njegovu pokvarenost; ali sve dok se naše srce ne odrekne grijeha, neće biti nikakve stvarne promjene u našem životu.

Mnogi ne uspijevaju shvatiti pravu bît pokajanja. Takvi žale što su grijeshili, čak se prividno mijenjaju samo zato što se boje da će zbog svojih zlih čina morati trpjeti. Ali to nije pokajanje u

biblijskom smislu. Oni žale zbog patnji – umjesto zbog grijeha. Takva je bila i Ezavova bol kad je shvatio da je zauvijek izgubio prvorodstvo. Baalam, uplašen od anđela koji je stajao na njegovu putu s isukanim mačem, priznao je svoju krivnju da ne izgubi život; ali tu nije bilo istinskog kajanja zbog grijeha, nije došlo do promjene namjera niti gnušanja prema zlu. Kad je izdao svojega Gospodina, Juda Iskariotski je uzviknuo: “Sagriješih... jer izdadoh nevinu krv.” (Matej 27,4)

To priznanje otelo se njegovoj grješnoj duši pod nepodnošljivim pritiskom savjesti zbog krivnje i u strahotnom iščekivanju osude. Posljedice koje su mu prijetile ispunjavale su ga užasom, ali u njegovoj duši nije bilo dubokog žaljenja koje slama srce, nije žalio zbog izdaje neokaljanog Božjeg Sina i što se odrekao Sveca Izraelova. Podnoseći Božje kazne, faraon je priznavao svoj grijeh ne bi li izbjegao daljnje kažnjavanje, ali je nastavljao prkositi Nebu čim bi zla prestala. Svi oni jadikovali su zbog posljedica grijeha, ali ih nije obuzimala žalost zbog samog grijeha.

Ali kad se srce pokori utjecaju Božjeg Duha, savjest se budi i grješnik razaznaje ponešto od dubine i svetosti Božjeg svetog Zakona, temelja Njegove vladavine i na Nebu i na Zemlji. Tako “Svjetlo istinito, koje rasvjetljuje svakoga čovjeka, [i koje] dođe na ovaj svijet” (Ivan 1,9) ra-

svjetluje tajne odaje duše, i skrivena djela tame izlaze na vidjelo. Osvjedočenost obuzima um i srce. Grješnik postaje svjestan Božje pravednosti i osjeća stravu da se pod teretom krivnje i poročnosti pojavi pred Onim koji ispituje srca. On vidi Božju ljubav, ljepotu svetosti, radost čistoće, i čezne da se očisti i postane dostojan veze s Nebom.

Davidova molitva nakon njegova pada poka-
zuje kako izgleda pravo žaljenje zbog grijeha. Nje-
govo je kajanje bilo iskreno i duboko. U molitvi
se nije trudio umanjiti svoju krivnju i nije izra-
žavao želju za izbjegavanjem kazne koja mu je
prijetila. David je uvidio veličinu svojega prije-
stupa, shvatio je da je ukaljao svoju dušu, gnu-
šao se svojega grijeha. Nije se molio samo za op-
rost, već i za čišćenje srca. Čeznuo je za radošću
svetosti, za obnavljanjem sklada i zajednice s Bo-
gom. Njegova duša progovorila je ovako:

“Blažen onaj kome je grijeh otpušten,
kome je zločin pokriven!
Blago čovjeku kome Jahve ne ubraja krivnju,
i u čijem duhu nema prijevare!”

(Psalam 32,1.2)

“Smiluj mi se, Bože, po milosrđu svome,
po velikom smilovanju izbriši moje
bezakonje!...

Bezakonje svoje priznajem,
grijev je moj svagda preda mnom...
Poškropi me izopom da se očistim,
operi me, i bit ću bjelji od snijega!...
Čisto srce stvori mi, Bože,
i duh postojan obnovi u meni!
Ne odbaci me od lica svojega
i svoga Svetog Duha ne uzmi od mene!
Vrati mi radost svoga spasenja
i učvrsti me duhom spremnim!...
Oslobodi me od krvi prolivene,
Bože, Bože Spasitelju moj!
Nek mi jezik kliče pravednosti Tvojoj!”
(Psalam 51,1-14)

Ovakvo kajanje nadmašuje našu silu; mi ga ne možemo postići, već dobiti jedino od Krista, koji se uzdignuo u visine i dao darove ljudima.

Mnogi griješe upravo u tome i stoga ne dobivaju pomoć koju im Krist želi dati. Oni misle da ne mogu pristupiti Kristu ako se prvo ne pokaju, i da ih tek pokajanje pripravlja za oprost grijeha. Istina je da pokajanje prethodi oprost grijeha, jer samo slomljeno i skrušeno srce osjeća potrebu za Spasiteljem. Ali mora li grješnik čekati na pokajanje da bi tek onda došao Isusu? Smije li pokajanje postati zapreka između grješnika i Spasitelja?

Biblija ne naučava da se grješnik mora pokajati prije no što posluša Kristov poziv: “Dodite k meni svi koji ste umorni i opterećeni, i ja ću vas okrijepiti.” (Matej 11,28) Sila koja dolazi od Krista vodi k pravom pokajanju. Petar je objasnio Izraelcima: “Njega je Bog desnicom svojom uzvisio za Vođu i Spasitelja, da dadne Izraelu obraćenje i oprostjenje grijeha.” (Djela 5,31) Bez Kristovog Duha koji budi našu savjest mi se ne možemo pokajati, kao što bez Krista ne možemo dobiti ni oprost.

Krist je izvor svake dobre pobude. Jedino On može usaditi u srce neprijateljstvo prema grijehu. Svaka želja za istinom i čistoćom, svako osvjedočenje u našu vlastitu grješnost dokaz je da Njegov Duh djeluje na naša srca.

Isus je rekao: “A ja, kad budem podignut sa zemlje, sve ću ljude privući k sebi.” (Ivan 12,32) Krist se mora objaviti grješniku kao Spasitelj koji umire za grijehе svijeta; i dok gledamo Božje Janje na golgotskom križu, tajna otkupljenja počinje se otkrivati našem umu, a Božja dobrota počinje nas voditi na pokajanje. Umrijevši za grješnike, Krist je pokazao nepojmljivu ljubav. I dok grješnik promatra tu ljubav, ona mu omekšava srce, utječe na um i pridonosi skrušenosti duše.

Istina je da se ljudi ponekad postide svojih grješnih putova i da odbacuju neke zle navike i

prije no što postanu svjesni da ih je Krist privukao. Ali, kad god se ljudi pokušavaju popraviti, s iskrenom željom da čine dobro, pokreće ih Kristova sila. Na dušu djeluje utjecaj kojega nisu ni svjesni, savjest se budi i u životu dolazi do vidljive promjene. I kad ih Krist privuče da gledaju Njegov križ, da promatraju Raspetoga zbog svojih grijeha, tada se u njihovu savjest upisuju Zapo- vijedi. Otkriva im se sva zloća njihova života i grijeh što se duboko ukorijenio u njihovu dušu. Počinju shvaćati ponešto od Kristove pravednosti i uzvikuju: “Je li moguće da je grijeh tako stra- šan da je za otkup njegovih podanika bila po- trebna tolika žrtva? Zar je stvarno bila potrebna sva ta ljubav, sve te muke, sve to poniženje – da mi ne poginemo, već da imamo vječni život?”

Grješnik se može opirati toj ljubavi, može odbiti da bude privučen Kristu, ali ako se ne bude odupirao, Isus će ga privući. Poznavanje plana spasenja dovest će ga do podnožja križa, u kajanju zbog grijeha koji su prouzročili patnje Božjeg milog Sina.

Isti božanski Um koji djeluje u prirodi obraća se i srcima ljudi budeći u njima neizrecivu žud- nju za onim što nemaju. Svjetovne stvari ne mogu zadovoljiti njihovu čežnju. Božji Duh ih nagova- ra da teže za onim što jedino može dati mir i odmor – za Kristovom milošću i radošću sveto-

sti. Služeći se vidljivim i nevidljivim utjecajima, naš Spasitelj stalno nastoji svratiti ljudski um s grješnih užitaka koji ne site, na neizmjerne blagoslove koje mogu dobiti u Njemu. Svim tim dušama, koje uzaludno pokušavaju piti iz "ispucanih kladenaca" ovoga svijeta, upućena je božanska vijest: "Tko je žedan, neka dođe; tko želi, neka badava uzme vode života!" (Otkrivenje 22,17)

Vi, koji u srcu čeznete za nečim boljim od onoga što vam ovaj svijet može pružiti, prepoznajte tu čežnju kao Božju poruku vašoj duši! Molite Ga da vam dâ pokajanje, da vam otkrije Krista u svoj Njegovoj beskonačnoj ljubavi, u svoj Njegovoj savršenoj čistoći! U Spasiteljevu životu potpuno su se otkrila načela Božjeg Zakona: ljubav prema Bogu i prema bližnjemu. Dobrohotnost i nesebična ljubav bili su život Njegovoj duši. I tek kad Njega promatramo, kad svjetlost našega Spasitelja obasja i nas, uvidamo grješnost vlastitih srca.

Mi možemo laskati sebi samima, kao što je to činio Nikodem, da nam je život čestit a moralni lik besprijekoran te misliti da ne moramo poniziti svoja srca pred Bogom kao ostali grešnici; ali kad Kristova svjetlost obasja naše duše, vidjet ćemo da smo okaljani, shvatit ćemo da su naše pobude sebične, da je neprijateljstvo prema Bogu oskrvnilo svako naše djelo. Tada ćemo shva-

titi da je naša pravednost kao “okaljana haljina” i da nas jedino Kristova krv može očistiti od prljavštine grijeha i obnoviti naše srce “na Njegovu sliku”.

Kad u dušu prodre samo jedna zraka Božje slave, samo jedna iskra Kristove čistoće, ona bolnom jasnoćom otkriva svaku ružnu mrlju i ogoljuje ružnoću i poročnost ljudskoga karaktera. Neposvećene želje, nevjernost srca i nečistoća usana postaju vidljivi. Pokušaji da Božji Zakon proglašeni nevaljanim pokazuju se grješniku u pravoj svjetlosti, i njegov je duh ganut i potišten zbog prodornog utjecaja Božjeg Duha. Gledajući čisti, neukaljani Kristov karakter, grješnik se gnuša samoga sebe.

Kad je prorok Daniel ugledao slavu što je obavijala nebeskog vjesnika koji mu je bio poslan, prožeo ga je osjećaj vlastite slabosti i nesavršenstva. On nam je ovako opisao djelovanje tog prekrasnog prizora: “Onemoćah, lice mi probljede, iznakazi se, snaga me ostavi.” (Daniel 10,8) Tako dirnuta duša omrznut će svoju sebičnost, gnušati se svojega samoljublja, i pod utjecajem Kristove pravednosti težiti za čistoćom srca koja je u skladu s Božjim Zakonom i Kristovim karakterom.

Pavao kaže da je “... po pravednosti koja dolazi od Zakona” – ako se uzme u obzir samo for-

malno ispunjavanje propisa – bio “besprijekoran”. (Filipljanima 3,6) Ali, kad je upoznao duhovni karakter Zakona, shvatio je da je grijешnik. Prema slovu Zakona, onako kako ga ljudi primjenjuju u životu, Pavao se suzdržavao od grijeha; ali, kad je upoznao dubinu svetih pravila Zakona, i vidio sebe onako kako ga Bog gleda, ponizno se poklonio i priznao svoju krivnju. Reкао je: “Da, ja sam nekoć živio kad nije bilo Zakona. Ali kad dođe zapovijed, grijeh počе živjeti, a ja umriјeh.” (Rimljanima 7,9) Kad je shvatio duhovnu narav Zakona, grijeh mu se razotkrio u svoj svojoj odvratnosti, i njegove je oholosti nestalo.

Bog ne smatra sve griјehе jednako velikima. Po Njegovoj ocjeni, slično kao i po ljudskoj, postoje stupnjevi krivnje. Ali, ma kako beznačajno ovo ili ono zlo djelo može izgledati u ljudskim očima, pred Bogom nijedan jedini grijeh nije mali. Ljudski sudovi su pristrani i nesavršeni, ali Bog sve ocjenjuje onako kako stvarno jest. Pijanца preziru i kažu da ga njegov grijeh isključuje iz Neba, dok oholost, sebičnost i zavist prečesto prolaze bez ukora. Međutim, ti su grijesi Bogu posebice mrski zato što se suprote dobroti Njegova karaktera i ozračju nesebične ljubavi koje vlada bezgriješnim svemirom. Netko tko upadne u koji od teških grijehа može osjetiti svoju sramotu i bijedu i potrebu za Kristovom milošću,

ali oholost ne osjeća nikakve potrebe i srce se zatvara za Krista i beskrajne blagoslove koje On donosi.

Carinik koji se molio: “Bože, smiluj se meni grešniku!” (Luka 18,13) smatrao je sebe vrlo pokvarenim čovjekom, a i drugi su ga gledali istim očima; ali on je osjetio potrebu i sa svojim tereotom krivnje i srama došao pred Boga tražeći Njegovu milost. Otvorio je svoje srce milostivom utjecaju Božjega Duha da ga oslobodi sile grijeha. Farizejeva pak hvalisava, samodopadna molitva pokazivala je kako je njegovo srce zatvoreno utjecaju Svetoga Duha. Udaljivši se od Boga, nije ni primjećivao svoju pokvarenost koja je bila u potpunosti suprotnosti sa savršenstvom božanske svetosti. Nije osjećao nikakve potrebe pa nije ništa ni primio.

Kad uvidite svoju grješnost, ne čekajte da se popravite. Koliko ima onih koji misle da nisu dovoljno dobri da dođu Kristu! Očekujete li da ćete se popraviti svojim vlastitim naporima? “Može li Etiopljanin promijeniti kožu svoju? Ili leopard krzno svoje? A vi, možete li činiti dobro, navikli da zlo činite?” (Jeremija 13,23) Samo Bog nam može pomoći. Ne trebamo čekati na čvršću uvjerenost, na bolje prilike, na svetiji karakter. Sami ionako ništa ne možemo učiniti. Moramo doći Kristu onakvi kakvi jesmo.

Neka se nitko ne zavarava mislju da će Bog po svojoj velikoj ljubavi i milosrđu ipak spasiti i one koji su odbili Njegovu milost. Neizmijerna težina grijeha može se procijeniti jedino u svjetlosti križa. Ljudi koji tvrde da je Bog predobar da bi odbacio grješnika, trebaju pogledati na Golgotu. Upravo zato što nije bilo drugog načina da se čovjek spasi, što bez te Žrtve ljudski rod nije mogao uteći od sramotne sile grijeha i ponovno uspostaviti zajednicu sa svetim bićima – bilo je dakle nemoguće ponovno živjeti duhovnim životom – upravo zato je Krist preuzeo na sebe krivnju neposlušnih i trpio umjesto grješnika. Ljubav, muke i smrt Božjeg Sina svjedoče nam o strahovitoj veličini grijeha i govore nam da nema oslobođenja od njegove moći niti nade u bolji život, osim u pokoravanju duše Kristu.

Nepokajani se ponekad izgovaraju, gledajući na one koji misle da su kršćani: “I ja sam dobar koliko i oni. Oni ne pokazuju ništa više samoodricanja, umjerenosti ili budnosti od mene. I njima su užici i popustljivost prema grijehu dragi kao i meni!” I tako se oni služe manama drugih kao isprikom za vlastito zanemarivanje dužnosti. Ali grijesi i mane drugih ne opravdavaju nikoga, jer nam Gospodin nije za uzor dao grešne ljude. Kao Uzor nam je dan neokaljani Božji Sin, i oni koji se tuže na nepravedan život takozvanih kršćana

trebali bi živjeti boljim životom i pružiti plemenitiji primjer. Ako su njihova shvaćanja o tome što kršćanin treba činiti tako uzvišena, nije li onda i njihov grijeh utoliko veći? Oni znaju što je pravo, a ipak odbijaju činiti tako.

Čuvajte se oklijevanja! Ne odgađajte odluku da odbacite svoje grijehe i da uz Isusovu pomoć očistite svoje srce. Tisuće i tisuće su pogriješile upravo u tome – na njihovu vječnu štetu. Ne želim trošiti riječi na rasprave o kratkoći i nesigurnosti života, ali oklijevanje da se pokorimo preklinjućem glasu Božjeg Svetoga Duha – i naše ostajanje u grijehu – strahovito su nedovoljno shvaćena opasnost, jer oklijevanje upravo to znači. Ma kako ga neznatnim smatrali, grijehu možemo popuštati samo uz rizik da budeмо izgubljeni za vječnost. Ono što ne pobijedimo svladat će nâs i izazvati našu propast.

Adam i Eva su uvjerali sebe da neznatno djelo poput kušanja zabranjenog ploda ne može imati tako strahovite posljedice na koje ih je upozorio Bog. Ali to neznatno djelo bilo je prijestup Božjeg nepromjenjivog i svetog Zakona; ono je odvojilo čovjeka od Boga i otvorilo ustave te su smrt i neizreciva patnja preplavili svijet. S naše se Zemlje kroz duga stoljeća uzdižu stalni krikovi boli, i sva stvorenja zajednički uzdišu i bolno pate od posljedica čovjekove neposlušnosti. I samo Nebo

osjetilo je čovjekovu pobunu protiv Boga. Golgota je spomenik divne Žrtve kojom se morao okajati prijestup božanskog Zakona. Ne smatrajmo grijeh neznatnim!

Svaki prijestup, svako zanemarivanje ili odbacivanje Kristove milosti ostavlja svoje posljedice na nama. Ono otvrdnjuje srce, oslabljuje volju, otupljuje um, i ne samo što nas čini manje spremnima, već i manje sposobnima da poslušamo nježne pozive Božjeg Svetog Duha.

Mnogi umiruju probuđenu savjest mislju da se mogu vratiti sa zlog puta kad god to zažele, da se mogu igrati pozivima milosti a ipak ostati trajno osjetljivi prema njihovu utjecaju. Iako su prkosili Duhu milosti, iako su svoj utjecaj stavili u Sotoninu službu, oni misle da će ipak moći promijeniti smjer svojega života u trenutku strašne krize. Ali to nije tako lako učiniti. Iskustva i odgoj tijekom života tako temeljito oblikuju karakter da u tjeskobi samo rijetki požele biti slični Isusu.

Samo jedna karakterna mana, samo jedna grješna želja, ako se uporno gaji, može na kraju poništiti sav utjecaj evanđelja. Svako popuštanje grijehu pojačava odbojnost duše prema Bogu. Čovjek, koji je uporan u svojoj nevjernosti i koji je tupo ravnodušan prema božanskoj istini, žanje ono što je sâm posijao. U Bibliji nema strašnije

opomene protiv igranja sa zlom od opomene mudrog čovjeka upućene grješniku: "... sapet će ga užad njegovih grijeha." (Izreke 5,22)

Krist je spreman osloboditi nas grijeha, ali nas na to ne prisiljava. Ako je naša volja zbog stalnog prestupanja potpuno podčinjena zlu i mi se ne želimo osloboditi, ako ne želimo prihvatiti Njegovu milost – što bi On još mogao učiniti? Svojim namjernim odbacivanjem Njegove ljubavi mi upropaštavamo sami sebe. "Pazite! Sad je pravo vrijeme, sad je dan spasenja!" (2. Korinćanima 6,2) "Danas kad čujete glas Njegov, ne otvrdnite srca svoja...!" (Hebrejima 3,7.8)

"Čovjek gleda na oči, a Jahve gleda što je u srcu" (1. Samuelova 16,7) – u ljudskom srcu, ispunjenom proturječnim osjećajima radosti i tuge; u nemirnom, obijesnom srcu, u kojemu ima toliko prljavštine i prijevare. On poznaje njegove pobude, njegove prave namjere i ciljeve. Pođite k Njemu sa svojom ukaljanom dušom, onakvom kakva jest! Poput psalmista, otvorite sve njezine kutove svevidećem oku, i uzviknite: "Pronikni me svega, Bože, srce mi upoznaj, iskušaj me i upoznaj misli moje: pogledaj, ne idem li putem pogubnim, i povedi me putem vječnim!" (Psalam 139,23.24)

Mnogi prihvaćaju samo intelektualnu religiju, samo formu pobožnosti koja ne traži čišćenje

srca. Neka vaša molitva bude: “Čisto srce stvori mi, Bože, i duh postojan obnovi u meni.” (Psalam 51,10) Budite pošteni prema svojoj duši! Budite tako ozbiljni i tako ustrajni kao da je riječ o vašemu prolaznom životu. To je pitanje koje se između Boga i vaše duše mora riješiti za vječnost. Ako nemate ništa drugo osim lažne nade, vi srljate u sigurnu propast.

Proučavajte Božju Riječ uz molitvu. Ta Riječ vam objavljuje velika načela svetosti, iz Božjeg Zakona i iz Kristovog života, bez kojih “nitko neće vidjeti Gospodina”. (Hebrejima 12,14) Ona osvjedočava u grijeh i jasno otkriva put spase-nja. Poslušajte je kao Božji glas koji govori vašoj duši.

Kad uvidite svu strahotu grijeha, kad shvatite svoje pravo stanje, nemojte se prepuštati očaju! Krist je došao spasiti upravo grješnike. Nije na nama da izmirimo Boga sa sobom, već je – o, čudesne li ljubavi! – sâm Bog u Kristu “pomirio svijet sa sobom”. (2. Korinćanima 5,19) Svojom nježnom ljubavlju On priziva k sebi srca svoje zalutale djece. Nijedan zemaljski roditelj ne bi mogao biti toliko strpljiv prema manama i pogreškama svoje djece, kao što je Bog strpljiv s onima koje želi spasiti. Nitko ne bi mogao usrdnije pozivati prestupnika. Ljudske usne nikad se nisu nježnije obraćale odlutalome. Sva Njegova

obećanja i sve Njegove opomene zapravo su uzdasi neizrecive ljubavi.

Kad vas Sotona bude uvjeravao da ste veliki grješnik, gledajte svojega Otkupitelja i govorite o Njegovim zaslugama. Gledanje u Njegovu svjetlost doista će vam pomoći. Priznajte svoj grijeh, ali kažite neprijatelju da “Krist Isus dođe na svijet da spasi grešnike” (1. Timoteju 1,15) i da i vi možete biti spašeni Njegovom nenadmašnom ljubavlju. Isus je Šimunu postavio pitanje o dvojici dužnika. Jedan je svojemu vjeroniku dugovao mali iznos, a drugi mu je bio dužan vrlo mnogo. Ali gospodar je oprostio obojici. Krist je upitao Šimuna koji će dužnik više voljeti svojega gospodara. Šimun je odgovorio: “Držim, onaj kome je više oprostio.” (Luka 7,43) Mi smo bili veliki grješnici, ali Krist je umro da bi nam bilo oprošteno. Dovoljno je da Krist svojemu Ocu u našu korist iznese zasluge svoje žrtve. Oni kojima je najviše oprostio, ljubiti će Ga najviše i stajat će najbliže Njegovu prijestolju da Ga slave zbog Njegove velike ljubavi i neizmjerne žrtve. Upravo onda kad najpotpunije shvatimo Božju ljubav, najbolje uvidamo i zloćudnost grijeha. Kad vidimo duljinu ljestava koje su nam spuštene, kad makar donekle shvatimo veličinu žrtve koju je Krist dao zbog nas, nježnost i skrušenost omekšat će i naše srce.

Priznanje

“Tko skriva svoje grijehe, nema sreće, a tko ih ispovijeda i odriče ih se, milost nalazi.” (Izreke 28,13)

Uvjeti za dobivanje Božje milosti su jednostavni, pravedni i razumljivi. Da bismo dobili oprost grijeha, Gospodin ne zahtijeva od nas da se izlažemo mukama. Ne moramo odlaziti na duga i zamorna hodočašća, ili obavljati mučne pokore da bismo svoju dušu preporučili nebeskom Bogu ili okajali svoje prijestupe; nego onaj tko priznaje i ostavlja svoj grijeh dobiva milost.

Apostol kaže: “Ispovijedajte grijehe jedan drugomu i molite jedan za drugoga da ozdravite!” (Jakov 5,16) Priznajte svoje grijehe Bogu, koji vam jedini može oprostiti, a svoje pogreške jedni drugima. Ako ste uvrijedili svojega prijatelja ili susjeda, trebate priznati svoju krivnju, a njegova je dužnost da vam od srca oprost. Zatim trebate potražiti oprost i od Boga, jer je brat kojega ste povrijedili Božje vlasništvo; ranjavajući njega, zgriješili ste i njegovu Stvoritelju i Otkupitelju. Taj se slučaj iznosi pred jedinog pravog Posrednika,

našega Velikog svećenika, “koji je iskusan u svemu (kao i mi), samo što nije sagriješio”, koji suosjeća “s našim slabostima...” (Hebrejima 4,15) i može nas očistiti od svakog traga bezakonja.

Oni koji priznanjem krivnje nisu ponizili svoju dušu pred Bogom, nisu ispunili ni prvi uvjet da budu primljeni. Ako se nismo istinski i neopozivo pokajali, ako u dobokoj poniznosti duše i skrušenosti srca, grozeći se svojega bezakonja, nismo priznali svoje grijehе, nikada nismo doista tražili oprost grijehа. A ako nikada nismo tražili oprost, nismo se ni izmirili s Bogom. Jedini razlog što nismo primili oprost prošlih grijehа jest našа nespремnost da ponizimo svoje srce i ispunimo uvjete Riječi istine. O tome smo dobili izričite upute. Priznanje javnih ili tajnih grijehа mora biti iskreno i jasno izraženo. Ono se od grješnika ne smije iznuđivati. Ono se ne smije izražavati olako i nepromišljeno, i ne smije se nasilno tražiti od onih koji nisu doboko svjesni odvratne naravi grijehа. Priznanje koje je poteklo iz dubine duše naći će svoj put do beskrajno sažaljivog Boga. Psalmist kaže: “Blizu je Jahve onima koji su skršena srca, a klonule duše spasava.” (Psalam 34,19)

Pravo priznanje je uvijek izričito i odnosi se na određene grijehе. Neki grijesi su takve naravi da se mogu priznati samo Bogu, neki su zla djela koja se moraju priznati onima koji su zbog

njih pretrpjeli štetu, a neki mogu biti javni grijesi koji se moraju javno priznati. Ali sva priznanja moraju biti jasna i potpuna, i moramo priznati upravo one grijeha za koje smo krivi.

U Samuelove dane Izraelci su odlutali od Boga. Trpjeli su posljedice grijeha zato što su izgubili vjeru u Boga, izgubili su sposobnost da vide Njegovu silu i mudrost u upravljanju narodom, izgubili su povjerenje u Njegovu sposobnost da brani i obrani svoje djelo. Odbacili su velikog Vladara svemira i zaželjeli su isti oblik vladavine kao i okolni narodi. Prije no što su stekli mir, dali su određeno priznanje: "... jer smo svim svojim grijesima dodali zlo tražeći sebi kralja." (1. Samuelova 12,19) Morali su priznati upravo onaj grijeh za koji su bili krivi. Njihova nezahvalnost tištila im je dušu i odvajala ih od Boga.

Bog ne može uvažiti priznanje bez iskrenog pokajanja i popravljanja. U životu se moraju vidjeti odlučne promjene, sve što vrijeđa Boga mora se odbaciti. To će biti posljedica istinskog žaljenja zbog grijeha. Djelo koje moramo obaviti mi sami, jasno nam je otkriveno: "Operite se, očistite. Uklonite mi s očiju djela opaka, prestanite zlo činiti! Učite se dobrim djelima: pravdi težite, ugnjetenom pritecite u pomoć, siroti pomozite do pravde, za udovu se zauzmite." (Izaija 1,16.17) "Vrati [li bezbožnik] zalog, plati oteto, i stane

živjeti po zakonima života, ne čineći bezakonja – živjet će, neće umrijeti.” (Ezekiel 33,15) Pavao o plodu pokajanja kaže: “Pazite samo koliko je gorljivost proizvela u vama ta ista žalost koja je po promisli i volji Božjoj! Štoviše! Koliko opravdavanje! Koliko ogorčenje! Koliki strah! Koliku čežnju! Koliki žar! Koliku kaznu! Svime ste pokazali da ste nedužni!” (2. Korinćanima 7,11)

Kad grijeh umrtvi moralnu osjetljivost, onaj tko čini zlo ne uviđa nedostatke svojega karaktera niti shvaća strahotu zla koje je učinio; i ako se ne pokori osvjedočavajućoj sili Svetoga Duha, ostat će djelomično slijep prema svojemu grijehu. Njegova priznanja nisu iskrena niti ozbiljna. Svakom priznanju svoje krivnje on dodaje opravdavanje kao ispriku za svoje ponašanje govoreći da nikada ne bi učinio ono za što je kriv da ga na to nisu nagnale određene okolnosti.

Nakon što su jeli od zabranjenoga ploda, Adama i Evu je ispunio osjećaj srama i užasa. Isprva su razmišljali samo o tome kako da opravdaju svoj grijeh i izbjegnu smrtnu kaznu koje su se užasavali. Kad ih je Gospodin ispitivao o njihovom grijehu, Adam je odgovorio prebacujući krivnju djelomice na Boga, a djelomice na svoju družicu: “Žena koju si stavio uza me – ona mi je dala sa stabla, pa sam jeo.” Žena je prebacila krivnju na zmiju: “Zmija me prevarila, pa sam

jela.” (Postanak 3,12.13) Zašto si Ti načinio zmiju? Zašto si dopustio da uđe u Eden? Eva je u svoju ispriku za učinjeni grijeh uključila ta pitanja smatrajući Boga odgovornim za njihov pad. Duh samoopravdanja potječe od oca laži i javlja se u svim Adamovim sinovima i kćerima. Takva priznanja nisu nadahnuta božanskim Duhom i Bog ih ne može prihvatiti. Pravo pokajanje navodi čovjeka da sâm ponese svoju krivnju i da je prizna bez varanja ili licemjerja. Kao jadni carinik, koji se nije usuđivao podignuti ni očiju prema nebu, on će uzviknuti: “Bože, smiluj se meni grešniku!” (Luka 18,13) Oni koji stvarno priznaju svoju krivnju bit će opravdani, jer će se Isus svojom krvlju založiti za dušu koja se kaje.

Primjeri pravog pokajanja i poniznosti, zapisani u Božjoj Riječi, otkrivaju nam spremnost na priznanje bez isprike za grijeh ili pokušaja samoopravdavanja. Pavao se nije pokušavao zaštititi; on svoj grijeh slika najtamnijim bojama ne trudeći se umanjiti svoju krivnju. On kaže: “Kao što sam osobno mnoge svete zatvarao u tamnice, pošto sam na to od velikih svećenika bio ovlašten, tako sam, kad su bili osuđivani na smrt, to odobravao. Po svim sinagogama prisiljavao sam ih, više puta kažnjavanjem, da izgovaraju grdnje protiv Boga i u svome prekomjernom bijesu na njih progno sam ih čak u tuđe gradove.” (Djela 26,10.11)

Nije oklijevao izjaviti da “Krist Isus dođe na svijet da spasi grešnike. Od njih sam prvi ja”. (1. Timoteju 1,15)

Ponizno i slomljeno srce, ukroćeno istinskim pokajanjem, uvidjet će, iako nepotpuno, kolika je Božja ljubav i cijena Golgote; i kao što sin priznaje voljenom ocu, tako će i pravi pokajnik iznijeti sve svoje grijehе pred Boga. Jer, u Bibliji piše: “Ako priznajemo svoje grijehе, vjieran je on i pravedan: oprostit će nam grijehе i očistiti nas od svake nepravедnosti.” (1. Ivanova 1,9)

Posvećenje

Bog je obećao: “Tražit ćete me i naći me jer ćete me tražiti svim srcem svojim.” (Jeremija 29,13)

Moramo predati Bogu cijelo srce, inače se nikada nećemo moći promijeniti i ponovno postati slični Njemu. Po svojoj naravi mi smo daleko od Boga. Sveti Duh ovako opisuje naše stanje: “... bili ste mrtvi zbog svojih prekršaja i grijeha...” (Efežanima 2,1) i “sva je glava bolna, srce iznemoglo; od pete do glave nigdje zdrava mjesta...” (Izaija 1,5.6) Mi smo se zapleli u Sotoninu mrežu, a on ljude “... žive drži u ropstvu da vrše njegovu volju.” (2. Timoteju 2,26) Bog nas želi iscijeliti i osloboditi. Ali, budući da to zahtijeva potpunu promjenu i obnovu cijelog našega bića, moramo se potpuno predati Njemu.

Borba protiv samoga sebe najveća je borba koja se ikada vodila. Odricanje od samoga sebe i podređivanje svega Božjoj volji ne ide bez borbe, ali se duša mora pokoriti Bogu prije no što se može preporoditi i postati sveta.

Božja vladavina nije utemeljena, kao što bi to Sotona htio prikazati, na slijepom pokoravanju, na nerazumnom ograničavanju. Ona se poziva na razum i savjest. Stvoritelj poziv bićima koja je stvorio jest: "Hajde, dakle, da se pravdamo..." (Izaija 1,18) Bog ne utječe silom na volju svojih stvorenja. On ne može prihvatiti izraze štovanja koji nisu dragovoljni i svjesni. Iznudena pokornost spriječila bi svaki pravi razvoj uma ili karaktera; načinila bi od čovjeka obični stroj. To nije Stvoriteljeva namjera. On želi da čovjek, vrhunsko djelo Njegove stvaralačke sile, dostigne najviši stupanj razvoja. Stoga pred nas postavlja visinu blagoslova do koje nas svojom milošću želi uzdignuti. On nas poziva da Mu se predamo kako bi mogao izvršiti svoju volju u nama, a nama prepušta da odlučimo hoćemo li biti oslobođeni robovanja grijehu i uživati uzvišenu slobodu Božjih sinova.

Dajući sebe Bogu, mi moramo bezuvjetno odbaciti sve što bi nas moglo odvojiti od Njega. Zato Spasitelj i kaže: "Tako, dakle, tko se god između vas ne odreče svega svoga imanja, ne može biti moj učenik." (Luka 14,33) Moramo se odreći svega što bi moglo odvratiti naše srce od Boga. Mamon je idol mnogih. Ljubav prema novcu i želja za bogatstvom jesu zlatni lanac koji ih veže uz Sotonu. Neki obožavaju ugled i svjetovnu čast.

Drugima je idol život ispunjen sebičnom doko-licom i neopterećen odgovornostima. Ali ti se ropski okovi moraju raskinuti. Ne možemo napola pripadati Gospodinu, a napola svijetu. Nismo Bož-ja djeca – ako to nismo potpuno.

Ima onih koji tvrde da služe Bogu iako žele sami, u svojoj sili, držati Božji Zakon, izgraditi pravedan karakter i osigurati spasenje. Njihova srca nisu pokrenuta dubokim razumijevanjem Kri-stove ljubavi, već obveze kršćanskog života is-punjavaju kao uvjete koje im je Bog postavio da bi mogli zadobiti Nebo. Takva je vjernost bez ikakve vrijednosti. Kad u srcu bude boravio Krist, duša će biti tako ispunjena Njegovom ljubavlju i tako radosna u zajednici s Njime da će prionuti uz Njega; i gledajući Njega zaboravit će sebe. Ljubav prema Kristu bit će izvor djelovanja. Oni koji osjećaju silu Božje ljubavi ne pitaju kako bi se sa što manje truda moglo zadovoljiti Božje zah-tjeve. Ne traže najniža mjerila, već im je cilj da budu u savršenom skladu s voljom svojega Ot-kupitelja. S iskrenom čežnjom oni žrtvuju sve i pokazuju zanimanje primjereno vrijednosti cilja za kojim teže. Priznavanje Krista bez takve dubo-ke ljubavi prazno je pričanje, suhi formalizam, teški jaram.

Smatrate li da je prevelika žrtva predati Kristu sve? Upitajte se: “Što je Krist dao za mene?” Da

bi nas otkupio, Božji Sin dao je sve – život, ljubav i muke. Možemo li mi, iako nedostojni tako velike ljubavi, uskratiti Njemu svoje srce? Cijelog života, u svakom trenutku, mi smo uživali blagoslove Njegove milosti, i upravo je to razlog što ne možemo potpuno shvatiti dubinu neznanja i bijede iz koje nas je izbavio. Možemo li gledati Njega, probodenog zbog naših grijeha, a ipak svjesno postupati suprotno svoj Njegovoj ljubavi i žrtvi? Gledajući beskrajno poniženje Gospodara slave, hoćemo li prigovarati što možemo ući u život samo uz borbu i poniženje?

Mnoga ohola srca pitaju: “Zašto se moram pokajati i poniziti prije no što mogu biti siguran da me je Bog prihvatio?” Skrećem vam pozornost na Krista. On je bio bezgriješan, i još više – nebeski Knez; ali “postao je grijehom” zbog čovjeka i zbog ljudskog roda. “I među zlikovce bio ubrojen, da grijehe mnogih ponese na sebi i da se zauzme za zločince.” (Izaija 53,12)

A čega se mi to odričemo kad sve damo? Grijehom oskvrnutog srca koje Isus treba očistiti, oprati svojom krvlju i spasiti svojom nenadmašnom ljubavlju! I opet ljudi misle da je teško odreći se svega! Stid me je slušati kad se o tome govori, stid me je o tome pisati.

Bog ne traži da se odrekujemo ičega što bismo mogli zadržati za svoje dobro. U svemu što

čini On ima pred očima dobro svoje djece. Kad bi barem svi oni, koji nisu izabrali Krista, mogli shvatiti da im On nudi nešto neizmjereno bolje od onoga što sami žele! Čovjek čini najveću štetu i nepravdu vlastitoj duši kad misli ili radi protivno Božjoj volji. Nema prave radosti na putu što ga je zabranio Onaj koji zna što je najbolje i koji svojim stvorenjima želi dobro. Put prijestupa je put bijede i propasti.

Zabluda je misliti da Bog rado gleda patnje svoje djece. Čovjekova sreća na srcu je cijelom Nebu. Naš nebeski Otac nijednom svom stvorenju ne uskraćuje radosti. Božanski propisi zahtijevaju od nas da ne popuštamo onim željama koje bi izazvale patnje i razočaranja što bi nam zatvorile vrata sreće i Neba. Otkupitelj svijeta prihvaća ljude onakve kakvi jesu, sa svim njihovim nedostacima, manama i slabostima, i On će ih ne samo očistiti od grijeha i otkupiti svojom krvlju, već i zadovoljiti čežnje srca svih onih koji uzimaju Njegov jaram i nose Njegovo breme. On namjerava darovati mir i odmor svima koji dolaze k Njemu tražiti kruh života. On od nas traži da ispunjavamo samo one dužnosti koje će naše korake odvesti do vrhunaca blaženstva, do kojih neposlušni nikada neće doprijeti. Pravi radosni život duše počinje kad se u nju useli Krist, na da slave.

Mnogi pitaju: “*Kako se mogu predati Bogu?*” Želite se predati Njemu, ali vam nedostaje moralne snage, robujete sumnji i sputani ste navikama svojega grješnog života. Vaša obećanja i odluke slične su kulama od pijeska. Ne možete upravljati svojim mislima, pobudama i osjećajima. Svijest da ste prekršili obećanja i iznevjerili zadane riječi slabi vaše povjerenje u vlastito poštenje i navodi vas na pomisao da vas Bog ne može primiti.

Ali ne trebate očajavati! Trebate shvatiti što je prava snaga volje. To je vladajuća sila u čovjekovoj naravi, sposobnost odlučivanja ili biranja. Sve ovisi o pravilnoj uporabi volje. Bog je čovjeku dao vlast da bira, i na njemu je da se njome posluži. Ne možete sami promijeniti svoje srce, ne možete sami od sebe posvetiti Bogu osjećaje svojega srca; ali možete odlučiti i odabrati da Mu služite! Možete Mu predati svoju volju. Tada će On djelovati u vama da hoćete i činite ono što je Njemu ugodno. Tako će cijelo vaše biće biti stavljeno pod upravu Kristovog Duha, središte svih vaših osjećaja bit će On, i vaše će misli biti u skladu s Njime.

Težnja za dobrotom i svetošću dobra je sama po sebi, ali, ako se zaustavite samo na njoj, neće vam biti ni od kakve koristi. Mnogi će propasti iako namjeravaju i čeznu biti kršćanima.

Oni nisu došli dotle da svoju volju pokore Bogu. Zato i ne odlučuju postati kršćani.

Budete li se pravilno služili svojom voljom, u vašem će životu doći do potpune promjene. Ako svoju volju pokorite Kristu, udružiti ćete se sa silom koja je iznad svih poglavarstava i vlasti. Imati ćete silu odozgo da ostanete postojani, i stalnim pokoravanjem Bogu bit ćete osposobljeni da živite novim životom, životom vjere.

Vjera i prihvaćanje

Kad Sveti Duh probudi vašu savjest, vidjet ćete samo nešto od strahote grijeha i njegove sile, nešto od njegove krivnje i jada, i počet ćete ga se gnušati. Shvatit ćete da vas je grijeh odvojio od Boga, da ste u vlasti sile zla. Što se više budete borili da se oslobodite, to ćete više uvidati svoju bespomoćnost. Vaše su pobude grješne, vaše je srce nečisto. Vidjet ćete da vam je život pun sebičnosti i grijeha. Čeznut ćete za oprostom, za očišćenjem, za oslobođenjem. Što biste mogli učiniti da postignete sklad s Bogom i sličnost Njemu?

Vama je potreban mir: nebeski oprost, mir i ljubav u srcu. To se ne može kupiti novcem ili postići razumom, do toga se ne može doći mudrošću. Ne možete se nadati da ćete to ikada osigurati vlastitim naporom. Ali Bog vam to nudi kao dar, “bez novaca i bez naplate”. (Izaija 55,1) Sve je to vaše ako samo pružite ruku i uzmete. Gospodin kaže: “Budu li vam grijesi kao grimiz, pobijeljet će poput snijega; kao purpur budu li crveni, postat će kao vuna.” (Izaija 1,18)

“Dat ću vam novo srce, nov duh udahnut ću u vas!” (Ezekiel 36,26)

Priznali ste svoje grijehе i u srcu ih odlučili odbaciti. Odlučili ste se predati Bogu. Pođite sada k Njemu, molite Ga da opere vaše grijehе i da vam daruje novo srce! Vjerujte tada da On to čini zato što je tako obećao. To je pouka koju je Isus naučavao dok je bio na Zemlji: mi moramo vjerovati da stvarno primamo dar koji nam je Bog obećao – i tada on postaje naš. Isus je liječio ljude od bolesti kad su imali vjere u Njegovu moć: pomagao im je u onome što su mogli vidjeti da bi ih potaknuo da Mu vjeruju i u onome što ne mogu vidjeti, vodio ih je da povjeruju u Njegovu moć da prašta grijehе. On je to otvoreno izjavio prigodom liječenja oduzetoga: “Ali neka znadete da Sin Čovječji ima vlast na zemlji opraštati grijehе: Ustani – reče tada uzetome – i hajde svojoj kući!” (Matej 9,6) Evangelist Ivan govori o Kristovim čudima: “A ova su opisana da trajno vjerujete da je Isus Mesija, Sin Božji, te da vjerujući imate život po Njemu.” (Ivan 20,31)

Iz jednostavnih biblijskih izvještaja o tome kako je Isus liječio bolesne možemo naučiti nešto o tome kako treba vjerovati u Njega za oprost grijehа. Razmotrimo izvještaj o uzetome u Bethesdi. Jadni je patnik bio bespomoćan, nije se služio svojim udovima oko trideset osam go-

dina. Ipak mu je Isus naredio: “Ustani, uzmi svoju postelju i hodaj!” (Ivan 5,8) Bolesnik je mogao reći: “Gospodine, ako me iscijeliš, poslušat ću Tvoje riječi!” Ali ne, on je vjerovao Kristovim riječima, vjerovao je da je već izliječen, i odmah je pokušao hodati; želio je hodati, i hodao je! Učinio je po Kristovoj riječi, i Bog mu je dao snagu. Bio je izliječen!

Kao grješnici i vi ste u sličnom položaju. Ne možete okajati svoje grijehе iz prošlosti, ne možete promijeniti svoje srce, ne možete sebe učiniti svetima. Ali Bog obećava da će sve to učiniti za vas preko Krista. U to obećanje morate vjerovati! Morate priznati svoje grijehе i predati se Bogu. Morate željeti služiti Njemu. I čim to učinite, Bog će ispuniti riječ koju vam je dao. Ako vjerujete u obećanje – vjerujete da su vam grijesi oprošteni i da ste čisti – Bog čini tako; vi ste izliječeni, isto onako kako je Krist uzetome dao silu da hoda kad je čovjek povjerovao da je izliječen. To je tako čim u to vjerujete!

Nemojte čekati da osjetite da ste izliječeni, već recite: “Vjerujem, to je tako, ne zato što ja to osjećam, već zato što je Bog to obećao!”

Isus kaže: “Što god moleći pitate, vjerujte da ste to već primili, i bit će vam.” (Marko 11,24) Uz ovo obećanje vezan je i uvjet: da se molimo u skladu s Božjom voljom. Međutim, Božja je

volja da nas očisti od grijeha, da nas učini svojom djecom i da nas osposobi da živimo svetim životom. Tako se možemo moliti za te blagoslove, vjerovati da ih primamo i zahvaljivati Bogu što smo ih primili. Naša je prednost da idemo k Isusu i da se čistimo, da stojimo pred Zakonom bez ljage i mane. “Sad, dakle, nema više nikakve osude onima koji su u Kristu Isusu.” (Rimljanima 8,1)

Ne pripadate sebi, kupljeni ste skupo! “Znajte da niste otkupljeni nečim raspadljivim – srebrom ili zlatom... nego skupocjenom krvi Krista kao nevina i bez mane Janjeta.” (1. Petrova 1,18. 19) Tim jednostavnim djelom vjerovanja Bogu Sveti Duh je začeo novi život u vašem srcu. Vi ste se kao dijete rodili u Božju obitelj i On vas ljubi kao što ljubi svojega Sina.

Kad ste se predali Isusu, nemojte se povlačiti i odlaziti od Njega, već iz dana u dan govorite: “Ja sam Kristov, predao sam se Njemu!” Molite Ga da vam dâ svojega Duha i da vas podržava svojom milošću. I kao što ste, dajući sebe Bogu i vjerujući u Njega, postali Njegovim djetetom, tako morate u Njemu i živjeti. Apostol kaže: “Kako ste primili Gospodina Krista Isusa, tako nastavite u Njemu živjeti.” (Kološanima 2,6)

Neki, izgleda, misle da moraju biti stavljeni na kušnju, da moraju dokazati Gospodinu kako

su se promijenili prije no što mogu tražiti Njegov blagoslov. Ali oni mogu tražiti Božji blagoslov već i sada. Njima su potrebni Njegova milost i Kristov Duh, da im pomognu u njihovim slabostima, ili se neće moći oduprijeti zlu. Isusu je drago da dođemo k Njemu upravo takvi kakvi jesmo: grješni, bespomoćni, ovisni. Možemo doći sa svim svojim slabostima, svojim ludostima, svojom grješnošću – i pokajnički pasti pred Njegove noge! Njemu je na slavu da nas podigne u naručje svoje ljubavi, da zavije naše rane i očisti nas od svake nečistoće.

I upravo se u ovome tisuće ljudi varaju: ne vjeruju da im Isus oprašta osobno, pojedinačno. Oni se ne oslanjaju na Božju Riječ. Prednost je svih koji ispunjavaju uvjete da znaju kako se oprost odnosi na svaki njihov grijeh. Odbacite sumnju da se Božja obećanja odnose i na vas! Ona su upućena svakom prijestupniku koji se kaje. Krist daje snagu i milost, a anđeli pomažići prenose ih svakoj duši koja vjeruje. Nitko nije tako grješan da u Kristu, koji je umro za njega, ne bi mogao naći snagu, čistoću i pravednost. Isus čeka da mu skine odjeću ukaljanu i oskrvnutu grijehom i da ga odjene u bijelu odjeću pravednosti; On ga poziva da živi, a ne da umre.

Bog ne postupa prema nama onako kao što smrtni ljudi postupaju jedni prema drugima. Nje-

gove misli su misli milosrđa, ljubavi i najnježnije sućuti. On kaže: “Nek bezbožnik put svoj ostavi, a zlikovac naume svoje. Nek se vrati Gospodu, koji će mu se smilovati, k Bogu našem, jer je velikodušan u praštanju.” (Izaija 55,7) “Kao maglu rastjerao sam tvoje opačine i grijehе tvoje poput oblaka.” (Izaija 44,22)

“Jer meni nije mila smrt onoga koji ima umrijeti, govori svemogući Gospod. Obratite se i živite!” (Ezekiel 18,32 – Šarić) Sotona je spreman skrenuti vaš pogled s Božjih blaženih obećanja. On želi duši oduzeti svaku iskru nade i svaku zraku svjetlosti, ali vi mu ne smijete dopustiti da to učini. Ne slušajte napasnika, već kažite: “Isus je umro da bih ja mogao živjeti. On me ljubi i ne želi da propadnem. Imam nebeskog Oca koji suosjeća sa mnom, pa iako sam zloupotrijebio Njegovu ljubav, iako sam rasuo blagoslove kojima me je obasuo, ustat ću i otići svom Ocu i kazati: ‘Oče, sagriješih Bogu i tebi. Nisam više dostojan da se zovem tvojim sinom. Primi me kao jednog od svojih najamnika!’ (Luka 15,18.19)” Priča nam govori kako će odlutali biti primljen: “Dok je još bio daleko, opazi ga njegov otac, i sažali mu se te poleti, pade mu oko vrata i izljubi ga.” (Luka 15,20)

Iako tako nježna i ganutljiva, ova pripovijest ne može izraziti beskrajnu sućut nebeskog Oca.

Gospodin objavljuje preko svojega proroka: “Ljubavlju vječnom ljubim te, zato ti sačuvah milost.” (Jeremija 31,3) Dok je grješnik još daleko od Očeve kuće i rasipa svoje imanje u stranoj zemlji, Očevo srce čezne za njim, i svaka probuđena čežnja duše da se vrati Bogu nije ništa drugo nego nježni poziv Božjeg Duha koji preklinje, usrdno moli i nagovara odlutaloga da se vrati Očevom srcu punom ljubavi.

Znajući za tako dragocjena biblijska obećanja, možete li još sumnjati? Zar možete vjerovati da bi Gospodin nemilosrdno odbio ikojeg grješnika koji čezne da Mu se vrati, koji čezne da odbaci svoje grijehe i pokajnički padne pred Njegove noge? Odbacite takve misli! Ništa ne može više naškoditi vašoj duši od gajenja takvih shvaćanja o vašemu nebeskom Ocu. On mrzi grijeh, ali ljubi grješnika, i zato je dao sebe u osobi Krista da mogu biti spašeni svi koji žele, i uživati vječno blaženstvo u kraljevstvu slave. Koje su se snažnije i nježnije riječi mogle pronaći od onih koje je On izabrao kako bi izrazio svoju ljubav prema nama? On izjavljuje: “Može li žena zaboravit svoje dojenče, ne imat sućuti za čedo utrobe svoje? Pa kad bi koja i zaboravila, tebe ja zaboraviti neću.” (Izaija 49,15)

Podignite pogled, vi koji sumnjate i drščete, jer Isus živi da bi posredovao za nas! Zahvalite

Bogu što je darovao svojega dragog Sina i molite se da Njegova smrt za vas ne bude uzaludna! Duh vas poziva danas. Dodite cijelim svojim srcem Isusu i tražite Njegov blagoslov!

Dok čitate obećanja, znajte da su ona izraz neizrecive ljubavi i milosrđa. Veliko Srce Beskrajne Ljubavi osjeća prema grješniku bezgranično sažaljenje. “U kome imamo otkupljenje Njegovom krvlju, oprostjenje grijeha, prema bogatstvu Njegove milosti.” (Efežanima 1,7) Da, samo vjerujte da je Bog vaš pomoćnik. On želi obnoviti u čovjeku svoj moralni lik. Kad Mu se približite u priznanju i pokajanju, On će se vama približiti milošću i praštanjem.

Kristovi sljedbenici

“Dakle, ako je tko u Kristu, on je novi stvor; staro je nestalo, novo je, evo, nastalo.” (2. Korinćanima 5,17)

Netko možda neće moći točno odrediti vrijeme ili mjesto svojega obraćenja, ili navesti sve okolnosti koje su do toga dovele, ali to još ne dokazuje da nije obraćen. Krist je rekao Nikodemu: “Vjetar puše gdje god hoće. Čuješ mu šum, ali ne znaš ni odakle dolazi ni kamo ide. Tako je sa svakim koji je rođen od Duha.” (Ivan 3,8) Kao nevidljivi vjetar, čije se djelovanje jasno vidi i osjeća, i Božji Duh radi na ljudskom srcu. Ta obnoviteljska sila, koju nijedno ljudsko oko ne može vidjeti, začinje novi život u duši; stvara novo biće po Božjem obličju. Iako je djelo Duha nečujno i neprimjetno, posljedice su vidljive. Ako je srce obnovljeno radom Božjeg Duha, život će to posvjedočiti. Iako mi sami ništa ne možemo učiniti da promijenimo svoje srce, ili da sebe dovedemo u sklad s Bogom, iako se uopće ne smijemo osloniti na sebe ili na svoja dobra djela, naš će život pokazati stanuje li Božja milost u

nama. Vidjet će se promjena u karakteru, običajima, težnjama. Vidjet će se jasna i odlučujuća razlika između onoga što su bili i onoga što su sada. Karakter se ne otkriva u slučajnim dobrim ili lošim djelima, već u sklonostima koje se očituju uobičajenim riječima i postupcima.

Istina je da se netko može naizgled besprijeekorno ponašati i bez Kristove obnoviteljske sile. Želja za utjecajem u društvu i poštovanjem drugih može nekoga navesti da živi urednim životom. Samopoštovanje nas može navesti da se čuvamo zla. I sebično srce može činiti velikodušna djela. Kako onda možemo ustvrditi na čijoj smo strani?

Kome pripada naše srce? Kome su posvećene naše misli? O kome volimo razgovarati? Kome poklanjamo svoje najtoplije osjećaje i svoje najbolje snage? Ako smo Kristovi, onda su i naše misli s Njime – najdraže nam je razmišljati o Njemu. Sve što imamo i što jesmo posvećeno je Njemu. Mi želimo nositi Njegov lik, udisati Njegov dah, ispunjavati Njegovu volju i ugoditi Mu u svemu.

Oni koji postaju nova stvorenja u Isusu Kristu donosit će i plodove Duha: "... ljubav, radost, mir, strpljivost, blagost, dobrotu, vjernost, krotkost, uzdržljivost." (Galaćanima 5,22.23) Oni se više neće povoditi za negdašnjim strastima, ne-

go će vjerom Božjega Sina ići Njegovim stopama, odsajivati Njegov karakter, čistiti se kao što je i On čist. Ono što su nekada mrzili, sada vole; a ono što su nekada voljeli, sada mrze. Oholi i nametljivi postaju krotki i ponizna srca. Tašti i drski postaju ozbiljni i čedni. Pijanci postaju trijezni, a raskalašeni čisti. Razmetljivi običaji i svjetovna moda potiskuju se ustranu. Kršćani ne čeznu za vanjskim ukrašavanjem, već za srcem obučenim "... u neraspadljiv nakit, krotak i miran duh – ono što je dragocjeno pred Bogom." (1. Petrova 3,3.4)

Nema nikakvog dokaza da je pokajanje iskreno ako ne dovede do potpune promjene. Ako grješnik obnovi svoj zavjet, vrati ono što je oteo, prizna svoje grijehe, i počne ljubiti Boga i bližnje, može biti siguran da je prešao iz smrti u život.

Kada kao zabludjela grješna bića dođemo Kristu i dobijemo oprost i milost, u našem srcu rađa se ljubav. Svaki nam je teret lak, jer je lak jaram koji Krist nudi. Dužnost postaje užitek, a žrtva zadovoljstvo. Put koji nam je prije izgledao obavijen tamom, sada je obasjan zrakama sunca pravde.

Ljupkost Kristova karaktera vidjet će se i kod Njegovih sljedbenika. Isusu je činilo zadovoljstvo ispunjavati Božju volju. Ljubav prema Bogu i revnovanje za Njegovu slavu – to je bila snaga koja

je upravljala životom našega Spasitelja. Ljubav je uljepšavala i oplemenjivala sve Njegove postupke. Ljubav potječe od Boga. Ona se ne može začeti i ne može nastati u neposvećenu srcu. Ona se nalazi jedino u srcu u kojemu vlada Isus. “Što se nas tiče, mi ljubimo, jer je On nas ljubio prije.” (1. Ivanova 4,19) U srcu koje je obnovljeno božanskom milošću ljubav je načelo ponašanja. Ona mijenja karakter, upravlja pobudama, vlada strastima, suzbija neprijateljstvo, oplemenjuje osjećaje. Ta ljubav, ako se gaji u srcu, uljepšava život i posvuda širi plemeniti utjecaj.

Postoje dvije zablude kojih se Božja djeca – osobito ona koja su se tek počela oslanjati na Njegovu milost – posebno moraju čuvati. Prva, o kojoj je već bilo govora, jest gledanje na svoja djela, oslanjanje na ono što djela mogu učiniti da bi nas dovela u sklad s Bogom. Onaj tko pokušava postati svet svojim djelima, vršenjem Zakona – pokušava nemoguće. Sve što bi čovjek mogao učiniti bez Krista ukaljano je sebičnošću i grijehom. Samo nas Kristova milost preko vjere može učiniti svetima.

Druga, ništa bezopasnija krajnost, jest zabluda da vjerovanje u Krista oslobađa čovjeka vršenja Zakona i da naša djela nemaju nikakva utjecaja na naše spasenje budući da samo vjerom dobivamo Kristovu milost.

Međutim, obratimo pozornost na činjenicu da poslušnost nije samo neko formalno pokoravanje, već služenje iz ljubavi. Božji je Zakon izražaj Njegove prave naravi, on je utjelovljenje velikog načela ljubavi i, prema tome, temelj Njegove vladavine i na Nebu i na Zemlji. Ako su naša srca obnovljena na Božju sliku, ako je božanska ljubav usađena u našu dušu, neće li se onda i Božji Zakon ostvarivati u našem životu? Ako je načelo ljubavi usađeno u srce, ako je čovjek obnovljen na sliku Onoga koji ga je stvorio, onda je ispunjeno i novozavjetno obećanje: “Stavit ću zakone svoje u srca njihova i upisat ću ih u pamet njihovu.” (Hebrejima 10,16) A ako je Zakon upisan u srce, neće li on oblikovati život? Poslušnost – služenje i odanost iz ljubavi – pravi je znak da smo Njegovi učenici. Tako i Pismo kaže: “Jer u ovome stoji ljubav prema Bogu: da vršimo njegove zapovijedi.” (1. Ivanova 5,3) “Tko tvrdi: ‘Poznajem ga’, a ne vrši njegovih zapovijedi, lažac je, i u njemu nema istine.” (1. Ivanova 2,4) Umjesto da nas oslobodi poslušnosti, upravo nas vjera – i samo vjera – čini sudionicima Kristove milosti, što nas osposobljava da budemo poslušni.

Mi ne zaslužujemo spasenje svojom poslušnošću; ono je Božji dar koji se prima vjerom. Međutim, poslušnost je plod vjere. “A znate da

se on pojavio da uzme grijeha, i znate da grijeha u njemu nema. Tko god ostaje u njemu, ne ostaje u grijehu; tko god ostaje u grijehu, njega nije vidio i upoznao.” (1. Ivanova 3,5.6) Evo pravog dokaza! Ako budemo u Kristu, ako ljubav Božja bude u nama, naši osjećaji, naše misli, naše namjere, naši postupci – bit će u skladu s Božjom voljom koja je izražena u propisima Njegovog svetog Zakona. “Dječice, neka vas nitko ne zavede! Tko čini što je pravedno, pravedan je kao što je on pravedan.” (1. Ivanova 3,7) Pravednost je opisana mjerilom Božjeg svetog Zakona, koji je objavljen u Deset pravila sa Sinaja.

Ona takozvana vjera u Krista, koja tvrdi da oslobađa čovjeka obveze poslušnosti Bogu, nije vjera, već drskost. “Da, milošću ste spašeni – po vjeri.” (Efežanima 2,8) Međutim, “tako je i s vjerom: ako nema djela, mrtva je u samoj sebi.” (Jakov 2,17) Isus je rekao o sebi prije no što je došao na Zemlju: “Milje mi je, Bože moj, vršiti volju tvoju, Zakon tvoj duboko u srcu ja nosim.” (Psalam 40,9) A neposredno prije svojega ponovnog odlaska na Nebo objavio je “... kao što sam i ja vršio zapovijedi Oca svoga te ostajem u njegovoj ljubavi.” (Ivan 15,10) Pismo kaže: “Ako vršimo njegove zapovijedi, po tom znamo da ga poznajemo... Tko tvrdi da ostaje u njemu, taj mora tako živjeti kako je on živio.” (1. Ivanova 2,3.6)

“Ta na to ste i pozvani, jer je i Krist trpio za vas i ostavio vam primjer da idete njegovim stopama.” (1. Petrova 2,21)

Uvjet za vječni život i danas je upravo onakav kakav je uvijek bio, upravo onakav kakav je bio u Raju prije pada naših praroditelja: savršena poslušnost Božjem Zakonu, savršena pravednost. Kad bi se vječni život mogao dobiti pod bilo kojim drugim uvjetom, sreća cijelog svemira bila bi dovedena u opasnost. Stvorila bi se mogućnost da grijeh, sa svim posljedicama nesreće i bijede, postane besmrtnan.

Adam je, prije pada u grijeh, poslušnošću Božjem Zakonu mogao oblikovati pravedan karakter. Ali on to nije uspio učiniti, i zbog njegovoga je grijeha i naša narav postala grješna te i mi ne možemo učiniti sebe pravednima. Budući da smo grješni, nesveti, mi ne možemo biti savršeno poslušni svetom Zakonu. Mi nemamo neke svoje pravednosti kojom bismo mogli zadovoljiti zahtjeve Božjeg Zakona. Međutim, Krist nam je omogućio rješenje problema. On je živio na Zemlji suočen s istim nevoljama i kušnjama s kojima se i mi suočavamo. Živio je bezgrješnim životom. Umro je za nas i sad se nudi da uzme naše grijeha i da nam daruje svoju pravednost. Ako se predate Njemu i prihvatite Ga za svojega Spasitelja, bit ćete zbog Njega pro-

glašeni pravednima, bez obzira na svu grješnost u starom životu. Kristov će karakter stati na mjesto vašega karaktera, i vi ćete biti prihvaćeni pred Bogom kao da nikada niste grijehili.

I više od toga: Krist mijenja srce. On vjerom boravi u vašemu srcu. Vjerom i stalnim pokoravanjem svoje volje Kristu vi trebate održavati tu vezu s Njime; i dokle god to budete činili, On će djelovati u vama da želite i činite ono što Mu je ugodno. I tako možete reći: “Život koji sada provodim u tijelu, provodim u vjeri u Sina Božjega, koji mi je iskazao ljubav i samoga sebe za mene predao.” (Galaćanima 2,20) Tako je Isus i rekao svojim učenicima: “Jer nećete govoriti vi, nego će Duh Oca vašega govoriti preko vas.” (Matej 10,20) I tada, kad Krist djeluje u vama, vi ćete pokazati isti duh i činiti ista djela – djela pravednosti i poslušnosti.

Prema tome, mi nemamo u sebi ničega čime bismo se mogli hvaliti. Nemamo nikakvog razloga da sebe uzdižemo. Jedinu temelj naše nade jest Kristova pravednost koja nam je darovana, i ono što Njegov Duh čini u nama i preko nas.

Kad govorimo o vjeri, moramo znati i za jednu razliku. Postoji, naime, vjerovanje koje se potpuno razlikuje od vjere. Postojanje Boga, Njegova sila i istina Njegove Riječi – sve su to činjenice koje ni Sotona ni njegova vojska ne mogu

ozbiljno poricati. Biblija kaže da "... i davli to vjeruju i – dršču" (Jakov 2,19), ali to nije vjera. Tamo gdje se ne radi samo o vjerovanju u Božju Riječ, već i o pokoravanju volje Njemu, gdje se srce podredilo Njemu, osjećaji usmjerili prema Njemu – tamo je vjera, vjera koja kroz ljubav radi i očičava dušu. Tom vjerom srce se obnavlja u Božje obličje. A srce, koje se u svom nepreporođenom stanju nije pokoravalo Božjem Zakonu, a nije ni moglo, sada uživa u njegovim svetim propisima i uzvikuje zajedno s psalmistom: "O, kako ljubim Zakon tvoj, po cio dan o njemu razmišljam." (Psalam 119,97) I pravednost Zakona se ispunila u "... onima, koji su u Kristu Isusu (i ne hode po tijelu)". (Rimljanima 8,1 – Šarić)

Ima i takvih koji su upoznali Kristovu ljubav koja prašta, i koji doista žele biti Božja djeca, ali su svjesni nesavršenstva svojega karaktera i grješnosti svojega života, pa su spremni posumnjati da je Sveti Duh stvarno obnovio njihovo srce. Takvima preporučujem: nemojte se povlačiti, ne dopustite da vas obuzme očaj! Često ćemo se morati bacati pred Isusove noge i plakati zbog svojih nedostataka i pogrešaka, ali se ne smijemo obeshrabriti! Ako nas je neprijatelj čak i nadvladao, Bog nas ne odbacuje, ne zaboravlja i ne odbija! Nipošto! Krist se nalazi s desne

strane Bogu i osobno se zauzima za nas. Voljeni Ivan kaže: “Dječice moja, ovo vam pišem da ne počinite grijeha. Ali ako tko i počinu grijeh, imamo Zagovornika kod Oca: Isusa Krista, pravednika.” (1. Ivanova 2,1) Nemojte zaboraviti Kristove riječi: “Jer vas sam Otac ljubi...” (Ivan 16,27) On čezne da vas vrati k sebi, da gleda kako se Njegova čistoća i svetost odražavaju u vama. I ako se samo želite pokoriti Njemu, On, koji je započeo dobro djelo u vama, nastaviti će ga sve do dana Isusa Krista. Molite se usrdnije, vjerujte potpunije! Kad budemo posumnjali u svoju snagu, oslonimo se na silu svojega Otkupitelja, i tada ćemo proslavljati Onoga koji je zdravlje naše duše.

Što se više približavate Isusu, to ćete grješniji izgledati u svojim očima; pogled će vam biti jasniji pa ćete vidjeti oštru i jasnu razliku između svojega nesavršenstva i Njegove savršene naravi. To će biti dokaz da su Sotonine opsjene izgubile svoju snagu, i da oživljujući utjecaj Božjega Duha djeluje u vama.

Nikakva duboko ukorijenjena ljubav prema Isusu ne može stanovati u srcu koje još nije shvatilo svoju grješnost. Duša koja je preobražena Kristovom milošću divit će se Njegovom božanskom karakteru, ali ako još ne vidimo svoju moralnu izopačenost, to je nepogrješiv dokaz da

nismo spoznali Kristovu ljepotu i Njegovo savršenstvo.

Što manje budemo cijenili sebe, to ćemo više cijeniti beskrajnu čistoću i krasotu našega Spasitelja. Pogled na našu grješnost vodi nas k Onome koji nam može oprostiti; i kad se duša, shvativši svoju bespomoćnost, prikloni Kristu, On će se otkriti u sili. Što nas svijest o vlastitoj nemoći bude više gonila k Njemu i Božjoj Riječi, to ćemo imati uzvišenije gledište o Njegovu karakteru i potpunije odražavati Njegov lik.

Uzrastanje u Kristu

Promjena srca kojom postajemo Božja djeca u Bibliji se naziva rođenjem. Na drugom mjestu je uspoređena s klijanjem dobrog sjemena koje je posijao domaćin. Po istoj slici oni koji su se upravo obratili Kristu trebaju kao “tek rođena dječica” (1. Petrova 2,2) “urasti u Njega” (Efežanima 4,15) do visine rasta muškaraca i žena u Isusu Kristu. Ili, slično dobrom sjemenu koje je posijano u polju, trebaju uzrasti i donijeti rod. Izaija za njih kaže: “I zvat će ih Hrastovima pravde, Nasadom Jahvinim – na slavu njegovu.” (Izaija 61,3) Te slike iz prirode pomažu nam da bolje razumijemo tajanstvene istine duhovnog života.

Sva ljudska mudrost i umješnost ne mogu udahnuti život ni najmanjoj sitnici u prirodi. Biljke i životinje mogu živjeti jedino životom koji je udahnuo sâm Bog. Isto tako se samo životom od Boga začinje i duhovni život u čovjekovom srcu. Ako se čovjek “odozgo ne rodi” (Ivan 3,3), ne može dobiti život koji nam je Krist svojim dolaskom želio dati.

Kao što je sa životom, tako je i s rastom. Bog čini da se pupoljak rascvjetava i da cvijet daje plod. Njegovom se silom sjeme razvija u "... najprije stabljiku, zatim klas – potom pun klas zrna." (Marko 4,28) Prorok Hošea kaže za Izrael: "... kao ljiljan on će cvasti." (Hošea 14,6) "Uzgajat će svoju pšenicu, vinograde gajit..." (Hošea 14,8) Isus nam kaže: "Promotrite kako rastu ljiljani!" (Luka 12,27) Biljke i cvijeće ne rastu svojim nastojanjem, svojom skrbi, svojim naporom već uzimanjem onoga što je Bog pripremio da im služi za život. Dijete ne može pridonijeti svojemu rastu nikakvom svojom skrbi ili snagom. Tako ni vi ne možete skrbi ili naporom osigurati svoj duhovni rast. I biljka i dijete rastu primajući iz svoje okoline ono što im služi za život: zrak, sunčevu svjetlost i hranu. Ono što su ti darovi prirode životinji i biljci, to je Krist onima koji se uzdaju u Njega. On je njihovo "vječno svjetlo" (Izaija 60,19), "sunce... i štit". (Psalam 84, 11) On će biti "kao rosa Izraelu". (Hošea 14,6) "Sići će kao rosa na travu, kao kiša što natapa zemlju." (Psalam 72,6) On je živa voda i "kruh... Božji... koji silazi s Neba i daje život svijetu." (Ivan 6,33)

Nenadmašnim darom svojega Sina Bog je okružio cijeli svijet ozračjem milosti koja je stvarna jednako kao i zrak koji se giba oko Zemljine kugle. Svi koji odluče udisati to životodavno oz-

račje živjet će i uzrasti do visine rasta muškaraca i žena u Isusu Kristu.

Kao što se cvijet okreće prema suncu da bi mu blistave zrake pomogle u usavršavanju ljepote i simetrije, tako se i mi moramo okrenuti Suncu pravednosti da bi nas mogla obasjati nebeska svjetlost, da bi se naš karakter mogao razvijati po Kristovu uzoru.

Isus je naučavao to isto: “Ostanite u meni i ja ću ostati u vama! Kao što mladica ne može sama od sebe, ako ne ostane na trsu, roditi roda, tako ni vi, ako ne ostanete u meni... Jer bez mene ne možete ništa učiniti.” (Ivan 15,4,5) Da biste živjeli svetim životom, vi ovisite o Kristu kao što loza ovisi o matičnom čokotu da bi rasla i donosila rod. Odvojeni od Njega, nemate života. Nemate snage oduprijeti se kušnji ili rasti u milosti i svetosti. Nastavajući u Njemu, možete napredovati. Crpeći život od Njega, nećete se sušiti niti ostati bez roda. Bit ćete kao “stablo zasadeno pokraj voda tekućica.” (Psalam 1,3)

Mnogi smatraju da neki dio posla moraju obaviti sami. Pouzdali su se u Krista da dobiju oprost grijeha, ali se sada trude živjeti pravedno vlastitim naporima. Međutim, svaki je takav napor uzaludan. Isus kaže: “Jer bez mene ne možete ništa učiniti!” (Ivan 15,5) Naš rast u milosti, naša radost, naša korisnost – sve to ovisi o našem jedin-

stvu s Kristom. Zbog zajednice s Njime svakog dana i sata, zbog nastavanja u Njemu, mi rastemo u milosti. On nije samo Začetnik, već i Završitelj naše vjere! To je Krist, prvi i posljednji i uvijek. On mora biti s nama ne samo na početku i na kraju našega puta, već i na svakom koraku kroz život. David kaže: “Jahve mi je svagda pred očima; jer mi je zdesna, neću posrnuti.” (Psalam 16,8)

Pitate li: “Kako trebam nastaviti u Kristu?” Isto onako kako ste Ga primili u početku. “Kako ste primili Gospodina Krista Isusa, tako nastavite u Njemu živjeti.” (Kološanima 2,6) “Moj će pravednik živjeti od vjere.” (Hebrejima 10,38) Predali ste se Bogu da budete potpuno Njegovi, da Mu služite i da Ga slušate, i prihvatili ste Krista kao svojega Spasitelja. Niste mogli sami okajati svoje grijehе ili promijeniti svoje srce, ali ste se predali Bogu vjerujući da je On zbog Krista sve to učinio za vas. Vjerom ste postali Kristovi i vjerom trebate rasti u Njemu – dajući i uzimajući. Da biste se predali Njemu i bili poslušni svim Njegovim zahtjevima, trebate dati sve: svoje srce, svoju volju, svoju službu. Vi morate i uzeti sve: puninu svih blagoslova – Krista, da nastava u vašem srcu, da bude vaša snaga, vaša pravednost, vaš vječni Pomoćnik i da vam daruje snagu da biste bili poslušni.

Posvetite se Bogu ujutro: neka vam to bude prvi posao. Molite se: "Uzmi me, o, Gospodine, da potpuno budem Tvoj! Sve svoje planove stavljam pred Tvoje noge. Upotrijebi me danas u svojoj službi. Budi sa mnom, i neka se cijelo moje djelo obavlja u Tebi!" Tako treba biti svakog dana. Svakog jutra posvećujte se Bogu za taj dan. Iznesite Mu sve svoje planove da Njegova providnost pokaže treba li ih ostvariti ili odbaciti. I tako ćete, iz dana u dan, svoj život predavati u Božje ruke; tako će se vaš život oblikovati i postajati sve sličniji Kristovu.

Život u Kristu je život pun spokoja. Možda u njemu neće biti zanosa osjećaja, ali će biti stalnog spokojnog povjerenja. Vi se ne uzdate u sebe, već u Krista! Vaša je slabost sjedinjena s Njegovom snagom, vaše neznanje s Njegovom mudrošću, vaša krhkost s Njegovom izdržljivošću. Ne trebate gledati sebe, ne trebate se baviti sobom – gledajte na Krista! Neka se vaše misli bave Njegovom ljubavlju, ljepotom i savršenstvom Njegova karaktera. Krist u svojem samoodricanju, Krist u svojem poniženju, Krist u svojoj čistoći i svetosti, Krist u svojoj neusporedivoj ljubavi – to je tema o kojoj treba razmišljati vaša duša. Ljubeći Njega, oponašajući Ga, potpuno se oslanjajući na Njega, preobrazit ćete se i postati slični Njemu.

Isus kaže: “Ostanite u meni!” (Ivan 15,4) Te riječi sadrže misao o odmoru, postojanosti, povjerenju. I ponovno On poziva: “Dodite k meni... i ja ću vas okrijepiti.” (Matej 11,28.29) Psalmistove riječi izražavaju istu misao: “Smiri se pred Jahvom i Njemu se nadaj.” (Psalam 37,7) Izaija kaže: “U smirenu uzdanju snaga je vaša.” (Izaija 30,15) Taj odmor nije u neaktivnosti, jer je u Spasiteljevu pozivu obećanje o odmoru povezano s pozivom na rad: “Uzmite jaram moj na se... Tako ćete naći pokoj svojim dušama.” (Matej 11,29) Srce koje najpotpunije počiva u Kristu bit će najozbiljnije i najmarljivije u radu za Njega.

Kad smo zaokupljeni sobom, naš um se okreće od Krista, Izvora snage i života. Sotona se zato stalno trudi odvratiti pozornost od Spasitelja i tako spriječiti zajednicu i vezu duše s Kristom. Svjetovna zadovoljstva, brige, nesigurnosti i životne žalosti, mane drugih ili vaše vlastite mane i nedostaci – Sotona želi skrenuti vaše misli na nešto od toga ili na sve zajedno. Ne dajte se zavešti njegovim lukavstvima! Mnoge koji su stvarno savjesni i koji žele živjeti za Boga on vrlo često navodi da se bave svojim manama i slabostima i tako, odvajajući ih od Krista, namjerava postići pobjedu. Ne smijemo stavljati sebe u središte i onda se prepuštati zabrinutosti i strahu hoćemo

li biti spašeni. Sve to udaljuje dušu od Izvora naše snage. Prepustite Bogu skrb o svojoj duši i imajte povjerenja u Njega. Razgovarajte i mislite o Isusu. Neka se vaše “ja” izgubi u Njemu. Odbacite svaku sumnju, odagnajte strah. Kažite s apostolom Pavlom: “Živim – ali ne više ja, nego Krist živi u meni: život koji sada provodim u tijelu, provodim u vjeri u Sina Božjega, koji mi je iskazao ljubav i samoga sebe za mene predao.” (Galaćanima 2,20) Oslonite se na Boga! On može sačuvati ono što ste Mu povjerili. Ako se prepustite Njegovim rukama, On će učiniti da nadmoćno pobjeđujete u Onome koji vas je ljubio.

Kad je Krist uzeo čovjekovu narav, povezao se s ljudskim rodnom vezom ljubavi koju nikakva sila nikad neće moći raskinuti, osim čovjek sâm. Sotona će nam stalno podmetati svoje mamce da bi nas naveo da tu vezu prekinemo, da se namjerno odvojimo od Krista. Upravo tu trebamo biti budni, truditi se i moliti da nas ništa ne navede da izaberemo drugog gospodara, jer to uvijek ovisi o našoj slobodnoj volji. Neka naše oči uvijek gledaju Krista, i On će nas sačuvati. Gledajući Isusa, mi smo sigurni. Ništa nas ne može istrgnuti iz Njegove ruke. Gledajući stalno Njega “... preobražavamo se u tu istu sliku, uvijek sve slavniju, jer dolazi od Gospodina, od Duha.” (2. Korinćanima 3,18)

Upravo su tako prvi učenici postali slični svojemu dragom Spasitelju. Kad su čuli Isusove riječi, osjetili su potrebu za Njime. Oni su Ga tražili, našli i slijedili. Bili su s Njime u kući, za stolom, nasamo, u prirodi. Bili su s Njime kao učenici s Učiteljem, svakog dana primajući s Njegovih usana pouke o svetoj istini. Gledali su u Njega kao sluge u svojega gospodara da doznaju svoju dužnost. Ti učenici bili su ljudi koji su “patili kao i mi”. (Jakov 5,17) I oni su morali voditi borbu s grijehom. Da bi živjeli svetim životom, bila im je potrebna ista milost.

Čak ni Ivan, omiljeni učenik koji je najpotpunije odražavao Spasiteljevu sliku, nije sâm po sebi imao tu ljepotu karaktera. On ne samo da je bio nametljiv i častohlepan, već i žestok i kivan na sve koji su ga vrijeđali. Ali, kad se upoznao s karakterom božanskog Sina, postao je svjestan svojih nedostataka i ta ga je spoznaja učinila poniznim. Snaga i strpljivost, sila i nježnost, veličanstvo i krotkost – koje je svakog dana gledao u životu Božjeg Sina – ispunili su njegovu dušu divljenjem i ljubavlju. Iz dana u dan Krist je sve više privlačio njegovo srce, sve dok on nije, ispunjen ljubavlju prema Učitelju, izgubio sebe iz vida. Njegova gnjevna i častoljubiva narav došla je pod utjecaj Kristove preobražavajuće sile. Preporadajući utjecaj Svetoga Duha obno-

vio je njegovo srce. Sila Kristove ljubavi preobrazila je njegov karakter. To je prava posljedica sjedinjenja s Isusom. Kad Krist boravi u srcu, sva narav se mijenja. Kristov Duh i Njegova ljubav omekšavaju srce, obuzdavaju dušu i uzdižu misli i želje prema Bogu i Nebu.

Nakon što je Krist uzašao na Nebo, Njegovi sljedbenici osjećali su kao da je On i dalje s njima; da je osobno nazočan, pun ljubavi i svjetla. Spasitelj Isus, koji je hodao i razgovarao s njima, molio se s njima, izgovarao riječi nade i utjehe njihovim srcima, odnesen je od njih na Nebo, dok se vijest mira još čula s Njegovih usana, i Njegov glas odjeknuo je iz oblaka anđela koji su Ga okružili: "Ja sam s vama u sve vrijeme do svršetka svijeta." (Matej 28,20) Uzašao je na Nebo u ljudskom obliku. Znali su da se On nalazi ispred Božjega prijestolja i da je ostao njihov Prijatelj i Spasitelj, da je Njegova ljubav ostala nepromijenjena i da se On i nadalje izjednačuje s napaćenim čovječanstvom. On iznosi pred Boga zasluge svoje dragocjene krvi, pokazuje ranjene ruke i noge da bi podsjetio na cijenu koju je platio za one koje je izbavio. Znali su da je uzašao na Nebo da im pripravi mjesto i da će opet doći da ih uzme k sebi.

Kad su se okupili nakon uzašašća, žarko su željeli iznijeti svoje molbe Ocu u Isusovo ime. Ispunjeni svetim strahopoštovanjem, prignuli su

se u molitvi ponavljajući obećanje: “Zaista, zaista, kažem vam, ako što zamolite od Oca u moje ime, dat će vam. Do sada niste ništa u moje ime molili. Molite i primit ćete da vaša radost bude potpuna!” (Ivan 16,23.24) Pružali su ruku vjere sve više i više, s moćnim obrazloženjem: “Isus Krist koji je umro – još bolje: koji je uskrsnuo – koji je s desne strane Bogu i koji posreduje za nas.” (Rimljanima 8,34) Dan Pedesetnice donio im je prisutnost Utješitelja, o kojemu je Krist rekao da će “biti u vama”. (Ivan 14,17) Dodao je: “Vama je bolje da ja odem, jer ako ne odem, Branitelj neće doći k vama. Odem li, poslat ću Ga k vama.” (Ivan 16,7) Otad je Krist trebao stalno Duhom prebivati u srcu svoje djece. Njihova veza s Njime postala je tješnja negoli kad je On osobno bio s njima. Svjetlost, ljubav i sila Krista koji je stanovao u njima sjala je iz njih, tako da su se ljudi divili gledajući ih i “... prepoznali su u njima Isusove pratitelje.” (Djela 4,13)

Sve što je Krist bio svojim učenicima, On želi biti i svojoj današnjoj djeci. On je u svojoj posljednjoj molitvi, okružen malom skupinom učenika, rekao: “Ne molim samo za njih nego i za one koji će po njihovoj riječi vjerovati u me.” (Ivan 17,20)

Isus se molio za nas i tražio da i mi bude-mo sjedinjeni s Njime, kao što je On sjedinjen

sa svojim Ocem. Kakve li povezanosti! Spasitelj je o sebi rekao: “Sin ne može ništa sam od sebe učiniti...” (Ivan 5,19); “Otac koji boravi u meni čini svoja djela!” (Ivan 14,10) Prema tome, ako Krist stanuje u našem srcu, On “proizvodi u vama i htijenje i djelovanje da mu se možete sviđjeti.” (Filipljanima 2,13) Mi ćemo raditi kao što je radio On; očitovat ćemo isti duh. I tako, ljubeći Njega i boraveći u Njemu, dostići ćemo “... da sve uraste u Njega koji je Glava, u Krista.” (Efežanima 4,15)

Život i rad

Bog je izvor života, svjetlosti i radosti cijelom svemiru. Kao svjetlosne zrake Sunca, kao vodena struja koja izbija iz živog izvora, od Njega se izlijevaju blagoslovi na sva Njegova stvorenja. I gdje god je u srcima ljudi život od Boga, izliva se na druge u obliku ljubavi i blagoslova.

Naš Spasitelj nalazio je radost u podizanju i otkupu grješnika. Da bi to postigao, nije svoj život smatrao previše dragocjenim, već je pretrpio križ ne mareći za sramotu. Anđeli su također stalno na poslu skrbeći za sreću drugih. U tome je njihova radost. Ono što bi sebično srce moglo smatrati ponižavajućom službom – služenje bijednima i po karakteru i položaju nižima od njih – to je djelo bezgrješnih anđela. Duh Kristove ljubavi koja je žrtvovala sebe, to je duh koji prožima Nebo i sačinjava samu srž nebeskog blaženstva. To je duh što će ga imati Kristovi sljedbenici, djelo koje će oni obavljati.

Kad Kristova ljubav ispunjava srce, ona se ne može skriti, kao što se ne može skriti ni miomiris. Njezin sveti utjecaj osjećat će svi s kojima

se budemo susretali. Kristov duh u srcu sličan je izvoru u pustinji koji teče da bi osvježio i u onima koji su blizu smrti probudio želju da se napiju vode života.

Ljubav prema Isusu pokazat ćemo željom da radimo kao što je On radio – na blagoslov i uzdizanje čovječanstva. Ona će navoditi na ljubav, nježnost i sućut prema svim stvorenjima o kojima skrbi naš nebeski Otac.

Spasiteljev život na Zemlji nije bio ispunjen dokolicom i ugadanjem sebi; On je ulagao stalne, ozbiljne, neumorne napore da spasi izgubljeno čovječanstvo. Od jaslica do Golgote išao je putem samoodricanja, nije tražio da bude oslobođen mučnih zadataka, teških putovanja, iscrpljujuće brige i rada. Rekao je da Sin Čovječji "... nije došao da Mu služe, nego da On služi i da dadne svoj život kao otkup mjesto svih." (Matej 20,28) To je bio najuzvišeniji cilj Njegova života. Sve drugo je bilo manje važno i podređeno tome. Njegovo jelo i piće bilo je da ispuni Božju volju i završi Njegov posao. U svojem radu nije isticao sebe niti tražio osobne koristi.

Tako će i oni koji su dobili Kristovu milost biti spremni prinijeti svaku žrtvu da bi i drugi, za koje je On umro, mogli primiti nebeski dar. Oni će učiniti sve što je u njihovoj moći da svojim boravkom u svijetu načine svijet što boljim. Taj

duh je pravi rod istinski obraćene duše. Čim netko dođe Kristu, u njegovu se srcu rađa želja da objavi drugima kakvog je dragocjenog Prijatelja stekao u Isusu. Spasonosna i posvećujuća istina ne može ostati zatvorena u njegovu srcu. Ako smo odjeveni u Kristovu pravednost, ako smo ispunjeni radošću Njegova Duha koji u nama obitava, ne možemo ostati na miru. Ako smo okusili i vidjeli da je dobar Gospodin, imat ćemo o čemu govoriti. Poput Filipa, kad je našao Spasitelja, pozvat ćemo i druge k Njemu. Trudit ćemo se da im prikažemo svu Kristovu privlačnost i nevidljivu stvarnost svijeta koji će doći. U nama će plamtjeti želja da idemo putom kojim je Isus prošao. Duboko ćemo čeznuti da i drugi oko nas ugledaju "Jaganjca Božjeg koji uzima grijeh svijeta". (Ivan 1,29)

Napori da budemo blagoslov drugima donosit će blagoslov i nama. Upravo nam je zato Bog i pružio priliku da sudjelujemo u planu spasenja. On je ljudima osigurao prednost da dobiju dio u božanskoj prirodi i da, sa svoje strane, šire blagoslove svojim bližnjima. To je najviša čast, najveća radost koju je Bog mogao dati ljudima. Oni koji ovako postaju suradnici u djelu ljubavi, dolaze u najveću blizinu svojega Stvoritelja.

Vijest evanđelja i cijelo djelo službe ljubavi Bog je mogao povjeriti nebeskim anđelima. Mo-

gao se poslužiti i drugim sredstvima da bi ostvario svoju namjeru. Ali je u svojoj neograničenoj ljubavi odlučio naš učiniti svojim suradnicima, Kristovim i anđeoskim suradnicima, kako bismo mogli uživati blagoslove, radost, duhovnu okrepu i plodove te nesebične službe.

Bolje ćemo se razumjeti s Kristom ako bude-
mo imali zajednicu s Njime u Njegovim mukama. Svaka žrtva koja se prinosi zbog dobra drugih, jača duh dobrotvorstva u davateljevu srcu, približava ga sve više Otkupitelju svijeta, koji je “od bogataša postao siromah da vi postanete bogataši Njegovim siromaštvom”. (2. Korinćanima 8,9) Život nam može biti na blagoslov jedino ako tako ispunjavamo nakanu s kojom nas je Bog stvorio.

Ako budete pošli raditi onako kako je to Krist naložio svojim učenicima, ako budete zadobivali duše za Njega, osjetit ćete potrebu za dubljim duhovnim iskustvom i većim duhovnim znanjem, i bit ćete gladni i žedni pravednosti. Vi ćete se u molitvi boriti s Bogom, vaša će vjera ojačati, sve obilnije ćete piti s izvora spasenja. Protivljenje i nevolje na koje budete nailazili vodit će vas k Bibliji i molitvi. Vi ćete rasti u milosti i u spoznaji Krista, i stjecati bogato iskustvo.

Duh nesebičnog rada za bližnje daje karakteru dubinu, stabilnost i Kristovu ljepotu, a onome tko ga ima donosi mir i sreću. Težnje postaju

uzvišenije, nema više mjesta tromosti ili sebičnosti. Oni koji ovako razvijaju kršćanske vrline rast će i jačati u radu za Boga. Imat će sposobnost jasnog duhovnog opažanja, postojanu i sve veću vjeru, i bit će sve silniji u molitvi. Božji Duh, djelujući na njihov duh, izaziva u duši sveti sklad kao odgovor na božanski dodir. Oni koji se tako posvete nesebičnom naporu za dobro drugih, najsigurnije grade vlastito spasenje.

Jedini način da netko raste u milosti jest da se nesebično prihvati posla što nam ga je Krist dao – da, prema mjeri svojih sposobnosti, pomaže i bude na blagoslov onima kojima je potrebna naša pomoć. Snaga se stječe vježbanjem; aktivnost je osnovni uvjet života. Oni koji pokušavaju živjeti kršćanskim životom pasivno prihvaćajući blagoslove koje im Božja milost daje i ne čineći ništa za Krista, jednostavno pokušavaju živjeti i hraniti se bez rada. A u duhovnom, isto kao i u tjelesnom životu, to uvijek dovodi do degeneracije i raspadanja. Čovjek koji bi odbio svoje udove izlagati naporu uskoro bi izgubio svaku sposobnost da se njima služi. Tako i kršćanin koji ne vježba snage što ih je dobio od Boga, ne samo da neće rasti u Kristu, nego će izgubiti i onu snagu koju već ima.

Kristova Crkva je od Boga dobila zadaću spašavanja ljudi. Njezino je poslanje da svijetu odnese

evanđelje. To je obveza svakog kršćanina. Svaki pojedinac, u skladu s talentima i prilikama koje ima, treba ispuniti Spasiteljev nalog. Kristova ljubav koja nam je otkrivena, čini nas dužnicima svima koji ne poznaju Krista. Bog nam je dao vidjelo, ne samo za nas same, već i za sve njih.

Da su Kristovi sljedbenici bili svjesni svoje dužnosti, bilo bi ih na tisuće u neznabožačkim zemljama u kojima danas samo jedan propovijeda evanđelje. I svi oni koji se ne bi mogli osobno prihvatiti tog posla, ipak bi ga podupirali svojim novčanim sredstvima, svojim srcem i svojim molitvama. Osim toga, i u kršćanskim zemljama bi se mnogo ozbiljnije radilo s ljudima.

Da bismo radili za Krista, ne moramo ići u neznabožačke zemlje, ili čak napuštati uski krug svojega doma ako nas dužnost uz njega veže. Mi možemo raditi u krugu doma, u crkvi, među onima s kojima se družimo i onima s kojima nas vežu poslovne veze.

Veći dio svojega života na Zemlji naš Spasitelj je proveo strpljivo radeći u tesarskoj radionici u Nazaretu. Anđeli su pratili Gospodara života dok je rame uz rame hodao sa seljacima i radnicima, koji Ga nisu prepoznavali niti Mu odavali čast. On je isto tako vjerno obavljao svoje poslanje kad je radio kao skromni obrtnik, kad je liječio bolesne ili hodao po vjetrom uzburkanim valovi-

ma Galilejskog jezera. Prema tome, i u najskromnijim dužnostima života i na najnižim položajima možemo ići i djelovati s Isusom.

Apostol kaže: "Neka svatko, braćo, ostane s Bogom u onom stanju u kojem ga je zatekao poziv." (1. Korinćanima 7,24) Poslovni čovjek može tako voditi svoje poslove da svojom vjernošću proslavi svojega Učitelja. Ako je pravi Kristov sljedbenik, tad će svoju religiju unositi u sve što čini i ljudima otkrivati Kristov duh. Mehaničar može biti vrijedan i vjeran predstavnik Onoga koji je naporno radio baveći se svojim skromnim životnim pozivom među galilejskim brdima. Svi oni koji se zovu Kristovim imenom trebaju raditi tako da navedu i druge da, videći njihova dobra djela, slave Stvoritelja i Otkupitelja.

Mnogi su odbijali iskoristiti svoje darove u Kristovoj službi opravdavajući se da drugi imaju mnogo više sposobnosti i prednosti. Proširilo se mišljenje kako se samo od posebno talentiranih može zahtijevati da svoje sposobnosti posvete službi za Boga. Mnogi su počeli smatrati da su talenti dani samo određenoj, izabranoj skupini, a da su ostali isključeni, pa prema tome nisu ni pozvani sudjelovati u naporima i u nagradama. Međutim, u Kristovoj priči nije tako prikazano. Kad je gospodar kuće sazvao svoje sluge, svakome je dao posao.

U duhu ljubavi možemo i najskromnije životne dužnosti obavljati "kao Gospodinu". (Kološanima 3,23) Ako je u srcu Božja ljubav, ona će se očitovati i u životu. Oko sebe ćemo širiti ugodno Kristovo ozračje, svojim utjecajem oplemenjivati druge i biti im na blagoslov.

Nemojte čekati posebne prigode ili izvanredne sposobnosti da počnete raditi za Boga. Ne brinite se o tome što će svijet misliti o vama. Ako je vaš svakodnevni život svjedočanstvo čistoće i iskrenosti vaše vjere, ako su vaši bližnji sigurni da im želite biti na blagoslov, vaši napori nikad neće biti potpuno uzaludni.

Najskromniji i najsiromašniji Isusovi učenici mogu biti na blagoslov drugima. Možda i neće biti svjesni da čine neko naročito dobro, ali će svojim nesvjesnim utjecajem pokrenuti valove blagoslova koji će se širiti i produbljivati, a oni sve do dana konačnog obračuna neće ni znati za njihove blagoslovljene posljedice. Oni ne osjećaju niti znaju da čine nešto veliko. Od njih se ne traži da se muče brigom oko uspjeha. Oni samo trebaju ići mirno naprijed, vjerno obavljajući djelo što im ga je dodijelila Božja providnost, i njihov život neće proći uzalud. Njihova će duša postajati sve sličnija Kristu jer su oni Božji suradnici u ovom životu i tako se pripremaju za uzvišeniji rad i nepomućene radosti u životu koji će doći.

Poznavanje Boga

Mnogobrojni su putovi kojima nam se Bog objavljuje i kojima nas dovodi u vezu sa sobom. Priroda se neprestano obraća našim osjetilima. Iskreno srce ganuto je Božjom ljubavlju i slavom koje se otkrivaju u djelima Njegovih ruku. Osjetljivo uho čuje i shvaća poruke koje Bog upućuje preko prirode. Zelena polja, veličanstveno drveće, pupoljci i cvjetovi, oblak što prolazi, kiša koja pada, potok koji žubori, krasote neba – sve to govori našem srcu i poziva nas da se upoznamo s Onim tko je sve stvorio.

Naš je Spasitelj za svoje dragocjene pouke uzimao primjere iz prirode. Drveće, ptice, cvijeće u dolinama, brežuljke, jezera, prekrasno nebo i događaje i okolnosti iz svakodnevnog života, povezo je s riječima istine da bismo se što češće sjećali Njegovih pouka, čak i usred tjeskobnih briga kojima je ispunjen čovjekov teški život.

Bog bi želio da se Njegova djeca dive Njegovim djelima i da uživaju u jednostavnoj i tihoj ljepoti kojom je ukrasio naš zemaljski dom. Bog je ljubitelj ljepote, ali više od svake vanjske

privlačnosti voli ljepotu karaktera; On bi želio da negujemo čistoću i jednostavnost, tihe vrline cvijeća.

Kad bismo samo htjeli slušati, Božja djela stvaranja pružila bi nam dragocjene pouke o poslušnosti i povjerenju. Od zvijezda što putuju svojim nevidljivim stazama određenim smjerom kroz prostor iz stoljeća u stoljeće, pa sve do najmanjeg atoma – sve u prirodi pokorava se volji svojega Stvoritelja. A Bog se brine o svemu i održava sve što je stvorio. Onaj koji u svojoj ruci drži nebrojene svjetove u beskrajnom prostoru, istodobno skrbi za potrebe malog smeđeg vrapca što bezbrižno živka svoju jednostavnu pjesmicu. Nebeski Otac nježno bdije nad svima – nad ljudima koji odlaze na svoj svakodnevni teški rad i nad onima koji se mole, nad onima koji navečer idu na počinak i nad onima koji ujutro ustaju, nad bogatašem koji se gosti u svojoj palači i nad siromahom koji svoju djecu okuplja za oskudnim stolom. Nema prolivene suze koju Bog nije vidio. Nema smiješka koji On nije opazio.

O, kad bismo u to potpuno vjerovali, oslobodili bismo se svih nepotrebnih briga. Naš život ne bi bio tako pun razočaranja, jer bismo sve svoje male i velike brige predali u ruke Bogu kojega ne zbunjuje njihova množina niti preopterećuje njihova težina. Mi bismo tada uživali u

duševnom miru kakvog mnogi već dugo nisu osjetili.

Dok vaša osjetila uživaju u privlačnoj ljepoti Zemlje, mislite o svijetu koji će doći, svijetu koji nikad neće znati za zlokobnu snijet grijeha i smrti, u kojemu lice prirode više neće biti prekriveno sjenkom prokletstva. Pokušajte zamisliti dom spašenih, ali znajte da će on biti mnogo slavniji od svega što bi čak i najbujnija mašta mogla predstaviti. U raznovrsnim Božjim darovima u prirodi vidimo tek najslabiji odsjaj Njegove slave. U Bibliji piše: “Ono što oko nije vidjelo, što uho nije čulo, na što ljudsko srce nije pomislilo: to je Bog pripravio onima koji Ga ljube.” (1. Korinćanima 2,9)

Pjesnik i prirodoslovac mogu mnogo pričati o prirodi, ali samo kršćanin uživa u ljepoti Zemlje s najvećim poštovanjem, jer prepoznaje djelo ruku svojega Oca, vidi Njegovu ljubav u cvijetu, u grmu, u drvetu. Nitko ne može potpuno cijiniti svrhu brijega i doline, rijeke i jezera ako ih ne gleda kao izražaj Božje ljubavi prema čovjeku.

Bog nam govori preko djela svoje providnosti i preko utjecaja svojega Duha na naše srce. Iz prilika i okolnosti, iz promjena koje se svakodnevno odigravaju oko nas, možemo izvući dragocjene pouke ako je naše srce otvoreno da ih shvati. Prateći djela Božje providnosti, psalmist

kaže: “Puna je zemlja dobrote Jahvine.” (Psalam 33,5) “Tko je mudar, nek o svemu tom razmišlja i nek uvidi dobrotu Jahvinu!” (Psalam 107,43)

Bog nam govori u svojoj Riječi. U njoj se najjasnije otkriva Njegov karakter, Njegovo postupanje prema ljudima, i veliko djelo otkupa. U njoj nam je izložena povijest patrijarhâ, proroka i drugih svetih ljudi iz davnine. Bili su to ljudi koji su “patili kao i mi”. (Jakov 5,17) Mi ih gledamo kako se bore s obeshrabrenjem koje i nas obuzima, kako poput nas padaju u kušnjama, i kako ipak hrabro ustaju i pobjeđuju Božjom milošću. Tako gledajući stječemo hrabrost u svojoj težnji za pravednošću. I dok čitamo o dragocjenim iskustvima koja su stekli, o svjetlosti, ljubavi i blagoslovima u kojima su uživali, o djelu koje su obavili milošću što im je bila udijeljena, duh koji je njih nadahnjivao rasplamsava i u našem srcu plamen svetog natjecanja, želje da im budemo slični po karakteru te da poput njih hodimo s Bogom.

Isus je rekao za starozavjetne spise, a koliko se više to odnosi na novozavjetne: “I upravo ona svjedoče za me.” (Ivan 5,39) Pisma svjedoče u korist Otkupitelja, Onoga u kojemu je središte svih naših nada u vječni život! Da, cijela Biblija govori o Kristu. Od prvog izvještaja o stvaranju: “... i ništa što je postalo nije bez nje postalo”

(Ivan 1,3) pa sve do završnog obećanja: "... dolazim uskoro" (Otkrivenje 22,12), mi čitamo o Njegovim djelima i slušamo Njegov glas. Ako se želite upoznati sa Spasiteljem – proučavajte Sveto pismo!

Napunite svoje srce Božjim riječima. One su živa voda što gasi vašu goruću žeđ. One su živi kruh s Neba. Isus objavljuje: "Ako ne jedete tijela Sina Čovječjega i ne pijete krvi Njegove, nećete imati života u sebi!" (Ivan 6,53) A onda sâm objašnjava: "Riječi koje sam vam ja rekao jesu duh i život." (Ivan 6,63) Naše tijelo izgrađeno je od onoga što jedemo i pijemo; i kako je to u tjelesnom životu, tako je i u duhovnom: ono o čemu razmišljamo udahnuje raspoloženje i snagu našoj duhovnoj naravi.

Otkup grješnika tema je u koju bi i anđeli htjeli zaviriti; njome će se baviti i o njoj će pjevati otkupljeni tijekom beskrajnih vjekova vječnosti. Nije li, dakle, i sada vrijedna pozornog razmišljanja i proučavanja? Isusovo beskrajno milosrđe i Njegova beskrajna ljubav, žrtva koju je prionio zbog nas – sve nas poziva na najozbiljnije i najsvečanije razmišljanje. Trebali bismo se baviti karakterom našega dragog Otkupitelja i Posrednika! Trebali bismo razmišljati o poslanju Onoga koji je došao spasiti svoj narod od njihovih grijeha. I dok budemo tako razmatrali nebeske

teme, naša vjera i ljubav postajat će sve jači, a naše molitve sve ugodnije Bogu jer će u njima biti sve više vjere i ljubavi. One će biti razborite i vatrene. Naše povjerenje u Isusa bit će sve čvršće i svakoga dana stjecat ćemo živa iskustva s Njegovom silom kojom “može zauvijek spasavati one koji po Njemu dolaze k Bogu”. (Hebrejima 7,25)

Dok budemo razmišljali o Spasiteljevu savršenstvu, poželjet ćemo se potpuno preobraziti da se u nama obnovi Njegov bezgrješni lik. Naša će duša biti gladna i žedna da postane slična Onome koga obožava. Što se naše misli budu više bavile Kristom, to ćemo više o Njemu govoriti drugima i potpunije Ga predstavljati svijetu.

Biblija nije pisana samo za teologe; naprotiv, namijenjena je običnim ljudima. Velike istine potrebne za spasenje otkrivene su u njoj jasno kao dan, i nitko neće pogriješiti niti zaći s puta, osim onih koji se povode za svojim osobnim mišljenjem umjesto za jasno otkrivenom Božjom voljom.

Ne smijemo se povoditi za tvrdnjama bilo kojega čovjeka o onome što uči Pismo, već moramo sami za sebe proučavati Božju Riječ. Ako dopustimo drugima da umjesto nas misle, osakatit ćemo svoju snagu i ograničiti svoje sposobnosti. Ako plemenite snage uma ne razvijamo raz-

mišljanjem o temama koje su vrijedne da se njima bavimo, one mogu tako zakržljati da možemo izgubiti sposobnost razumijevanja dubokog značenja Božje Riječi. Um će se razvijati ako ga zaposlimo istraživanjem međusobne povezanosti biblijskih tema, uspoređivanjem navoda s navodom, duhovne istine s duhovnom istinom.

Ništa nije korisnije za jačanje uma od proučavanja Pisma. Nijedna druga knjiga nema toliku snagu da uzdigne misli i oživi sposobnosti kao Biblija svojim dubokim, oplemenjujućim istinama. Kad bi Božju Riječ proučavali onako kao što treba, ljudi bi se odlikovali širinom uma, plemenitošću karaktera i čvrstinom namjera, što se danas rijetko susreće.

Međutim, malo se koristi može izvući iz užurbanog čitanja Pisma. Netko može pročitati cijelu Bibliju, a opet ne uočiti njezinu ljepotu ili shvatiti njezino duboko i tajnovito značenje. Mnogo je korisnije proučavati jedan ulomak sve dok njegovo značenje ne postane potpuno jasno i njegov odnos prema planu spasenja očit, negoli čitati mnoga poglavlja bez neke određene namjere i bez stjecanja korisnih pouka. Neka Biblija bude s vama! Kad vam se pruži prilika, čitajte je, urezujte tekstove u svoje pamćenje! Čak i dok hodate ulicama možete pročitati poneki ulomak, razmišljati o njemu i tako ga urezivati u pamćenje.

Ne možemo steći mudrost bez ozbiljnog, pozornog proučavanja i molitve. Neki dijelovi Pisma su doista tako jasni da ih nitko ne može pogrešno shvatiti; ali ima i takvih čije značenje ne leži na površini i ne vidi se na prvi pogled. Tekst se mora uspoređivati s tekstom. Mora se pomnjivo istraživati, uz molitvu i razmišljanje. Takvo proučavanje bit će bogato nagrađeno. Kao što rudar otkriva žile dragocjene rudače skrivene ispod zemljine površine, tako će i onaj tko ustrajno proučava Božju Riječ, kao da traži zakopano blago, pronaći istine najveće vrijednosti, skrivene od pogleda nemarnog tragača. Nadahnute riječi, ako se ozbiljno prime k srcu, postat će poput potokâ koji teku s izvora života.

Bibliju nikada ne smijemo proučavati bez molitve. Prije no što otvorimo njezine stranice, trebamo tražiti prosvjetljenje Svetoga Duha, i ono će nam biti darovano. Kad je Natanael došao k Isusu, Spasitelj je uzviknuo: “Evo pravoga Izraelca, bez lukavstva!” Natanael je rekao: “Odakle me poznaješ?” A Isus je odgovorio: “Prije nego te Filip pozvao – vidio sam te pod smokvom.” (Ivan 1,47.48) Isus će i nas vidjeti na tajnim mjestima molitve ako od Njega budemo tražili prosvjetljenje da možemo spoznati istinu. Anđeli iz svijeta svjetlosti bit će s onima koji ponizna srca traže da im Bog pokaže put.

Sveti Duh uzdiže i proslavlja Spasitelja. Njegova je dužnost da nam predstavi Krista, čistoću Njegove pravednosti i veliko spasenje koje imamo u Njemu. Isus kaže: “On će mene proslaviti, jer će uzeti od onog što je moje i to objaviti vama.” (Ivan 16,14) Duh istine je jedini uspješni učitelj božanske istine. Koliko je samo Bog ljubio ljudski rod kad je dao svojega Sina da umre za njega i odredio svojega Duha da bude ljudima Učitelj i stalni Vodič!

Prednosti molitve

Bog nam govori preko prirode i objave, preko svoje providnosti i utjecaja svojega Duha. Ali sve to nije dovoljno: prijeko je potrebno da i mi pred Njime otvorimo svoje srce. Da bismo duhovno živjeli i imali duhovnu snagu, moramo održavati živu vezu sa svojim nebeskim Ocem. Naše se misli mogu baviti Njime – mi možemo razmišljati o Njegovim djelima, o dokazima Njegova milosrđa, o Njegovim blagoslovima – ali sve to još nije u punom smislu riječi održavanje veze s Njim. Da bismo stupili u vezu s Bogom, moramo poželjeti ispričati Mu nešto iz svojega stvarnog života.

Molitva je otvaranje srca Bogu kao prijatelju. Ne zbog toga što Bogu trebamo otkriti što smo, već zato da bismo sebe osposobili da Ga primimo. Molitva ne spušta Boga k nama, već nas uzdiže k Njemu.

Kad je bio na Zemlji, Isus je svoje učenike učio kako da se mole. On im je preporučao da sve svoje dnevne potrebe iznesu Bogu i da sve svoje brige bace na Njega. Obećanje koje je dao

njima, da će im molitve biti uslišane, dao je i nama.

Dok je boravio među ljudima, Isus je i sâm često molio. Naš se Spasitelj izjednačio s nama u našim potrebama i slabostima te tako postao ponizan i usrdni molitelj koji od Oca traži novu snagu da krene dalje, osposobljen za dužnost i kušnju. On je naš primjer u svemu. On je brat u našim slabostima “koji je iskusan u svemu (kao i mi), samo što nije sagriješio” (Hebrejima 4,15), a kao bezgrješan po svojoj naravi grozio se grijeha i izdržao duševne borbe i patnje u svijetu punom grijeha. Kao čovjek smatrao je molitvu svojom potrebom i svojom prednošću. U razgovoru sa svojim Ocem nalazio je utjehu i radost. Ako je Spasitelj ljudi, Božji Sin, osjećao potrebu za molitvom, koliko više bi slabi i grješni smrtnici morali biti svjesni potrebe za stalnom usrdnom molitvom.

Naš nebeski Otac čeka da izlije na nas obilje svojih blagoslova. Naša je prednost da možemo obilno piti s izvora beskrajne ljubavi. Nije li onda čudno što se tako malo molimo! Bog je spreman i željan čuti iskrenu molitvu svojega najskromnijeg djeteta, ali je ipak tako očito da se ustručavamo iznijeti Mu svoje potrebe! Što nebeski anđeli mogu misliti o jadnim bespomoćnim ljudskim bićima koja se suočavaju s kušnjama, o bi-

ćima prema kojima Božje srce osjeća bezgraničnu ljubav i spremno im je darovati više no što mogu iskati i zamisliti, a koja se tako malo mole i imaju tako malo vjere? Anđelima je drago klanjati se Bogu, oni vole biti blizu Njega. Razgovor s Bogom smatraju najvećom radošću. A sinovi ove Zemlje, kojima je tako potrebna pomoć što im je jedino Bog može dati, izgledaju zadovoljni bez svjetlosti Njegova Duha, bez pratnje Njegove nazočnosti.

Tama Zloga obavija one koji zanemaruju molitvu. Neprijatelj ih šapatom kuša navodeći ih na grijeh, samo zato što se ne služe prednošću koju im je Bog dao božanskom ustanovom molitve. Zašto Božji sinovi i kćeri oklijevaju moliti kad je molitva ključ u rukama vjere, koji otvara nebeske riznice u kojima se čuvaju neograničena bogatstva Svemoćnoga? Ako se ne budemo neprestano molili i budno stražarili, izložiti ćemo se opasnosti da postanemo nemarni i da skrenemo s pravog puta. Protivnik se stalno trudi da nam prepriječi put k prijestolju milosti kako usrdnom molitvom i vjerom ne bismo dobili milost i snagu da se odupremo kušnji.

Postoje određeni uvjeti koje moramo ispuniti ako želimo da Bog čuje naše molitve i da ih usliša. Jedan od prvih uvjeta je svijest da nam je Njegova pomoć potrebna. On je obećao: "Jer na žednu

ću zemlju vodu izliti, i po tlu sušnome potoke.” (Izaija 44,3) Oni koji su gladni i žedni pravednosti, koji čeznu za Bogom, mogu biti sigurni da će se nasititi. Srce se mora otvoriti utjecaju Duha, jer inače ne može primiti Božji blagoslov.

Naša velika potreba sama je po sebi dokaz koji govori u našu korist. Međutim, moramo tražiti od Gospodina da nam to učini. On kaže: “Molite, i dat će vam se!” (Matej 7,7) “On koji čak nije poštedio vlastitog Sina, već ga predao za sve nas, kako nam neće dati sve ostalo s njime?” (Rimljanima 8,32)

Ako u svojem srcu gajimo bezakonje, ako smo prionuli uz bilo koji nama poznati grijeh, Gospodin nas neće čuti; ali molitva pokajničke, skrušene duše uvijek će biti prihvaćena. Kad ispravimo sva zla kojih smo svjesni, možemo biti uvjereni da će Bog odgovoriti na naše molbe. Naše zasluge nas nikada neće preporučiti Božjoj naklonosti – mi ćemo se spasiti Kristovom dostojnošću, očistit ćemo se Njegovom krvlju. Ipak, i sami moramo nešto pridonijeti, moramo ispuniti uvjete da budemo prihvaćeni.

Drugi uvjet uspješne molitve jest vjera. “Jer onaj koji želi pristupiti Bogu mora vjerovati da postoji Bog i da nagrađuje one koji ga traže.” (Hebrejima 11,6) Isus je rekao svojim učenicima:

“Što god moleći pitate, vjerujte da ste to već primili, i bit će vam.” (Marko 11,24) Jesmo li Isusa uhvatili za riječ?

Obećanje je široko i neograničeno, i vjeran je Onaj koji ga je dao. I kad ne primimo baš ono što smo tražili, u vrijeme kad smo se molili, i dalje moramo vjerovati da nas je Gospodin čuo i da će odgovoriti na naše molitve. Mi smo tako podložni zabludama i tako kratkovidni da ponekad tražimo i ono što nam ne bi bilo na blagoslov, pa nam naš nebeski Otac u svojoj ljubavi odgovara na molitve tako što nam daje ono što će nam poslužiti na najviše dobro – ono što bismo i sami poželjeli kad bi naš pogled bio božanski prosvijetljen i kad bismo stvarnost mogli vidjeti onakvom kakva jest. Kad izgleda da nam molitve nisu uslišane, moramo se držati obećanja, jer će vrijeme uslišanja sigurno doći i mi ćemo primiti blagoslov koji nam najviše odgovara. Ali prava je drskost zahtijevati da molitva uvijek bude uslišana onako kako smo željeli i da uvijek dobijemo upravo ono što smo tražili. Bog je premudar da bi se varao i predobar da bi pravednicima uskratio bilo koje dobro! I zato se bez straha oslonite na Njega, čak ako odgovor na molitve i ne dobijete odmah! Oslonite se na Njegovo sigurno obećanje: “Molite, i dat će vam se!” (Matej 7,7)

Ako se budemo povodili za svojim sumnjama i strahovanjima, ako budemo pokušavali riješiti sve ono što nam izgleda nejasno – dok još nemamo vjere – naša će se nesigurnost samo produbiti i povećati. Ali ako dodemo k Bogu osjećajući se bespomoćni i ovisni, kakvi zapravo i jesmo, te u vjeri, ponizno i s povjerenjem iznesemo svoje potrebe Onome koji sve zna i čijemu pogledu ništa na svijetu nije skriveno, koji svime upravlja svojom voljom i svojom riječju, On će moći i htjeti uslišati naš vapaj i učinit će da u našim srcima zasja svjetlost. Iskrena molitva dovodi nas u vezu s umom Beskonačnoga. Možda u tom trenutku nemamo nikakav siguran dokaz da se lice našega Otkupitelja nadvija nad nama s mnogo sućuti i ljubavi, ali je ipak tako. Možda nećemo osjetiti Njegov vidljivi dodir, ali Njegova je ruka nad nama s mnogo ljubavi i nježnog sažaljenja.

Kad od Boga tražimo milosti i blagoslova, naša srca moraju biti nadahnutu duhom ljubavi i praštanja. Kako bismo se mogli moliti: “I otpusti nam duge naše kako i mi otpuštamo dužnicima svojim!” (Matej 6,12) – ako istodobno nismo spremni praštati drugima! Ako očekujemo da Bog čuje naše molitve, moramo praštati drugima isto onako kao što očekujemo da nama bude oprošteno.

Ustrajnost u molitvi pripada među uvjete za uslišanje. Ako želimo rasti u vjeri i iskustvu, moramo se stalno moliti. Moramo biti “u molitvi ustrajni”. (Rimljanima 12,12) “U molitvi ustrajte; u njoj bdijte sa zahvaljivanjem!” (Kološanima 4,2) Petar opominje vjernike: “... budite umjereni i trijezni da se možete posvetiti molitvi”. (1. Petrova 4,7) Pavao upućuje: “... u svemu iznesite svoje potrebe Bogu prošnjom i molitvom, sve u zahvalnosti” (Filipljanima 4,6) Juda kaže: “Vi... ljubljani... molite se uz suradnju Duha Svetoga! Očuvajte sami sebe u ljubavi Božjoj...” (Juda 20.21) Neprestana molitva je neprekidna zajednica duše s Bogom, tako da život od Boga teče u naš život; a iz našega života čistoća i svetost teku natrag k Bogu.

Potrebna je i revnost u molitvi; ničemu ne smijete dopustiti da omete vašu molitvu. Uložite svaki napor da održite vezu između Isusa i svoje duše. Iskoristite svaku prigodu da idete na mjesta određena za molitvu. Oni koji se doista trude održavati vezu s Bogom vidjet će se na molitvenim skupovima, vjerni u izvršavanju svoje dužnosti, iskreni i željni da požanju sve blagoslove koji se mogu steći. Oni će iskoristiti svaku priliku da se izlože zrakama svjetlosti s Neba.

Trebamo se moliti u obiteljskom krugu, ali iznad svega ne smijemo zanemariti osobnu mo-

litvu, jer je to život duše. Duša ne može napredovati ako se zanemaruje molitva. Obiteljska ili javna molitva sama po sebi nije dovoljna. Neka se duša u samoći otvori pred ispitivačkim Božjim okom. Tajnu molitvu treba čuti samo Bog koji sluša molitve. Nijedno znatiželjno uho ne treba čuti sadržaj takvih molitava. Pri tajnoj molitvi duša je slobodna od utjecaja okoline, slobodna od uznemiravanja. Smireno, a ipak usrdno, duša traži Boga. Utjecaj koji struji od Onoga koji vidi što je tajno i čije je uho otvoreno da čuje molitvu koja izlazi iz srca, bit će ugodan i trajan. Smirenom, jednostavnom vjerom duša održava vezu s Bogom i prikuplja zrake božanske svjetlosti da bi se ojačala i održala u sukobu sa Sotonom. Bog je naš tvrdi grad.

Molite se “u klijeti”. Dok se bavite svojim svakodnevnim poslom, neka se vaše srce često obraća Bogu. Tako je Henok hodio s Bogom. Te tajne molitve podižu se kao skupocjeni miris prema prijestolju milosti. Sotona ne može svladati onoga tko je tako utvrđen u Bogu.

Nema vremena niti mjesta koje ne bi bilo prikladno za upućivanje molitve Bogu. Ne postoji ništa što bi nas moglo spriječiti da podignemo svoje srce u duhu iskrene molitve. U mnoštvu na ulici, zaokupljeni poslovnim obvezama, možemo uputiti molitvu Bogu i zatražiti božan-

sko vodstvo, kao što je to učinio Nehemija dok je iznosio svoj zahtjev pred kralja Artakserksa. "Klijet" za razgovor može se naći ma gdje se mi nalazili. Vrata našega srca moraju biti stalno otvorena, stalno se mora podizati poziv Isusu da dođe i da boravi u našoj duši kao nebeski gost.

Iako oko nas može vladati zaraženo, pokvareno ozračje, ne moramo udisati njegova kužna isparavanja, već možemo živjeti u čistom zraku Neba. Ako svoju dušu iskrenom molitvom uzdignemo u Božju blizinu, možemo zatvoriti svaki prilaz nečistim maštanjima i nesvetim mislima. Oni koji su otvorili svoje srce da od Boga prime potporu i blagoslov, hodat će u svetijem ozračju od ovog zemaljskog i održavat će stalnu vezu s Nebom.

Nama su potrebni jasniji pojmovi o Isusu i potpunije shvaćanje vrijednosti vječnih stvarnosti. Ljepota svetosti treba ispuniti srce Božje djece, a da bi se to moglo postići, moramo tražiti da nam Bog razjasni ono što je nebesko.

Neka se naša duša otvori i uzdigne kako bi nam Bog mogao dati da udišemo nebesko ozračje. Moramo se držati tako blizu Bogu da se pri svakoj neočekivanoj kušnji naše misli okreću k Njemu isto tako prirodno kao što se cvijet okreće prema Suncu.

Iznesite Bogu svoje potrebe, svoje radosti, svoje tuge, svoje brige i svoja strahovanja. Vi Ga ne možete preopteretiti, ne možete Ga zamoriti. Onaj tko je izbrojao vlasi na vašoj glavi nije ravnodušan prema potrebama svoje djece. “Jer Gospodin je pun samilosti i milosrđa.” (Jakov 5,11) Njegovo srce puno ljubavi ganuto je našim žalostima, čak i kad samo govorimo o njima. Iznesite Mu sve što zbunjuje vaš um. Onome koji u svojoj ruci drži svjetove i upravlja svim poslovima svemira ništa nije preteško nositi. Njemu nije neznatno ništa od onoga što se bilo kako tiče našeg mira. Nema nijednog poglavlja u našem iskustvu koje bi Mu bilo premračno za čitanje; nema problema koji bi Mu bio pretežak za razrješenje. Nema nesreće koja bi pogodila Njegovo najmanje dijete, nema brige koja bi mučila dušu, nema radosti koja bi razgalila, nema iskrene molitve koja bi poletjela s usana – da naš nebeski Otac ne vidi, da se smjesta ne zainteresira. “On liječi one koji su srca skrušena i povija rane njihove.” (Psalam 147,3) Odnos između Boga i svake duše tako je osoban i potpun, kao da nema nijedne druge duše na Zemlji s kojom bi dijelio svoju brižnu pažnju, nijedne druge duše za koju bi dao svojega ljubljenoga Sina.

Isus je rekao: “U taj dan molit ćete u ime moje. Ne kažem vam da ću ja moliti za vas, jer

vas sam Otac ljubi...” (Ivan 16,26.27) “Nego sam ja vas izabrao... da vam dadne Otac što god zamolite u moje ime.” (Ivan 15,16) Međutim, moliti se u Isusovo ime znači mnogo više no samo spomenuti Njegovo ime na početku i na kraju molitve. To znači moliti se po Isusovu umu i duhu, vjerujući Njegovim obećanjima, oslanjajući se na Njegovu milost i čineći Njegova djela.

Bog ne traži ni od koga među nama da postane pustinjač ili redovnik i da se povuče iz svijeta kako bi se posvetio bogoštovlju. Naš život mora biti sličan Kristovu životu između planine i mnoštva. Onaj tko ne čini ništa drugo osim što se moli, uskoro će se prestati moliti, ili će se njegove molitve pretvoriti u praznu naviku. Kad se ljudi povuku iz društvenog života i s područja svoje kršćanske dužnosti te nošenja križa, kad prestanu ozbiljno raditi za svojega Učitelja koji je ozbiljno radio za njih, nemaju se više za što moliti, nemaju više poticaja za molitvu. Njihove molitve postaju osobne i sebične. Oni se više ne mogu moliti za potrebe čovječanstva ili za izgradnju Kristova kraljevstva, niti tražiti snagu za rad.

Kad zanemarujemo predost uzajamnog druženja, jačanja i hrabrenja u službi Bogu, mi gubimo! Istine Njegove Riječi gube tada svoju jasnoću i važnost za nas. Naša srca više nisu pro-

svijetljena niti potaknuta njihovim posvećujućim utjecajem, i mi duhovno slabimo. U našem druženju mi kao kršćani mnogo gubimo zbog nedostatka međusobne naklonosti. Onaj tko se zatvara sâm u sebe ne zauzima položaj koji mu je Bog odredio. Pravilno njegovanje društvenih oblika naše naravi zbližava nas s drugima i pomaže nam da se razvijemo i ojačamo u služenju Bogu.

Kad bi se kršćani međusobno družili i kad bi razgovarali o Božjoj ljubavi i dragocjenim istinama otkupljenja, njihova bi se srca osvježila i oni bi se međusobno okrijepili. Mi bismo svakog dana morali bolje upoznavati svojega nebeskog Oca, stjecati nova iskustva s Njegovom milošću, i tad bismo željeli i govoriti o Njegovoj ljubavi. A kad bismo to činili, naša bi se srca zagrijala i ohrabrila. Kad bismo više mislili i razgovarali o Isusu, a manje o sebi, bili bismo mnogo češće u Njegovom društvu.

Kad bismo o Bogu mislili samo onoliko koliko imamo dokaza da se On brine o nama, On bi bio uvijek u našim mislima i mi bismo uživali govoriti o Njemu i slaviti Ga. O prolaznim stvarima razgovaramo zato što se za njih zanimamo. O svojim prijateljima govorimo zato što ih volimo, naše radosti i naše tuge povezane su s njima. Ipak, imamo neizmjereno više razloga lju-

biti Boga no svoje zemaljske prijatelje. Trebalo bi nam biti najprirodnije da na prvo mjesto u svojim mislima stavimo Njega, da govorimo o Njegovoj dobroti i pričamo o Njegovoj sili. Bogati darovi kojima nas je obasuo nisu nam dani da bi toliko zaokupili našu pozornost i ljubav da više nemamo čime uzvratiti Bogu; oni bi nas trebali stalno podsjećati na Njega i povezati nas vezama ljubavi i zahvalnosti s našim nebeskim Dobročiniteljem. Mi živimo preblizu zemaljskim nizinama. Uzdignimo oči prema otvorenim vratima nebeskog Svetišta, u kojemu svjetlost Božje slave obasjava lice Isusa Krista koji "... može zauvijek spasavati one koji po Njemu dolaze k Bogu..." (Hebrejima 7,25)

Trebalo bi više slaviti Boga "... za dobrotu Njegovu, za čudesna Njegova sinovima ljudskim". (Psalam 107,8) Naša se pobožnost ne smije izražavati samo traženjem i primanjem. Nemojmo uvijek misliti o svojim potrebama, a nikada o blagoslovima koje primamo. Nije točno da se previše molimo, već smo preštedljivi u zahvaljivanju. Stalno primamo Božju milost, a kako malo zahvalnosti izražavamo, kako malo hvalimo Boga za sve što je učinio za nas!

U stara vremena Gospodin je naredio Izraelcima, kad se budu okupili na bogoslužje: "Blaugujte ondje, vi i vaše obitelji, u nazočnosti Jahve,

Boga svoga; veselite se svime što su vaše ruke namaknule i što vam je Jahve, Bog vaš, blagoslovom udijelio.” (Ponovljeni zakon 12,7) Ono što se čini na slavu Bogu treba se činiti radošno, uz pjesme slavljenja i zahvaljivanja, a ne žalosno i zlovoljno.

Naš Bog je nježni, milostivi Otac. Bogoštovlje se ne bi smjelo smatrati nekom žalosnom, otužnom službom. Trebao bi nam biti užitak služiti Bogu i sudjelovati u Njegovom djelu. Bog ne želi da se Njegova djeca, kojoj je osigurao tako veliko spasenje, ponašaju kao da je On neki strogi, sitničavi nadzornik. On je njihov najbolji prijatelj, i kad se okupe na bogoslužje, On želi biti s njima, blagoslivljati ih i tješiti, ispunjavati njihova srca radošću i ljubavlju. Gospodin želi da Njegova djeca u bogoštolju nalaze utjehu, i da im rad za Njega donese više zadovoljstva nego poteškoća. On želi da oni koji dolaze na bogoslužje odnesu sa sobom dragocjene misli o Njegovoj skrbi i ljubavi, kako bi bili puni radosti u svakodnevnom životu i imali razloga da u svemu postupaju pošteno i vjerno.

Moramo se okupiti oko križa. Krist, i to razapet, treba biti predmet našega razmišljanja, razgovora i naših najradosnijih osjećaja. Trebamo pamtit i svaki blagoslov koji smo primili od Boga, i kad shvatimo veličinu Njegove ljubavi, tre-

bamo biti spremni sve povjeriti ruci koja je za nas prikovana na križ.

Duša se može približiti Nebu na krilima hvalospjeva. U nebeskim dvorima Boga slave pjesmom i glazbom; dok izražavamo svoju zahvalnost, i mi usklađujemo svoje bogoslužje s bogoslužjem nebeskih četa. “Pravo me štuje onaj koji pri-nosi žrtvu zahvalnu” – kaže Bog. (Psalam 50,23) Pred svojega Stvoritelja dođimo radosno i sa što-vanjem, sa “zahvalnicama i glasom hvalospjeva”! (Izaija 51,3)

Što učiniti sa sumnjom

Mnoge, a posebno one koji su u kršćanskom životu mladi, često uznemiruje ono što ih navodi na nevjerovanje. U Bibliji ima mnogo tekstova koje oni ne mogu objasniti ili razumjeti, a Sotona se time koristi da bi pokolebao njihovu vjeru u Pismo kao Božju objavu. Oni pitaju: “Kako mogu upoznati pravi put? Ako je Biblija doista Božja Riječ, kako se mogu osloboditi tih sumnji i zabuna?”

Ako nam ne pruži dovoljno dokaza na kojima možemo temeljiti svoju vjeru, Bog nikad ne traži da vjerujemo. Njegovo postojanje, Njegov karakter, istinitost Njegove Riječi, sve je to potvrđeno mnogim dokazima upućenima našem razumu. Ipak, Bog nikad nije uklonio mogućnost sumnje. Naša vjera mora počivati na osobnom osvjedočenju, a ne na nabranjanju dokaza. Oni koji žele sumnjati imat će priliku; a oni koji stvarno žele upoznati istinu naći će obilje dokazne građe na koju mogu položiti svoju vjeru.

Ograničenom umu nemoguće je u potpunosti shvatiti karakter ili djela Beskonačnoga. I najoš-

trijem intelektu, i najobrazovanijem umu, sveto Biće uvijek će ostati obavijeno velom tajanstvenosti. “Možeš li dubine Božje proniknuti, dokučiti savršenstvo Svesilnoga? Od neba je više: što još da učiniš? Od Šeola dublje: što još da mudruješ?” (Job 11,7.8)

Apostol Pavao uzvikuje: “O, dubino bogatstva, mudrosti i znanja Božjega! Kako su nedokučive Njegove odluke i kako neistraživi Njegovi putovi!” (Rimljanima 11,33) “Oblak i tama ovijaju Njega, pravda i pravo temelj su prijestolja Njegova.” (Psalam 97,2) Mi možemo shvatiti Njegovo postupanje s nama i pobude koje Ga pokreću toliko da možemo razabrati bezgraničnost Njegove ljubavi i milosti koje su sjedinjene s beskrajnom silom. Od Njegovih nakana možemo razumjeti onoliko koliko je za nas dobro da znamo; a za sve što je više od toga moramo se osloniti na svemoćnu ruku, na srce puno ljubavi.

Božja Riječ, kao i karakter njezinog božanskog Autora sadrži tajne koje ograničena bića nikad neće moći potpuno shvatiti. Pojavljivanje grijeha na svijetu, Kristovo utjelovljenje, novo-rođenje, uskrsnuće i mnogi drugi biblijski predmeti, predočavaju tajne, preduboke da bi ih ljudski um mogao objasniti ili čak potpuno shvatiti. Ali, nemamo razloga sumnjati u Božju Riječ samo zato što ne možemo razumjeti tajne Božje

providnosti. I u svijetu prirode stalno smo okruženi nepojmljivim tajnama. I najskromniji oblici života problem su koji ni najmudriji filozofi ne mogu objasniti. Na sve strane nailazimo na čuda koja nadmašuju moć našega shvaćanja. Smijemo li onda biti iznenađeni što i u duhovnom svijetu ima tajni koje ne možemo dokučiti? Po-teškoća je zapravo u slabosti i ograničenosti ljudskog uma. Bog nam je u Pismu pružio dovoljno dokaza o božanskoj naravi Svetih spisa i ne smijemo sumnjati u Njegovu Riječ samo zato što ne možemo razumjeti sve tajne Njegove providnosti.

Apostol Petar kaže da u Pismu postoje “teško razumljiva mjesta, koja neuki i nepostojani ljudi izvrću... na svoju vlastitu propast”. (2. Petrova 3,16) Teško razumljivim mjestima u Pismu koristili su se nevjernici kao dokazom protiv Biblije; ali, naprotiv, ona snažno potvrđuju da je Biblija božanski nadahnut. Kad bi Biblija samo izvješćivala o Bogu na lako shvatljiv način i kad bi Njegovu veličinu i veličanstvo mogli razumjeti ograničeni umovi, tad ona ne bi nosila nepogrešivi pečat božanskog autoriteta. Veličina i tajanstvenost tema o kojima ona govori trebaju nas nadahnuti vjerom u Bibliju kao Božju Riječ.

Biblija otkriva istinu s takvom jednostavnošću i tako je savršeno prilagođuje potrebama i

težnjama ljudskog srca da to zadivljuje i očarava i najobrazovanije umove i istodobno osposobljava skromne i neobrazovane da upoznaju put spasenja. Ipak, te jednostavne istine odnose se na tako uzvišene i dalekosežne teme i tako su beskrajno iznad moći ljudskog shvaćanja da ih možemo prihvatiti samo zato što ih je Bog objavio. I plan spasenja nam je otkriven tako da svaka duša može vidjeti koje korake pokajanja treba učiniti prema Bogu, korake vjere prema Gospodinu Isusu Kristu, da bi se spasila onako kako je to Bog odredio. Ispod tih lako razumljivih istina leže tajne koje skrivaju Božju slavu, tajne koje nadmašuju moći uma koji ih istražuje, a ipak iskrenog tražitelja istine nadahnjuju strahopoštovanjem i vjerom. Što više istražuje Bibliju, to se više produbljuje njegova uvjerenost da je to Riječ živoga Boga, i ljudski se razum klanja veličanstvu božanske objave.

Priznati nemoć potpunog shvaćanja velikih istina Biblije znači samo priznati tvrdnju da je ograničeni um nesposoban shvatiti bezgranično, da čovjek svojim ograničenim ljudskim znanjem ne može razumjeti namjere Sveznajućeg.

Budući da ne mogu proniknuti u sve njezine tajne, sumnjičavci i nevjernici odbacuju Božju Riječ; a ni svi oni koji kažu da vjeruju Bibliji nisu slobodni od ovakve opasnosti. Apostol kaže:

“Pazite, braćo, da se slučajno u koga od nas ne nade pokvareno, nevjerno srce, tako da otpadne od Boga živoga.” (Hebrejima 3,12) Pravo je da duboko istražujemo biblijska učenja i da ispitu- jemo “dubine Božje” (1. Korinćanima 2,10) ono- liko koliko su otkrivene u Bibliji. Ono “što je sakriveno, pripada Jahvi, Bogu našem”, a ono što je otkriveno “nama i sinovima našim zauvi- jek”. (Ponovljeni zakon 29,28) Međutim, Soto- na nastoji izopačiti istraživačke sposobnosti ljud- skog uma. Prigodom razmatranja biblijskih isti- na do izražaja dolazi svojevrsna gordost, jer lju- di postaju nestrpljivi i osjećaju se poraženima ako ne mogu svaki navod iz Pisma objasniti na svoje zadovoljstvo. Smatraju da bi ih previše po- nizilo priznanje da nisu sposobni shvatiti Božju Riječ. Nisu spremni strpljivo čekati dok Bog ne nade za dobro da im otkrije istinu. Misle da je dovoljna njihova ljudska mudrost da bez ičije po- moći shvate Pismo, a budući da to ne uspijeva- ju, odriču Bibliji njezin autoritet. Istina je da mno- ge teorije i učenja, za koje se općenito smatra da proistječu iz Biblije, nemaju nikakvog teme- lja u njezinu naučavanju, i zapravo se suprote cjelokupnom glasu nadahnuća. Sve je to u mno- gim umovima izazvalo sumnju i zbunjenost. Me- đutim, za to ne treba optuživati Božju Riječ, već čovjekovo izvrtanje Pisma.

Kad bi stvorenim bićima bilo moguće savršeno razumjeti Boga i Njegova djela, ona bi, postigavši taj cilj, izgubila svaku mogućnost da dalje otkrivaju istinu, rastu u spoznaji i dalje razvijaju um i srce. Bog više ne bi bio najviši, a čovjek bi, dostigavši granicu znanja i sposobnosti, prestao napredovati. Zahvalimo Bogu što nije tako! Bog je beskrajan, u Njemu "se nalazi sakriveno sve blago mudrosti i znanja". (Kološanima 2,3) Ljudi bi mogli cijelu vječnost stalno istraživati, stalno učiti, a opet nikad ne iscrpsti riznice Božje mudrosti, dobrote i sile.

Bog želi da se Njegov narod već u ovom životu stalno sve više upozna s istinama Njegove Riječi. Postoji samo jedan način da se stekne to znanje. Božju Riječ možemo razumjeti jedino kad nas prosvijetli isti Duh preko kojega je Riječ bila dana. "Tako nitko ne zna Božjih tajna, osim Božjega Duha... jer Duh sve ispituje, čak i dubine Božje." (1. Korinćanima 2,11.10) Spasitelj je svojim sljedbenicima obećao: "A kada dođe On, Duh Istine, uvest će vas u svu istinu... jer će uzeti od onog što je moje i to objaviti vama." (Ivan 16,13.14)

Božja je namjera da čovjek razvija svoje sposobnosti rasuđivanja, a proučavanje Biblije jača i oplemenjuje um bolje od bilo kojega drugog proučavanja. Međutim, moramo se čuvati obo-

žavanja razuma, jer je podložan ljudskim slabostima i nedostacima. Ako ne želimo da nam Pismo bude nerazumljivo da ni najjasnije istine ne možemo shvatiti, moramo imati jednostavnost i vjeru malog djeteta, biti spremni učiti i usrdno se moliti za pomoć Svetoga Duha. Svijest o Božjoj sili i mudrosti i našoj nesposobnosti da shvatimo Njegovu veličinu treba nas nadahnuti poniznošću, i mi bismo trebali otvarati Njegovu Riječ sa svetim strahopoštovanjem, kao da stupamo u Njegovu blizinu. Kad otvorimo Bibliju, naš razum mora priznati Autoritet koji je veći od njegovoga, a srce i um moraju se pokloniti pred velikim JA SAM.

Mnogi nam se tekstovi čine teški i nejasni, ali će ih Bog učiniti jasnima i razgovijetnima onima koji ih se trude razumjeti kako je spomenuto. Međutim, bez vodstva Svetoga Duha uvijek ćemo biti skloni izvrtanju Pisma ili pogrešnom tumačenju. Mnogo puta čitanje Biblije ne donosi nikakve koristi, a često nanosi i ozbiljnu štetu. Kad se Božja Riječ otvara bez štovanja i molitve, kad misli i osjećaji nisu posvećeni Bogu, ili nisu u skladu s Njegovom voljom, um je zamračen sumnjom i tijekom samog proučavanja Biblije nevjerovanje raste. Neprijatelj preuzima upravu nad mislima i predlaže nepravilna tumačenja. Kad god se ljudi, bez obzira na stupanj svo-

jega obrazovanja, riječju i djelom ne trude biti u skladu s Bogom, tad postaju skloni pogrešnom razumijevanju Pisma i stoga ne možemo imati povjerenja u njihova tumačenja. Oni koji pretražuju Pisma da bi našli proturječnosti, nemaju duhovne oštroumnosti. Takvo iskrivljeno gledanje navest će ih da i u onome što je potpuno jasno i jednostavno nađu razlog za sumnju i nevjerovanje.

Iako oni to možda prikrivaju, pravi razlog sumnje i nevjerovanja u većini slučajeva jest ljubav prema grijehu. Učenja i ograničavanja koja sadrži Božja Riječ nisu dobrodošla oholom srcu koje voli grijeh, a oni koji ne žele poslušati njezine zahtjeve spremni su posumnjati u njezin autoritet. Da bismo dokučili istinu, moramo iskreno željeti da je upoznamo i u srcu biti spremni da je poslušamo. Svi koji u tom duhu pristupaju proučavanju Biblije naći će obilje dokaza da je ona Božja Riječ, i razumjet će njezine istine koje će ih učiniti "mudrima za spasenje". (2. Timoteju 3,15)

Krist je rekao: "Ako tko htjedne vršiti volju njegovu, znat će da li je moja nauka od Boga ili ja govorim sam od sebe." (Ivan 7,17) Umjesto da zanovijetate i sumnjate u ono što ne razumijete, slijedite svjetlost koja vas već obasjava, pa ćete dobiti još veću svjetlost. Kristovom milošću izvršite svaku dužnost koja vam je dosad ja-

sno pokazana, pa ćete dobiti sposobnost razumijevanja i izvršavanja i onih koje vam još nisu jasne.

Postoji dokaz koji je dostupan svima, i najobrazovanijima i najneukijima – dokaz iskustva. Bog nas poziva da osobno provjerimo istinitost Njegove Riječi i vjerodostojnost Njegovih obećanja. On nam preporučuje: “Kušajte i vidite kako dobar je Jahve!” (Psalam 34,9) Umjesto da se oslanjamo na nečije riječi, trebamo ispitivati sami. On objavljuje: “Molite i primit ćete!” (Ivan 16,24) Njegova obećanja će se ispuniti. Ona nikad nisu iznevjerila i nikad ne mogu iznevjeriti! I dok se budemo približavali Isusu i radovali se u obilju Njegove ljubavi, sumnja i mrak će nestati pred svjetlošću Njegove nazočnosti.

Apostol Pavao kaže da nas Bog “... istrgnu iz vlasti tame i prenese u kraljevstvo svoga ljubljenog Sina”. (Kološanima 1,13) A svaki onaj koji je prešao iz smrti u život “potvrđuje da je Bog istinit”. (Ivan 3,33) Takav može posvjedočiti: “Bila mi je potrebna pomoć i našao sam je u Isusu. Svaka moja potreba bila je zadovoljena, utoljena je glad moje duše, i Biblija je za mene objava Isusa Krista. Pitate li zašto vjerujem u Isusa? – Zato što mi je On božanski Spasitelj! Zašto vjerujem Bibliji? – Zato što sam ustvrdio da je to glas kojim Bog govori mojoj duši!” Dakle, sami

sebi možemo posvjedočiti da je Biblija istinita i da je Krist Božji Sin. Mi znamo da se ne povodimo za lukavo sročnim bajkama.

Petar opominje braću: “Štoviše, rastite u milosti i pravoj spoznaji našega Gospodina, Spasitelja Isusa Krista!” (2. Petrova 3,18) Kad Božji narod bude rastao u milosti, sve će jasnije razumijevati Božju Riječ. On će u njezinim svetim istinama pronalaziti novu svjetlost i novu ljepotu. To se pokazivalo kroz povijest Crkve u svim vjekovima, i tako će biti sve do kraja. “A pravednička je staza kao svjetlost svanuća, koja je sve jasnija do potpunog dana.” (Izreke 4,18)

Mi možemo vjerom gledati u vječnost i uhvatiti se za Božje obećanje da će se ljudski razum razviti, ljudske sposobnosti sjediniti s božanskima, a svaka duševna snaga doći u izravan doticaj s Izvorom svjetlosti. Možemo se radovati što će tad biti razjašnjeno sve ono što nas je u Božjoj providnosti zbunjivalo, da će sve ono što nam je bilo teško shvatljivo dobiti svoje objašnjenje; a tamo gdje smo svojim ograničenim razumom nailazili samo na zbrku i izjalovljene namjere, vidjet ćemo najsavršeniji i najljepši sklad. “Sad vidimo u ogledalu, nejasno, a onda ćemo licem u lice. Sad nesavršeno poznajem, a onda ću savršeno spoznati kao što sam spoznat.” (1. Korinćanima 13,12)

Radosni u Gospodinu

Božja djeca pozvana su da budu Kristovi predstavnici i objave Gospodinovu dobrotu i milost. Kao što je Isus otkrio pravi Očev karakter nama, i mi moramo otkriti Krista svijetu koji još nije upoznao Njegovu nježnu i milosrdnu ljubav. “Kao što ti mene posla u svijet” – kaže Isus – “i ja njih poslah u svijet... Ja u njima, a ti u meni... da svijet upozna da si me ti poslao...” (Ivan 17,18.22.23) Apostol Pavao poručuje Isusovim učenicima: “Očito je da ste vi pismo Kristovo... koje poznaju i čitaju svi ljudi.” (2. Korinćanima 3,3.2) Kroz svako svoje dijete Isus šalje poslanicu svijetu. Ako ste Kristov sljedbenik, On kroz vas šalje pismo vašoj obitelji, mjestu, ili ulici u kojoj živite. Isus, koji boravi u vama, želi progovoriti srcima onih koji Ga još ne poznaju. Možda oni ne čitaju Bibliju i ne čuju glas koji govori s njezinih stranica. Oni u Božjim djelima ne vide Njegovu ljubav. Ali ako ste pravi Isusovi predstavnici, može se dogoditi da preko vas budu navedeni da shvate bar djelić Njegove dobrote i budu pridobiveni da Ga ljube i da Mu služe.

Kršćani su postavljeni da budu svjetlonoše na putu prema Nebu. Oni trebaju na svijet odsjajivati svjetlost kojom ih je Krist obasjao. Trebaju živjeti takvim životom i razviti takav karakter da drugi, gledajući njih, steknu ispravno mišljenje o Kristu i Njegovoj službi.

Ako doista predstavljamo Krista, prikazat ćemo službu Njemu u privlačnom svjetlu. Kršćani sjetne i žalosne duše, koji se tuže i gundaju, svojim bližnjima pogrešno prikazuju Boga i kršćanski život. Oni ostavljaju dojam kako Bogu nije drago da Njegova djeca budu sretna, i time lažno svjedoče protiv našeg nebeskog Oca.

Sotona likuje kad Božju djecu uspije navesti na nevjernost i malodušnost. On uživa kad vidi da nemamo povjerenja u Boga, kad sumnjamo u Njegovu spremnost i snagu da nas spasi. Drago mu je kad nas uspije navesti da mislimo kako će nam Bog djelima svoje providnosti nanijeti štetu. Sotonin je posao prikazati Gospodina kao biće bez samilosti i sažaljenja. On iskrivljuje istinu o Bogu. Naše misli želi zaokupiti pogrešnim shvaćanjima o Bogu pa, umjesto da se bavimo istinom o našem nebeskom Ocu, prečesto svoj um zapošljavamo onim što je Sotona izmislio o Njemu te sramotimo Boga svojim nepovjerenjem i gundanjem protiv Njega. Sotona stalno pokušava učiniti vjerski život sumornim. Želi ga prika-

zati mučnim i teškim, i kad kršćanin u svojem životu odaje takav oblik religije, on zapravo svojim nevjerovanjem podupire Sotoninu laž.

Hodeći svojim životnim putom, mnogi se bave vlastitim pogreškama, neuspjesima i razočaranjima, i njihova su srca puna boli i obeshrabrenja. Dok sam boravila u Europi, pisala mi je jedna vjernica koja se upravo tako ponašala i stoga bila u dubokom očaju. Tražila je da joj uputim neku riječ ohrabrenja. Nakon što sam pročitala pismo, usnila sam san kako se nalazim u vrtu, i netko, vjerojatno vlasnik vrta, vodio me njegovim stazama. Brala sam cvijeće i uživala u njegovu mirisu kad je spomenuta vjernica, koja je išla pokraj mene, svratila moju pozornost na neko ružno trnje koje joj je zasmetalo pri hodu. Žalila se i tužila. Idući za vodičem, ona i nije hodala stazom, već kroz grmlje i trnje. "Oh!" – jadala se ona – "nije li žalosno što je ovaj divni vrt nagrđen trnjem?" Vodič joj je odgovorio: "Ostavi trnje na miru, jer će te ono samo raniti! Beri ruže, ljiljane i karanfile!"

Nije li u vašemu iskustvu bilo i nekih svijetlih točaka? Niste li doživjeli neke dragocjene trenutke kad vam je srce treperilo od radosti odzivajući se tako Božjem Duhu? Kad pregledavate poglavlja svojega životnog iskustva, zar ne nailazite i na ugodne stranice? Ne rastu li Božja obećanja, slič-

no mirisnom cvijeću, uzduž vašega puta na svakom koraku? Nećete li dopustiti da njihova ljepota i milina ispuni vaše srce radošću?

Grmlje i trnje samo će vas ranjavati i žalostiti, i – budete li jedino to brali i pokazivali drugima – nećete li time prezreti Božju dobrotu i spriječiti druge oko sebe da idu životnom stazom?

Nije mudro skupljati sve neugodne uspomene iz prošlosti, nepravde i razočaranja, razgovarati o njima i tužiti se na njih sve dok nas ne svlada obeshrabrenost. Obeshrabrena duša puna je mraka, ona onemogućuje božanskoj svjetlosti da sjaji iz njezinog srca i tako baca sjenku na put svojih bližnjih.

Zahvalimo Bogu na blistavim prizorima koje nam je pokazao. Prikupimo sve blagoslovljene dokaze Njegove ljubavi, tako da ih neprestano možemo gledati: Božjeg Sina kako napušta prijestolje svojega Oca odijevajući svoju božansku prirodu ljudskom da bi čovjeka mogao izbaviti od Sotonine sile; Njegovu pobjedu zbog nas koja je čovjeku otvorila Nebo i omogućila ljudskom pogledu da zaviri u prostore u kojima Božanstvo boravi i otkriva svoju slavu; grješni rod uzdignut iz ponora propasti u koji ga je grijeh bacio i ponovno doveden u vezu s beskrajnim Bogom i, nakon što je izdržao božansku kušnju vjerom u Otkupitelja, odjeven u Kristovu pravednost i uz-

dignut na Njegovo prijestolje. To su prizori o kojima Bog želi da razmišljamo!

Kad ostavljamo dojam da sumnjamo u Božju ljubav i da nemamo povjerenja u Njegova obećanja, sramotimo Boga i žalostimo Njegovog Svetoga Duha. Kako bi se osjećala majka kad bi se njezina djeca stalno tužila na nju, kao da im ne želi dobro, a ona se tijekom cijelog života trudila zaštititi njihove interese i okružiti ih udobnošću? Kad bi djeca posumnjala u njezinu ljubav, to bi slomilo njezino srce! Kako bi se osjećao bilo koji roditelj kad bi djeca tako postupala prema njemu? A što naš nebeski Otac može misliti o nama ako nemamo povjerenja u Njegovu ljubav što Ga je navela da žrtvuje svojega jedinorođenog Sina da bismo mi imali život? Apostol piše: "On koji čak nije poštedio vlastitog Sina, već ga predao za sve nas, kako nam neće dati sve ostalo s njime?" (Rimljanima 8,32) A ipak, koliko njih govori svojim djelima, iako ne i riječima: "Bog time nije mislio na mene. Možda On voli druge, ali mene ne voli!"

Sve to nanosi štetu vašoj duši, jer svakom sumnjičavom riječju vi pozivate Sotonu da vas kuša, ona u vama jača naklonost prema sumnji i njome ožalošćujete anđele koji vam služe. Kad vas Sotona kuša, nemojte izreći nijednu sumnjičavu ili mračnu riječ. Ako odlučite otvoriti vrata

njegovu došaptavanju, vaš će se um ispuniti nepovjerenjem i buntovničkim sumnjičenjima. Ako svoje osjećaje još i izrazite, svaka sumnja koju ste izrekli ne samo da ostavlja trag na vama, već postaje i sjeme koje će nicati i donositi rod u životu drugih te se možda nikad neće moći poništiti utjecaj vaših riječi. Možda ćete se vi sami i oporaviti od napadaja kušnji i izvući iz Sotonine zamke, ali drugi, koji su se pokolebali vašim utjecajem, možda se neće moći oduprijeti nevjernosti kojom ste ih nadahnuli. Kako je stoga važno da govorimo samo ono što ulijeva duhovnu snagu i život!

Andeli pažljivo slušaju sve što svijetu govorite o svojem nebeskom Učitelju. Stoga govorite o Njemu kao o Onome koji živi da bi vas zastupao pred Ocem. Kad se rukujete s prijateljem, neka se s vaših usana i iz vašega srca čuje hvaljenje Boga. To će njegove misli usmjeriti prema Isusu.

Svi imaju teško podnošljivih nevolja i boli, i teško podnošljivih kušnji. Nemojte o svojim poteškoćama govoriti smrtnicima kakvi ste i sami, već sve iznesite pred Boga u molitvi. Držite se pravila da nikad ne izgovarate nijednu riječ sumnje ili obeshrabrenja. Svojim riječima nade i svete radosti možete mnogo učiniti da osokolite život drugih i poduprete njihove napore.

Mnoge su hrabre duše bolno pritisnute kušnjom u opasnosti da pokleknu u borbi sa samima sobom i sa silama zla. Nemojte ih obeshrabriti u njihovoj teškoj borbi. Razvedrite ih riječima ohrabrenja i nade, koje će im dati snagu da krenu naprijed. Tako će Kristova svjetlost zračiti iz vas. "Ni jedan od vas ne živi samom sebi." (Rimljanima 14,7) Našim nesvjesnim utjecajem drugi mogu biti ohrabreni i ojačani, ili obeshrabreni i odgurnuti od Krista i istine.

Mnogi imaju pogrešne pojmove o Kristovu životu i karakteru. Oni misle da je Kristu nedostajalo topline i vedrine, da je bio natmuren, strog i snužden. U mnogim slučajevima je cijelo vjersko iskustvo obojeno takvim mračnim gledanjima.

Često se govori da je Isus plakao i da nije poznato da se ikada nasmiješio. Naš je Spasitelj doista bio čovjek boli, upoznat s tugom, jer je otvorio svoje srce svim ljudskim patnjama. Ali, iako je Njegov život bio pun samoodricanja i zasjenjen bolima i brigom, Njegov duh nije klonuo. Njegovo lice nije izražavalo bol i nezadovoljstvo, već smirenu vedrinu. Njegovo je srce bilo izvor života, i kud god je prolazio donosio je odmor i mir, radost i veselje.

Naš je Spasitelj bio zaokupljen dubokim mislima i neobično ozbiljan, ali nikad nije bio smrknut i mrzovoljan. Oni koji Ga slijede bit će obu-

zeti postizanjem svojega životnog cilja i bit će duboko svjesni svoje odgovornosti. Lakomislenost će biti svladana, neće biti neobuzdanog zabavljanja i neuljudnog izrugivanja, jer Isusova religija daje mir koji teče kao rijeka. Ona ne guši svjetlost radosti, ne ograničava veselje, ne navlači oblake na blistavo nasmijano lice. Krist nije došao da Mu služe, već da služi; ako u našem srcu vlada Njegova ljubav, slijedit ćemo Njegov primjer.

Ako se u svojim mislima ponajprije budemo bavili neljubaznim i nepravednim djelima drugih, bit će nam nemoguće da ih volimo onako kako je Krist ljubio nas; ali ako se naše misli zadržavaju na čudesnoj ljubavi i milosrđu koje je Krist imao prema nama, pokazat ćemo isti duh prema bližnjima. Trebamo se međusobno voljeti i poštivati unatoč očitim pogreškama i manama. Moramo se učiti poniznosti, učiti da se ne oslanjamo na sebe, imati nježne strpljivosti prema pogreškama drugih. Sve će to ukloniti uskogradnu sebičnost i učiniti nas velikodušnima i podašnjima.

Psalmist kaže: “U Jahvu se uzdaj i čini dobro, da smiješ stanovati u zemlji i živjeti u miru.” (Psalam 37,3) Uzdajte se u Gospodina! Svaki dan donosi svoje terete, brige i nedoumice; i kad se sretnemo – kako li smo samo spremni pričati o svojim poteškoćama i nevoljama! Opterećuje nas toliko nepotrebnih briga, prepuštamo se tolikim

strahovima, govorimo o takvom bremenu muka – da bi netko mogao pomisliti kako nemamo milosrdnog nježnog Spasitelja, spremnog da čuje naše molbe i odmah nam pruži pomoć u vrijeme potrebe.

Neki se stalno boje i izmišljaju nevolje. Svakog su dana okruženi dokazima Božje ljubavi, svakog dana uživaju u darovima Njegove providnosti, ali ne primjećuju blagoslove kojima su obasuti. Njihov se um stalno bavi neugodnostima za koje se boje da će ih snaći, a ako se i nađe kakva stvarna mala poteškoća, ona im tako zaslijepe oči da ne vide mnoštvo darova na kojima bi trebali biti zahvalni. Poteškoće s kojima se suočavaju, umjesto da ih približe Bogu, jedinom izvoru pomoći, odvajaju ih od Njega jer bude nemir i nezadovoljstvo.

Činimo li dobro kad smo tako nevjerni? Zašto bismo trebali biti nezahvalni i nepovjerljivi? Ta Isus je naš Prijatelj! Cijelo Nebo zanima se za naše dobro. Ne bismo trebali dopustiti nedoumicama i brigama svakodnevnog života da nam izjedaju misli i mršte čelo. Ako to dopustimo, uvijek će nam nešto dosađivati i smetati. Ne smijemo se prepuštati brigama koje će nas samo rastakati i iscrpljivati i neće nam pomoći podnositi nevolje.

Možda imate poteškoća u poslovima i izgledi su vam sve mračniji, a možda vam prijeti i gu-

bitak; ali nemojte se obeshrabriti – bacite svoje brige na Boga i ostanite smireni i raspoloženi. Molite se za mudrost da razborito upravljate svojim poslovima i tako spriječite gubitak i propast. Učinite sve sa svoje strane da postignete povoljne učinke. Isus je obećao svoju pomoć, ali tek kad vi uložite napor. Kad ste učinili sve što ste mogli, oslanjajući se na našega Pomoćnika, radosno prihvatite ishod.

Bog ne želi da Njegov narod bude preopterećen brigama. Međutim, naš Gospodin nas ne obmanjuje. On nam ne kaže: “Ne bojte se, nema opasnosti na vašem putu!” On zna da postoje nevolje i opasnosti, i zato s nama postupa otvoreno. On ne namjerava svoj narod izvući iz ovog svijeta punog zla i grijeha, već mu želi pokazati najsigurnije utočište. On se molio za svoje učenike: “Ne molim te da ih digneš sa svijeta, već da ih očuvaš od Zloga... U svijetu ćete imati patnju. Ali, ohrabrite se: ja sam pobijedio svijet!” (Ivan 17,15; 16,33)

Krist je u svojoj propovijedi na Gori dao svojim učenicima dragocjene pouke o potrebi povjerenja u Boga. Te pouke trebaju hrabriti Božju djecu svih vjekova, one dopiru do naših dana noseći nam obilje savjeta i utjehe. Spasitelj je svojim sljedbenicima ukazao na ptice u zraku koje cvrkuću svoje pjesme hvale, neopterećene briž-

nim mislima, jer “niti siju, niti žanju”. A ipak veliki Otac podmiruje njihove potrebe. Spasitelj pita: “Zar vi niste mnogo vredniji od njih?” (Matej 6,26) Veliki Skrbnik za ljude i životinje otvara svoju ruku i opskrbljuje sve svoje stvorove. Ptice u zraku nisu nedostojne Njegove pažnje. On ne stavlja hranu u njihove kljunove, ali skrbi za sve njihove potrebe. One moraju skupljati zrnje koje je On razasuo za njih. Same moraju prikupljati građu za svoja mala gnijezda. Moraju hraniti svoje mlade. One pjevajući odlaze na svoj posao jer “... vaš ih Otac nebeski hrani”. “Zar vi niste mnogo vredniji od njih?” Neće li se Začetnik našega bića, Održavatelj našega života, Onaj koji nas je stvorio na svoju božansku sliku, pobrinuti za sve naše potrebe ako se samo pouzdamo u Njega?

Krist je svojim učenicima ukazao na poljsko cvijeće, izraslo u sjaju svoje raskoši, koje blista jednostavnom ljepotom što ju je dobilo od nebeskog Oca, kao na izražaj svoje ljubavi prema čovjeku. Rekao je: “Promotrite poljske ljiljane kako rastu!” (Matej 6,28) Ljepota i jednostavnost tih cvjetova iz prirode daleko nadmašuje Salomonov sjaj. Najljepša odjeća, načinjena umjetničkom vještinom, ne može izdržati usporedbu s prirodnom ljupkošću i blistavom ljepotom cvijeća koje je Bog stvorio. Isus je upitao: “Pa ako tako Bog odijeva poljsku travu koja danas jest,

a već se sutra baca u peć, zar neće mnogo radije vas, malovjerni!?” (Matej 6,30) Ako božanski Umjetnik jednostavnom cvijeću što za jedan dan propada daje tako nježne i raznolike boje, koliko će se više brinuti o onima koje je stvorio na svoju sliku? Ta Kristova pouka jest prijekor zabrinutoj pomisli, zabuni i sumnji nevjernog srca.

Gospodin bi želio da sva Njegova djeca, sinovi i kćeri, budu sretna, spokojna i poslušna. Isus kaže: “Ostavljam vam mir; mir, i to svoj, dajem vam. Ja vam ga ne dajem kakav svijet daje. Neka se ne uznemiruje i ne plaši vaše srce!... Ovo vam rekoh, da radost moja bude u vama te da radost vaša bude potpuna!” (Ivan 14,27; 15,11)

Sreća koja se traži iz sebičnih pobuda i iz van puta dužnosti nesigurna je, nepostojana i prolazna; ona nestaje ostavljajući u duši osjećaj samoće i tuge. A služba Bogu donosi radost i zadovoljstvo jer kršćanin nije ostavljen da putuje nesigurnim putovima, nije prepušten beskorisnim žalostima i razočaranjima. Ako nemamo užitaka u ovom životu, ipak možemo biti radosni očekujući život u budućnosti.

Međutim, čak i ovdje kršćani mogu uživati radost zajedništva s Kristom; oni mogu imati svjetlost Njegove ljubavi, stalnu utjehu Njegove nazočnosti. Svaki korak u životu može nas dovoditi bliže Isusu, pružiti nam dublje iskustvo s Njego-

vom ljubavi i približiti nas blaženom domu mira. Stoga, ne odbacujmo svoje povjerenje, budimo potpuno sigurni, sigurniji nego ikada prije. “Dovde nam je Jahve pomogao.” (1. Samuelova 7,12) On će nam pomagati dokraja! Gledajmo spomen-stupove, podsjetnike na ono što je Gospodin učinio da nas utješi i spasi iz ruke neprijatelja koji uništava. Živo se sjećajmo svakog djela nježnog milosrđa koje nam je Bog učinio – suza koje nam je obrisao, boli koju je ublažio, briga koje je uklonio, straha koji je rastjerao, potreba koje je zadovoljio, blagoslova koje je izlio – i tako se ojačajmo za sve što nas očekuje na ostatku našeg hodočasničkog puta.

Sukob koji je pred nama može nam donijeti samo nove nevolje, ali na ono što se odigralo u prošlosti i na ono što će se dogoditi u budućnosti, možemo gledati i reći: “Dovde nam je Jahve pomogao.” (1. Samuelova 7,12) “I nek ti mir traje koliko i život!” (Ponovljeni zakon 33,25) Nevolja nikad neće nadmašiti snagu koja nam je dana da je podnesemo. Prema tome, prihvatimo se svojega posla tamo gdje ga nađemo vjerujući da ćemo, bez obzira na sve što dolazi, dobiti dovoljno snage za podnošenje nevolje.

Uskoro će se otvoriti vrata Neba da kroz njih prođu Božja djeca, a s usana Kralja slave odjeknut će riječi blagoslova poput najljepše glazbe:

“Dodite, blagoslovljeni Oca mog, i primite u posjed kraljevstvo koje vam je pripravljeno od postanka svijeta!” (Matej 25,34)

I tada će otkupljeni biti dočekani dobrodošlicom u domu koji im Krist pripravlja. Tamo im društvo neće praviti zemaljski ološ – lažljivci, idolopoklonici, pokvarenjaci, nevjernici – nego će se družiti s onima koji su nadvladali Sotonu i božanskom milošću izgradili savršeni karakter. Svaka grješna sklonost i nesavršenstvo koji su ih ovdje mučili, uklonjeni su Kristovom krvlju i njima su darovani savršenstvo i sjaj Njegove slave koja daleko nadmašuje Sunčev sjaj. Iz njih zrači moralna ljepota i savršenstvo Kristova karaktera, svojom vrijednošću daleko nadmašujući sve vanjsko blještavilo. Oni su bez mane pred velikim bijelim prijestoljem i uživaju dostojanstvo i anđeoske časti.

Gledajući to slavno nasljedstvo koje mu može pripasti, “... što li može dati čovjek kao otkupninu za svoj život?” (Matej 16,26) Iako je možda siromašan, u sebi ima bogatstvo i dostojnost koje mu svijet nikad ne bi mogao dati. Duša koja je otkupljena i očišćena od grijeha te je sve svoje plemenite sposobnosti stavila u službu Bogu, ima neizmjernu vrijednost. I kad se jedna duša izbavi, radost na Nebu u nazočnosti Boga i svetih anđela izražava se pjesmama svetog pobjedničkog slavlja.

Predmetno kazalo

- ADAM, neiskreno priznanje, pri padu u grijeh 40, 41
- Aktivnost, Kristova 81-83
- Anđeli, služba čovjeku 18, 19, 81, 82
- BIBLIJA, *vidi* Sveto pismo, Božja Riječ
- Blagoslovi, kroz nesebičnu službu 80-87
kroz pokajanje i priznanje 40, 41, 44, 45
- Bog, objavljen, kroz Krista 7-13
objavljen, kroz prirodu 5, 6
objavljen, u Njegovoj Riječi 6
punina Božjih darova 19
Vidi također Ljubav, Milost
- Božje postupanje prema čovjeku 54, 55, 113
- Božji karakter, Sotona pogrešno prikazuje 6, 7, 123
- Božji Zakon, Zakon ljubavi 5
- Brige, svakodnevnne, baciti na Boga 130-132
- CARINIK, primjer istinskog pokajanja 30
- Crkva, djelovanje istinske 84, 85
- ČOVJEČANSTVO, usmjereno na Krista 73
zastupljeno pred Ocem 77
- Čovjek, grješno stanje 45-48
Sotonina namjera s 15
stanje u Edenu 15
Vidi također Otkupljenje, Grješnik
- Čuda, Kristova, nadahnjuju vjeru 51, 52
- DAVID, primjer istinskog pokajanja 23, 24
- Drugi dolazak, Kristov 134, 135
- Duh, Sveti, *vidi* Sveti Duh
- EVA, neiskreno priznanje, pri padu u grijeh 40, 41
- FARIZEJI, hvalisavi, uspoređeni s carinikom 30

GRIJEH, kajanje i priznanje
38, 39, 42

kazne zbog, upozorenja
svima 21, 22

nijedan nije previden 29
oslobođenje od, slijedi po
otkriven, otvara put poka-
janju 25, 26

posljedice Adamovog 32
simboli koji prikazuju 17
sloboda od, u Kristu 15,
16

stupnjevi 30, 31, 38, 39
veličina, mjerem Kristo-
vom žrtvom 28

Griješenje, *vidi* Grješnik

Grješnik, isključivanje nepo-
kajanih, s Neba, nije pro-
izvoljno 14, 15

promjena, vjerom 51, 52
treba Krista 14-20

IDOL, najmanji, veže nas uz
Sotonu 44

zapreka za posvećenje 44,
45

Iskustvo, dokaz božanske is-
tine 120

duboko kršćansko, kako
steći 82

Ispit učenitstva 58-68

Istina, čuda 113, 114

Sotonin cilj s 123

u Bibliji, rezultat prouča-
vanja 91, 92, 117, 118

vjerom se razumije 118

Vidi također Sveto pismo,
Božja Riječ

Ivan, apostol, osobine 76

Izbor, čovjekov, Sotonini na-
pori da utječe na 74
sposobnost, dana čovjeku
74, 75

Izgubljeni sin, primjer grješ-
nika 56

JAKOV, kao izopćenik 17

ljestve u viđenju 17, 18

KARAKTER, Božji, objavljen
u prirodi 5, 6

Kristov, pogrešna učenja
u vezi s 128

objavljen kroz Krista 7-13

objavljen u Riječi 6, 7

objavljen u životu 59-61
odražavaju sljedbenici krš-
ćani, izgradnja 64-79 80-
96

Krist, Njegova čuda, zapisana
da nadahnu vjeru 51

kao iscjelitelj 8

kao učitelj 8

objava Božjeg karaktera 9-
13

primjer poslušnosti 64, 68
uspoređen s darovima pri-
rode 69, 70

žrtva 9-13

Križ, Kristov, predmet razgo-
vora 108-111

Kršćanin, Božji suradnik 84

- molitva, prednost 97-111
ponašanje 130, 131
zadaća, kao Kristovog
predstavnik 122, 123,
130, 131
Vidi također Rast, Karakter
- Krštenje, priprema 50-57
- Kušnja, kako se suočiti s 35,
36, 49, 51, 52, 71, 72,
100-102, 105, 106
sumnja potiče 127, 128
Vidi također Brige, Sumnja, Molitva, Sotona
- LUCIFER, *vidi* Sotona
- LJUBAV Božja, bezbrojni zna-
ci 6, 12, 13
dokazi, za razmišljanje
125
objavljena kroz Krista 7-13
objavljena kroz molitvu
97-100, 105, 106, 109
objavljena u međuljud-
skim odnosima 7
objavljena u Njegovoj Ri-
ječi 6, 7
objavljena u prirodi 6
u Njegovom postupanju s
ljudima 106, 112
- MILOST, Božja, ne treba se
olako uzdati 30, 31
objavljena u Božjoj Riječi
6, 7
- Mir, Božji, dar vjere 50, 51,
134
uskraćen zbog zanema-
rivanja priznanja 39
- Misionarsko djelo, *vidi* Cr-
kva, Služba
- Mogućnosti, otvorene za krš-
ćanina 85-87
- Mojsije, objava Božjeg karak-
tera 6
- Molitva, definicija 97-99, 102
Kristova, za sljedbenike
77-78
kršćanski rast pod utjecaj-
em 76, 77
odgovori, uvjetni 52
posljedice zanemarivanja
94, 95
stalna, rezultati 104, 105
tajna, nužna za duhovni
život 102, 103
teme 109, 111
uključuje zajedništvo 107
uvjeti uslišenja 97-105
svrha 95, 97
vrijeme i mjesto 107
- Mudrost, Božja, neiscrpna
118
stječe se Svetim Duhom
118
- NADA, Sotonina namjera da
uništi 55
- Načela, kršćanska, trebaju se
vidjeti u poslovanju 83,
130, 131

- Nagrada otkupljenima 134, 135
- Navike, oblikovanje ispravnih, u kršćanskom životu 69-111
- Neaktivnost 71, 72
- Nesavršenosti, poznavanje, dokaz o bliskosti s Kristom 68
- Nesebičnost, motiv u čovjekovoj službi 80
- duh Neba 80
- Nevjera, *vidi* Sumnja
- Nevjerovanje, *Vidi* Sumnja, Osjećaji, Povjerenje
- Nevolje, kako se suočiti 134
- kršćaninov duh u 130-132
- povezanost molitve s 102-104
- Vidi također* Obeshrabrenje, Aktivnost
- Novorođenje, *vidi* Obraćenje
- OBEĆANJA, Božja, treba primati vjerom 50-57
- Obeshrabrenje, Božja dobrota natkriljuje 125, 126
- grieh nije uzrok 127
- lijek za 127, 128
- ne treba izricati 127
- otvara put grijehu 127
- razmišljanje o, obeščaćivanje Boga 123, 126
- Sotona uzrokuje 123
- Vidi također* Sumnja, Osjećaji
- Obraćenje, načela istinskog 50-68
- primjeri 70
- rodovi iskrenog 58-68
- Odgadanja, zapreka pokajanju 25, 26
- Oduzeti, iscjeljenje vjerom 51, 52
- Ohrabrenje, poslušnosti 67, 68
- pruženo i grješnicima 67-69
- Vidi također* Obeshrabrenje
- Opravdanje vjerom 60-64
- Oprost, kroz vjeru 50, 51
- uvjet za uslišenu molitvu 102
- Osjećaj obraćenosti 50-53, 58, 70, 71, 108, 109
- Otkupljenje, suradnici s Bogom u planu 80, 81
- PAVAO, iskreno priznanje 40
- Plan spasenja, koraci, mogu se razumjeti 112
- Vidi također* Otkupljenje
- Plodovi istinskog obraćenja 58-68
- Pobjeda, nad grijehom kroz zajednicu s Bogom 109, 110
- Vidi također* Vjera, Molitva
- Počivanje u Kristu nije neaktivnost 72

- Pogreške drugih, ne trebaju biti zapreka za pokajanje 31
- Pokajanje, Božji dar 23-25
djelo, Bog neprekidno vrši 28, 29, 53, 54
istinsko, primjeri 23, 29, 30
ne prethodi pristupanju Kristu 25, 29, 30
nužno za spasenje 21
poticanje na 33-36
potaknuto znanjem o ljudskoj slabosti 30-36
prethodi osvjedočenju o grijehu 22, 23
razlozi za 21-24
učinci 22-30
zapreke za 27-33
Vidi također Savjest, Sveti Duh, Božji zakon, Odgaganje, Pogreške, Samodostatnost, Volja, Božja Riječ
- Ponor grijeha, Krist premošćuje 18
- Poslušnost, ispit učenitva 62
plodovi vjere 63, 64
učiti iz prirode 88
vjerom 63
- Posvećenje, cjelovito, nužno za potpunu promjenu 43-49
čovjekov izbor 45, 46
priprema za 48
prvi posao svakog dana 73
rezultati 46-50
- uključuje borbu sa samim sobom 43
zapreke 46-48
Vidi također Idol, Pravda, Čovjek, Volja
- Posredovanje Neba da povrati izgubljene 19
- Poznavanje Boga, osnažuje um 89, 90
djelovanjem providnosti 90, 91
kroz Božju Riječ 91-95
po Svetom Duhu 118
proučavanjem prirode 88-90
- Pravednost, Božja, otkriva se u Njegovoj vladavini 45, 48
Božji zakon, mjerilo 64
Kristova, darovana 64, 65
zadovoljena pokajanjem 21
Vidi također Opravdanje vjerom
- Prednosti kršćanina, u molitvi 97-111
u neprestanom radovanju 122, 123
- Prihvaćanje, čovjeka kod Boga, vjerom 39-44
- Primjer, Krista kao misionara, treba slijediti 83, 84
patrijarhâ, nadahnutu revnost 86, 87
- Priznanje, istinsko, definicija 38, 39

- kome izreći 37-39
 oprost slijedi nakon 37, 42
 primjer neiskrenog 40, 41
 primjeri 38-42
 pogrešaka čovjeku, uvjet za uslišenje molitve 100
 pokajanje prati 39, 40
 Pouke, Krist učio 131-134
 naučene iz prirode 88, 89
 Povjerenje, u Boga, očituje se u kršćanima 130-134
 Priroda, nesavršeno svjedočanstvo 6
 stvorenja, svjedoče o Božjoj ljubavi 5, 6, 88, 89
 Prokletstvo, prikriveni blagoslov 5, 6
Vidi također Mir, Grih
- RAD**, nesebičan, rezultati 81, 82
 obraćenih kršćana 80-96
 tjelesni, Krist nije zanemarivao 85
- Radnici, cilj 82, 83
 mogućnosti otvorene za 84-86
 potreba za 84, 85
 primaju blagoslove 80, 82
 s Bogom 80-82
- Radost, Kristova 78, 79
 kroz žrtvu 47
 njegovanje 59
 razlozi za 19, 42, 43, 81, 82, 87
 u Gospodinu 122-135
Vidi također Sreća, Vesele
- Rast u milosti, kod prvih učenika 76, 77
 pod utjecajem molitve 77, 78, 99, 100
 uspoređen s prirodnim rastom 71
 zapreke 71
 životom u Kristu 68, 69
 radom 82
- Razgovor, teme 106, 128
 Razum, sposobnosti, ne treba obožavati 117, 118
 vježbati 117
Vidi također Sveto pismo
- Reforma, izvanjska, nije istinsko pokajanje 21, 22, 71
 primjeri 22, 23
- Revnost, nadahnuta primjerima patrijarhâ 91
- Riječ Božja, otkriva Božji karakter 6, 7
 otkriva put spasenja 35
 proučavanje, razgони sumnju 125
 treba proučavati uz molitvu 118
Vidi također Sveto pismo
- Rođenje, duhovno, uspoređeno s tjelesnim 69
Vidi također Obraćenje
- SAMODOSTATNOST**, zapreka za pokajanje 27-29

- Savjest, posrednik u djelu pokajanja 22, 25, 26
umirena, ne budi se lako 32, 33
- Savršenstvo karaktera, *vidi* Karakter
- Skepticizam, *vidi* Sumnja
- Sklad s Bogom, postiže se vjerom 50
- Služba, neprekidna, slična Kristovoj 80-96
nesebična, plod obraćenja 81-84
- Spasenje, *vidi* Otkupljenje
- Srce, ljudsko, Bog poznaje 34
promjena, kroz Krista, nužna za spasenje 15, 16
- Sotona, nakana sprječiti kršćanski rast 74
pogrešno prikazuje Božji karakter 6, 7, 123
- Sreća, istinska, stječe se nesebičnom službom 133
ohrabrenje 133-135
Vidi također Radost, Veselje
- Sumnja, izgovorena, priziva Sotonine kušnje 126, 127
kako odagnati 112-121, 127
potkopava kršćanski rast 72-74
uzroci 118-121
Vidi također Obeshrabrenje, Sveti Duh, Božja Riječ
- Suosjećanje s Kristom, postiže se patnjom 83
- Sveti Duh, djelo, u obnovi 40, 41, 56-60
posrednik u djelu pokajanja 26, 27, 29-33, 41
očitovao se u Kristovom životu 60, 61
rodovi, očituju se u kršćaninu 118-121
služba 93
u molitvi 97, 99
znanje o Bogu se stječe 91, 117
- Sveto pismo, kako otkriti blaga 91, 93
kako proučavati 91-93
svjedoči o Kristu 91, 92
učinak proučavanja, na um 91, 92
Vidi također Božja Riječ
- Svjedoci za Krista, u najmanjim životnim dužnostima 87
u poslovnom svijetu 86
u stranim zemljama 85
- Svjedočanstva, mnogobrojna, utvrđuju vjeru 112
- TAJNE, biblijske, upućuju na božansko podrijetlo Riječi 114, 115
Božje, nedokučive čovjeku 112-115
nisu temelj sumnjama 113-117

- Talenti, darovani svima 86
- UČENIŠTVO, ispit 58-68
- Um, *vidi* Osjećaji, Sveto pismo
- Ustrajnost, uvjet za uslišenje molitve 103
- Utjecaj, kršćanski 86, 87
moć, 126-128
- VEZA, između Neba i Zemlje – Krist 18
- Vjera, Božja obećanja se primaju 71, 72
čuda nadahnjuju 51
grješnik se spašava 60, 61
nedostatak, uzrok neuspjeha 54
oprost kroz 50-53
sklad s Bogom stječe se 50
sredstvo spasenja 50-57
uvjet za uslišenu molitvu 99, 100
- Volja, ljudska, Bog ne prisiljava 33, 34, 44
sila koja upravlja čovjekom 49
- ZABLUDE, izbjegavanje dviju opasnih 61
- Zadaća kršćanina, predstavljati Krista 122, 123, 128-130
- Zahvalnost kao tema molitve 109-111
- Zakon, Božji, ljubav temelj 16
očituje se u djelu pokajanja 22, 23, 27-29, 32, 35
- Zapovijedi, *Vidi* Božji Zakon
- ŽIVOT, čovjekova nesposobnost da stvori 69
kršćanski, kako održavati 82, 83
obilježen aktivnošću 74
odražava Krista 87
spokojstvo u 73
svakodnevne kršćanske službe, posljedica 80-96
- Žrtva, Kristova, razmišljanje o 19, 25

*Kazalo priredio
Ivan Đidara*

Kazalo

Božja ljubav prema čovjeku	5
Grješniku treba Krist	14
Pokajanje	21
Priznanje	37
Posvećenje	43
Vjera i prihvaćanje	50
Kristovi sljedbenici	58
Uzrastanje u Kristu	69
Život i rad	80
Poznavanje Boga	88
Prednosti molitve	97
Što učiniti sa sumnjom	112
Radosni u Gospodinu	122
<i>Predmetno kazalo</i>	136